

EDUCAȚIE

Ellen G. White

Cuvânt înainte

***

Se întâmplă rar, cu adevărat, ca o carte consacrată subiectului educației să fie citită de atât de mulți oameni sau să suporte așa de bine testele vremurilor schimbătoare, așa cum a fost cazul lucrării de față, care apare acum în această formă nouă, populară. Principiile fundamentale, clar desfășurate în acest volum, au făcut ca el să reprezinte, timp de multe zeci de ani, cartea de căpătâi a zeci de mii de părinți și învățători. Acum, pentru a crește și mai mult larga sa răspândire și folosire, este publicat ca unul din volumele din seria Christian Home Library, dar fără modificări ale cuvintelor sau paginatiei.

Fiecare persoană trebuie să înfrunte realitățile practice ale vieții — ocaziile, responsabilitățile, înfrângerile și succesele ei. Cum trebuie să dea piept cu aceste experiențe, dacă va trebui să devină victimă sau să fie stăpân al împrejurărilor, aceasta depinde într-o mare măsură de pregătirea de a le face față — de educația sa.

Adevărata educație este bine definită, ca fiind o dezvoltare armonioasă a tuturor facultăților — o pregătire deplină și adecvată pentru această viață și pentru viața viitoare, veșnică. În primii ani de viață, în cămin și la școală mintea se dezvoltă și se formează un mod de viață și caracterul.

Distingând în profunzime valorile relative și pe cele

nepieritoare a ceea ce constituie adevărata educație în sensul ei cel mai larg, autoarea acestei cărți arată calea pentru împlinirea lor. Se subliniază cu claritate un tip de educație în care facultățile minții sunt dezvoltate așa cum se cuvine. Este subliniată educația prin care mâinile sunt antrenate în meserii folositoare. Este recomandată cu căldură o educație care Îl recunoaște pe Dumnezeu ca fiind izvorul oricărei înțelepciuni și priceperi.

Obiectivul motivator al autoarei în multele sale scrieri despre subiectul educației a fost acela că tinerii aflați în pragul vieții ar putea să-și ia locul ca buni cetățeni, bine pregătiți pentru experiențele practice ale vieții, pe deplin dezvoltați fizic, cu frica lui Dumnezeu, cu caractere nepătate și inimi devotate principiului. Volumul de față este lucrarea de căpetenie în acest grup de scrieri, aici fiind enumerate principiile esențiale pentru priceperea celor care îi călăuzesc pe tineri în cămin și în școală.

Scriitoarea acestor pagini a fost o prietenă a tinerilor și a tinerelor. Timp de mulți ani, s-a aflat în strânsă legătură cu instituții de învățământ și cunoștea foarte bine problemele tinerilor care se pregătesc pentru lucrarea vieții lor. Deasupra tuturor celorlalte lucruri, ea a fost înzestrată cu o cunoaștere mai presus de cea obișnuită și cu calitățile unei scriitoare și vorbitoare.

Întrucât preocuparea de bază a vizat marile principii călăuzitoare și nu detaliile programelor de învățământ sau meritele diferitelor sisteme de educație, influența acestui volum s-a făcut simțită la nivel mondial, prin ediții publicate într-un număr de limbi

— dintre cele mai răspândite — ale altor continente. Dorim ca această nouă ediție americană să răspândească și mai mult marile principii ale educării caracterului; aceasta este speranța arzătoare a editorilor și a noastră: Administratorii publicațiilor, Patrimoniului Ellen G. White.

Primele principii

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă.”

Capitolul 1

Sursa și țelul adevăratei educații

„Știința sfinților este priceperea”; „Împrietenește-te dar cu Dumnezeu.”

Ideile noastre legate de educație sunt prea înguste și superficiale. Se face simțită nevoia unei sfere mai largi, a unui țel mai înalt. Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmarea unei anumite școli. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața care există acum. Ea are de-a face cu întreaga făptură și cu toată perioada în care îi este cu putință omului să trăiască. Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale. Îl pregătește pe elev pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai largi în lumea care va veni.

Sursa unei astfel de educații este scoasă în evidență prin aceste cuvinte ale Sfintei Scripturi, care arată către Cel Nesfârșit: În El „sunt ascunse toate comorile înțelepciunii.” (Coloseni 2, 3.) „Sfatul și priceperea ale Lui sunt.” (Iov 12, 13.)

Lumea a avut mari învățători, bărbați cu un intelect uriaș și cercetători neobosiți, oameni ale căror declarații au stimulat gândirea și au deschis înaintea ochilor câmpuri vaste ale cunoașterii; iar acești oameni au fost onorați ca fiind călăuze și binefăcători ai semenilor lor; dar există Cineva care are o poziție mai înaltă decât a

lor. Putem găsi învățători ai lumii în toate timpurile — de când există rapoarte omenești; însă Lumina a existat înainte de ei. Așa cum luna și aștrii sistemului nostru solar strălucesc prin lumina pe care o reflectă de la soare, tot așa, în măsura în care învățătura lor este adevărată, marii gânditori ai lumii reflectă razele Soarelui Neprihănit. Fiecare scânteie de gând, fiecare străfulgerare a minții vine de la Lumina lumii.

În aceste zile, se spun multe în legătură cu natura și importanța „educației superioare”. Adevărata „educație superioară” este cea pe care o dă Domnul, ale cărui sunt „înțelepciunea și puterea” (Iov 12, 13), și „din gura căruia iese cunoștință și pricepere.” (Proverbe 2, 6.)

Toată cunoașterea adevărată și reala dezvoltare își au sursa în cunoașterea lui Dumnezeu. Această cunoaștere se face simțită oriîncotro ne-am întoarce, în domeniul fizic, mintal sau spiritual, în orice direcție am privi — în afară de stricăciunea păcatului. Orice direcție de cercetare am alege, cu scopul sincer de a ajunge la adevăr, suntem aduși în contact cu Inteligența atotputernică, nevăzută, care lucrează în și prin toate. Minte omului este adusă în comuniune cu mintea lui Dumnezeu, finitul cu Infinitul. Efectul unei asemenea comuniuni asupra trupului, minții și sufletului este dincolo de tot ceea ce se poate estima.

În această comuniune se găsește cea mai înaltă educație. Este metoda de dezvoltare care aparține lui Dumnezeu. „Împrietenește-te dar cu Dumnezeu” (Iov 22, 21) este solia Sa către omenire. Metoda scoasă în evidență în aceste cuvinte a fost metoda urmată în

educarea tatălui neamului nostru omenesc. Pe când Adam stătea în Edenul sfânt, în slava bărbăției sale neîntinate de păcat, în acest fel îl instruia Dumnezeu.

Pentru a pricepe ce cuprinde lucrarea de educație, avem nevoie să luăm în considerație atât natura omului, cât și scopul pe care l-a urmărit Dumnezeu prin crearea lui. Trebuie să ținem, de asemenea, cont de schimbarea din condiția omului, prin faptul că el a ajuns să cunoască răul și de planul lui Dumnezeu de a-și atinge — chiar și în aceste condiții — scopul slăvit în educarea rasei umane.

Când Adam a ieșit din mâinile Creatorului, era asemănător cu Făcătorul lui, ca natură fizică, mintală și spirituală. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său” (Geneza 1, 27), iar scopul Lui a fost ca omul să descopere cu atât mai mult acest chip, cu cât trăia mai mult — să reflecte din ce în ce mai fidel slava Creatorului. Toate facultățile sale puteau fi dezvoltate; capacitatea și vigoarea lor trebuia să crească neîncetat. Pentru exercitarea lor, s-a deschis un orizont larg și un câmp glorios. Tainele universului vizibil — „minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită” (Iov 37, 16) — îl invitau pe om să le studieze. Privilegiul său cel mare era să aibă o comuniune directă, față-n față și de la inimă la inimă, cu Făcătorul său. Dacă I-ar fi rămas loial lui Dumnezeu, toate acestea ar fi fost ale lui pentru totdeauna. De-a lungul veacurilor nesfârșite, el ar fi continuat să dobândească noi comori ale cunoașterii, să descopere izvoare proaspete de fericire și să obțină concepții mereu mai clare, legate de înțelepciunea, puterea și iubirea lui Dumnezeu. Ar fi împlinit din ce în ce mai mult scopul creării sale și ar fi reflectat din

ce în ce mai fidel slava Creatorului.

Aceste lucruri au fost însă pierdute prin neascultare. Prin păcat, asemănarea cu divinul a fost mânjită — aproape că a fost ștearsă cu desăvârșire. Puterile fizice ale omului au slăbit, capacitățile sale mintale au scăzut, viziunea sa spirituală s-a încetșosat. Omul devenise supus morții. Cu toate acestea, rasa umană nu a fost lăsată pradă deznădejdiei. Planul de mântuire fusese rânduit prin acea iubire și îndurare infinită și a fost îngăduită o viață de punere la probă. Refacerea în om a chipului Creatorului său, readucerea sa la perfecțiunea în care fusese creat, sprijinirea dezvoltării trupului, minții și sufletului, astfel încât să poată fi împlinit scopul divin avut în vedere la crearea lui, — iată care avea să fie lucrarea de răscumpărare. Acesta este obiectul educației, marele obiectiv al vieții.

Iubirea, temelia creației și a răscumpărării este baza adevăratei educații. Acest lucru este făcut clar în Legea pe care a dat-o Dumnezeu, ca să fie o călăuză a vieții. Prima și cea mai mare poruncă este: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău”. (Luca 10, 27.) A-L iubi pe El, pe Cel Nesfârșit, pe Cel Atoatecunoscător, cu toată puterea, cu toată mintea și cu toată inima înseamnă cea mai înaltă dezvoltare a oricărei puteri. Înseamnă că în toată făptura — trup, minte și suflet în aceeași măsură — va fi refăcut chipul lui Dumnezeu.

Asemenea primei porunci este și cea de-a doua: „Să iubești pe

aproapele tău ca pe tine însuși.” (Matei 22, 39.) Legea iubirii pretinde consacrarea trupului, minții și sufletului în slujba lui Dumnezeu și a semenilor noștri. Și această slujire, în timp ce face ca noi să fim o binecuvântare pentru alții, ne aduce nouă înșine cele mai mari binecuvântări. Altruismul stă la baza oricărei dezvoltări reale. Printr-o slujire altruistă ne cultivăm în gradul cel mai înalt fiecare calitate. Devenim din ce în ce mai mult părtași la natura divină. Suntem potriviți pentru cer, pentru că primim cerul în inimile noastre.

Întrucât Dumnezeu este Izvorul oricărei cunoașteri reale, primul obiectiv al educației noastre este, după cum am văzut deja, să ne îndreptăm mintea către ceea ce descoperă El Însuși despre Sine. Adam și Eva au primit cunoștințe prin directă comuniune cu Dumnezeu; și au învățat despre El prin lucrările Sale. Toate lucrurile create, în desăvârșirea lor originală, erau o expresie a modului în care gândește Dumnezeu. Pentru Adam și Eva, natura era plină de înțelepciune divină. Însă prin încălcarea Legii, omul a încetat să mai învețe de la Dumnezeu prin comuniune directă și, într-o mare măsură, prin lucrările Sale. Pământul, stricat și murdărit de păcat, nu reflectă decât prea puțin slava Creatorului. Este adevărat că lecțiile Sale nu au fost șterse. Pe fiecare pagină din marele volum al lucrărilor Sale create se poate încă vedea scrisul Său de mână. Natura încă vorbește despre Creatorul ei. Totuși, aceste descoperiri sunt parțiale și nedesăvârșite. Iar în starea noastră căzută, cu puterile diminuate și vederea slabă, suntem incapabili de a face interpretări corecte. Avem nevoie de descoperirea mai amplă, făcută de Însuși Dumnezeu, pe care a dat-o în Cuvântul Său scris.

Sfintele Scripturi sunt standardul perfect al adevărului și, având o asemenea caracterizare, ar trebui să li se dea locul cel mai înalt în educație. Pentru a obține o educație vrednică de acest nume, trebuie să dobândim o cunoaștere a lui Dumnezeu, Creatorul, și a lui Hristos, Răscumpărătorul, așa cum sunt Ei descoperiți în Cuvântul sacru.

Fiecare făptură omenească, creată după chipul lui Dumnezeu, este înzestrată cu o putere asemănătoare cu cea a Creatorului — individualitate, putere de a gândi și a face. Oamenii în care se dezvoltă această putere sunt oameni care poartă responsabilități, care sunt conducători cu inițiativă și care au influență asupra caracterelor. Lucrarea adevăratei educații este aceea de a dezvolta această putere, de a-i antrena pe tineri să gândească ei înșiși, nu doar să reflecte gândirea altor oameni. În loc să-și limiteze studiul la ceea ce au spus sau scris alții, studenții să fie îndrumați către izvoarele adevărului, către vastele câmpuri din natură și revelație, deschise cercetării. Să contemple marile subiecte ale datoriei și destinului — și mintea lor se va lărgi și întări. În locul unor făpturi educate, dar plătând, instituțiile de învățământ vor putea trimite în lume bărbați îndeajuns de puternici pentru a gândi și acționa, bărbați care să fie stăpâni ai împrejurărilor, nu robi ai acestora, bărbați care au o minte largă, un cuget clar și curajul convingerilor proprii.

O asemenea educație oferă mai mult decât doar o disciplină a minții; oferă mai mult decât o pregătire fizică. Ea întărește caracterul, astfel încât adevărul și integritatea nu sunt jertfite pentru

dorințe egoiste sau ambiții lumești. Ea fortifică mintea împotriva răului. În loc ca vreo pasiune predominantă să devină o putere pentru a distruge, fiecare motiv și dorință sunt aduse în conformitate cu marile principii ale binelui.

Ce educație poate fi mai înaltă decât aceasta? Ce o poate egala în valoare?

„Ea nu se dă în schimbul aurului curat, Nu se cumpără cântărindu-se cu argint; Nu se cântărește pe aurul din Ofir, Nici pe onixul cel scump, nici pe safir. Nu se poate asemăna cu aurul, nici cu diamantul, Nu se poate schimba cu un vas de aur ales. Mărgeanul și cristalul nu sunt nimic pe lângă ea: Înțelepciunea prețuiește mai mult decât mărgăritarele.” (Iov 28, 15-18.)

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât gândirea omenească cea mai înaltă. Evlavia — asemănarea cu Dumnezeu — este scopul care trebuie atins. În fața studentului se deschide o cărare a progresului neîntrerupt. El are de atins un obiectiv, de ajuns la un standard — care include tot ceea ce este bun, pur și nobil. El va înainta cât mai repede și cât mai departe posibil în fiecare ramură a cunoașterii adevărate. Însă eforturile lui vor fi dirijate către obiective care sunt tot atât de îndepărtate de interesele egoiste și vremelnice precum sunt cerurile față de pământ.

Cel care, contribuie la împlinirea scopului divin, de a transmite tinerilor cunoștințele legate de Dumnezeu și de a modela caracterul în conformitate cu al Său, înfăptuiește o lucrare mare și nobilă. Când

trezește dorința de a atinge idealul lui Dumnezeu, el înfățișează o educație care este tot atât de înaltă ca și cerul și la fel de întinsă ca Universul; o educație care nu poate fi terminată în această viață, dar care va continua în viața care va veni; o educație care îi asigură studentului care a reușit la școala pregătitoare a pământului un pașaport către una superioară, școala de sus.

Capitolul 2

Școala din Eden

„Ferice de omul care găsește înțelepciunea.”

Sistemul de educație, instituit la începutul lumii, trebuia să fie un model pentru om de-a lungul veșniciei. Ca o ilustrare a principiilor sale, a fost întemeiată o școală model în Eden, căminul primilor noștri părinți. Grădina Edenului era sala de clasă, natura era manualul, Creatorul Însuși era Profesorul, iar părinții familiei omenești erau studenții.

„Creați pentru a fi „chipul și slava lui Dumnezeu” (1 Corinteni 11, 7), Adam și Eva primiseră înzestrări cu totul vrednice de destinul lor măreț. Superbi și cu un corp bine proporționat, cu trăsături regulate și frumoase, cu fețe care străluceau de sănătate și de lumina bucuriei și a nădejdi, ei arătau în alcătuirea lor exterioară asemănarea cu Creatorul lor. Iar această asemănare nu se manifesta numai în natura fizică. Fiecare facultate a minții și a sufletului reflecta slava Creatorului. Înzestrați cu înalte daruri mintale și spirituale, Adam și Eva au fost făcuți numai cu puțin „mai prejos de îngeri” (Evrei 2, 7), ca să discearnă nu numai minunățiile Universului vizibil, dar să înțeleagă și responsabilitățile și obligațiile morale.

„Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a

pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii.” (Geneza 2, 8.9.) Aici aveau să-și facă educația primii noștri părinți, înconjurați de scenele minunate ale naturii neatinse de păcat.

În interesul pe care-l manifesta pentru copiii Săi, Tatăl nostru cerea personal educația lor. Ei erau adesea vizitați de solii Lui, îngeri sfinți, iar ei primeau de la aceștia sfat și învățătură. Nu o dată, în timp ce se plimbau prin grădină în răcoarea zilei, auzeau glasul lui Dumnezeu și comunicau față în față cu Cel Veșnic. Gândurile pe care le avea față de ei erau „gânduri de pace și nu de nenorocire”. (Ieremia 29, 11.) Fiecare țel urmărit de Domnul era îndreptat către cel mai mare bine al lor.

În grija lui Adam și a Evei a fost dată grădina, „ca s-o lucreze și să o păzească.” (Geneza 2, 15.) Deși bogați prin tot ceea ce Proprietarul întregului Univers avea să le ofere, nu lenevia trebuia să-i caracterizeze. Le-a fost dată o ocupație utilă, ca o binecuvântare, pentru a le întări corpurile, pentru a le lărgi gândirea și a le dezvolta caracterul.

Cartea naturii, care își desfășura lecțiile vii înaintea lor, oferea o inepuizabilă sursă de instruire și desfătare. Pe fiecare frunză din pădure și pe orice piatră din munți, pe fiecare astru strălucitor, pe pământ, pe mare și pe cer, era scris Numele lui Dumnezeu. Locuitorii din Eden se întrețineau atât cu creația vie, cât și cu cea lipsită de viață — cu frunza, cu floarea și copacul și cu orice făptură

vie, de la leviatanul din ape până la particula minusculă din raza de soare, adunând secretele vieții fiecăruia. Slava lui Dumnezeu din ceruri, lumile fără număr în rotirea lor ordonată, „plutirea norilor” (Iov 37, 16), tainele luminii și sunetului, ale zilei și nopții, — toate erau subiecte de studiu ale elevilor primei școli a pământului.

Legile și modul de funcționare a naturii și marile principii ale adevărului, care guvernează universul spiritual, au fost deschise înaintea minții lor de către Creatorul cel fără de sfârșit a toate câte sunt. Puterile lor mintale și spirituale s-au dezvoltat în „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4, 6) și și-au dat seama de cele mai înalte plăceri ale existenței lor sfinte.

Așa cum ieșise din mâna Creatorului, nu numai Grădina Edenului, ci întregul pământ era deosebit de frumos. Nici o urmă de păcat, nici o umbră a morții nu mânjea superba creație. Slava lui Dumnezeu „acoperă cerurile și slava Lui umple pământul”. „Stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și ... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.” (Habacuc 3, 3; Iov 38, 7.) Pământul era astfel un simbol potrivit pentru Cel care este „plin de bunătate și credincioșie” (Exod 34, 6); un studiu potrivit pentru cei care fuseseră făcuți după chipul Său. Grădina Edenului era o reprezentare a ceea ce Dumnezeu dorea ca întregul pământ să devină, și scopul Său era ca, pe măsură ce familia omenească avea să crească în număr, oamenii să-și întemeieze alte cămine și școli asemenea celei pe care o dăduse El. În acest fel, de-a lungul timpului, întregul pământ ar fi putut fi ocupat cu cămine și școli în care ar fi fost studiate cuvintele și lucrările lui Dumnezeu și în care studenții ar fi

devenit din ce în ce mai potriviți să reflecte, de-a lungul veacurilor
fără număr, lumina cunoașterii slavei Sale.

Capitolul 3

Cunoașterea binelui și a răului

„Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor”, „inima lor fără pricepere s-a întunecat.”

Deși au fost creați nevinovați și sfinți, primii noștri părinți nu au fost plasați în afara posibilității de a greși. Dumnezeu ar fi putut să-i creeze fără puterea de a călca cerințele Lui, dar în cazul acela nu ar fi putut avea loc o dezvoltare a caracterului; slujirea nu ar fi fost de bunăvoie, ci forțată. De aceea le-a dat puterea de a alege — puterea de a renunța la supunere sau de a și-o manifesta. Înainte ca ei să poată primi pe deplin binecuvântările pe care El intenționa să li le ofere, iubirea și loialitatea lor trebuia să fie puse la probă.

În Grădina Edenului se afla „pomul cunoștinței binelui și răului... Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: «Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci»”. (Geneza 2, 9-17.) Voia lui Dumnezeu a fost ca Adam și Eva să nu cunoască răul. Cunoașterea răului — a păcatului și a urmărilor sale, a trudei zdrobitoare, a grijilor insuportabile, a dezamăgirilor și suferinței, a durerii și morții — a fost reținută din iubire.

În timp ce Dumnezeu căuta binele omului, Satana îi căuta ruina. Când Eva, nesocotind atenționarea Domnului legată de pomul

interzis, s-a aventurat în apropierea lui, a intrat în contact cu vrăjmașul său. O dată trezite interesul și curiozitatea ei, Satana a continuat prin tăgăduirea Cuvântului lui Dumnezeu și prin semănarea neîncrederii în înțelepciunea și bunătatea Lui. Când femeia a declarat că în privința pomului cunoștinței binelui și răului „Dumnezeu a zis: «Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți»”, ispititorul a răspuns: „Hotărât, că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că, în ziua în care veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. (Geneza 3, 3-5.)

Satana a dorit să pară că această cunoaștere a binelui amestecat cu răul ar fi o binecuvântare și că, interzicându-le să ia din roadele pomului, Dumnezeu îi priva de un mare bine. El s-a grăbit să spună că Dumnezeu le interzisese să-l guste din pricina minunatelor lui proprietăți de a da înțelepciune și putere, că El căuta astfel să-i împiedice să atingă o dezvoltare plină de noblețe și să descopere o fericire mai mare. A declarat că el însuși mâncase din fructul interzis și ca rezultat dobândise calitatea de a vorbi; că în cazul în care ar fi mâncat și ei, ar fi atins o sferă mai înaltă a existenței și ar fi pătruns într-un câmp mai larg al cunoașterii.

În timp ce Satana pretindea că a dobândit mult bine mâncând din fructul oprit, nu a lăsat să pară că prin încălcarea poruncii devenise un nelegiuit alungat din cer. În aceste cuvinte erau minciuni ascunse sub o crustă de adevăr aparent, în așa fel, încât Eva, amețită, măgulită, ademenită, nu și-a dat seama de amăgire. A poftit ceea ce Dumnezeu interzisese; se îndoise de înțelepciunea Sa.

A aruncat deoparte credința, cheia cunoașterii.

Eva a „văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut la privit și că pomul era de dorit, ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat”. Era grozav la gust și, în timp ce mânca, părea că simte o putere înviorătoare și și-a imaginat că intră într-o stare mai înaltă de existență. Eva însăși, călcătoare a poruncii, a devenit ispititoarea soțului ei „și bărbatul a mâncat și el.” (Geneza 3, 6.)

„Vi se vor deschide ochii”, spusese vrăjmașul; „și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. (Geneza 3, 5.) Aveau ochii cu adevărat deschiși acum; dar ce tristă ridicare a pleoapelor! Cunoașterea răului, blestemul păcatului au fost tot ce-au câștigat călcătorii poruncii. Fructul în sine nu conținea nimic otrăvitor, iar păcatul nu consta doar în cedarea în fața apetitului. Era neîncrederea în bunătatea lui Dumnezeu, lipsa de încredere în cuvântul Său și respingerea autorității Sale — aceasta a făcut ca primii noștri părinți să fie călcători ai Legii, și acest lucru a adus în lume cunoștința răului. Acest lucru a deschis ușa înaintea tuturor felurilor de minciuni și rătăciri.

Omul a pierdut tot, pentru că a ales să asculte mai degrabă de amăgitor decât de Acela care este Adevărul, singurul care are priceperea. Prin amestecarea răului cu binele, mintea lui a devenit confuză, puterile sale mintale și spirituale amorțite. El nu mai putea să aprecieze binele pe care îl revărsase Dumnezeu cu atâta dărnicie.

Adam și Eva aleseseră cunoștința răului, iar dacă aveau să-și

recâștigate vreodată poziția pe care o pierduseră, aceasta trebuia să se întâmple în condițiile nefavorabile, pe care ei înșiși le aduseseră asupra lor. Urmas să nu mai locuiască în Eden, căci, în desăvârșirea sa, nu-i putea învăța lecțiile pe care era esențial de acum să le deprindă. Cu o tristețe de nespus, ei și-au luat rămas bun de la împrejurimile minunate și au plecat să locuiască pe pământ, unde se afla blestemul păcatului.

Dumnezeu îi spusese lui Adam: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: «Să nu mănânci deloc din el», blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”. (Geneza 3, 17-19.)

Cu toate că pământul era lovit de blestem, natura rămânea manualul pentru învățătura omului. Acum nu mai putea reprezenta doar bunătatea; căci răul era prezent pretutindeni, întinând pământul, aerul și marea cu atingerea sa murdară. Acolo unde odată nu era înscris decât caracterul lui Dumnezeu, acum era gravat și caracterul lui Satana — cunoașterea răului. Din natură, care descoperea acum cunoștința binelui și a răului, omul urma să primească neîncetat avertizarea legată de rezultatele păcatului.

În floarea ofilită și frunza căzută, Adam și tovarășa lui au văzut primele semne de degenerare. Mintea lor a înțeles cu putere faptul

că orice lucru viu trebuie să moară. Chiar și aerul, de care depindea viața lor, purta semințele morții.

Li se reamintea neîncetat de domeniul lor pierdut. Printre fapăturile inferioare, Adam stătuse ca împărat și, atâta vreme cât îi fusese loial lui Dumnezeu, toată natura îi respectase domnia; când a păcătuit însă, domeniul său a fost pierdut. Spiritul de răzvrătire, a cărui intrare o permisesse el însuși, s-a extins în toată creația animală. Astfel, nu numai viața omului, ci firea dobitoacelor, copacii din pădure, iarba câmpului, însuși aerul pe care-l respira, toate povesteau lecția tristă a cunoștinței răului.

Însă omul nu a fost lăsat pradă rezultatelor răului pe care-l alesese. În sentința rostită asupra lui Satana a fost dată o indicație a răscumpărării. „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie”, a spus Dumnezeu, „între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Geneza 3, 15.) Această sentință, rostită în auzul primilor noștri părinți, trebuia să fie pentru ei o făgăduință. Înainte să audă de spini și de pălămidă, de truda și suferința care avea să fie partea lor sau de țărâna în care erau nevoiți să se întoarcă, ei au auzit cuvinte care le-au dat speranță. Tot ce fusese pierdut prin cedarea în favoarea lui Satana putea fi recâștigat prin Hristos.

Această indicație ne-o repetă și nouă natura. Deși mânjită de păcat, ea nu vorbește doar despre creație, ci și despre răscumpărare. Cu toate că pământul mărturisește despre blestem prin semnele evidente de degradare, este încă bogat în dovezi ale puterii dătătoare

de viață. Copacii își leapădă podoaba numai pentru a se înveșmânta cu un frunziș mai proaspăt; florile mor pentru ca apoi să renască într-o nouă frumusețe; și în fiecare manifestare a puterii creatoare este oferită asigurarea că putem fi creați din nou în acea „neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul”. (Efeseni 4, 24.) În acest fel, chiar lucrurile din natură și modul în care funcționează ele — care ne aduc aminte cu putere despre marea noastră pierdere — devin pentru noi mesageri ai speranței.

Oriunde se întinde răul, se face auzit glasul Tatălui nostru îndemnându-și copiii să vadă în rezultatele lui natura păcatului, avertizându-i să părăsească răul și invitându-i să primească binele.

Capitolul 4

Legătura educației cu răscumpărarea

„Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.”

Prin păcat, omul a fost izolat de Dumnezeu. Dacă nu ar fi existat planul de răscumpărare, despărțirea veșnică de Dumnezeu, întunericul nopții fără sfârșit, acestea ar fi fost partea lui. Comuniunea cu Dumnezeu a fost făcută din nou cu puțință prin jertfa Mântuitorului. Nu ne putem înfățișa Lui în persoană; în păcat fiind, nu putem privi fața Sa; dar Îl putem privi și avea părtășie cu El în Isus, Mântuitorul. „Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” este descoperită „pe fața lui Isus Hristos”. Dumnezeu este „în Hristos, împăcând lumea cu Sine”. (2 Corinteni 4, 6; 5, 19.)

„Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.” „În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” (Ioan 1, 14; 1, 4.) Viața și moartea lui Hristos, prețul răscumpărării noastre, nu sunt pentru noi numai făgăduința și cheazășia vieții, numai mijlocul de a redeschide înaintea noastră comorile înțelepciunii; ele sunt o descoperire mai largă și mai înaltă a caracterului Său decât au cunoscut chiar cei sfinți din Eden.

Și, în timp ce Hristos deschide cerul pentru oameni, viața pe care o atribuie El deschide inimile oamenilor către cer. Nu numai că

păcatul ne desparte de Dumnezeu, dar distruge în sufletul omenesc atât dorința, cât și capacitatea de a-L cunoaște. Misiunea lui Hristos este de a distruge toată această lucrare a răului. El are puterea de a înviora și de a reface facultățile sufletului, paralizate de păcat, mintea întunecată și voința pervertită. El deschide pentru noi bogățiile Universului și tot de la El vine puterea de a observa și a ne însuși aceste comori.

Hristos este „adevărata Lumină, care luminează pe orice om venind în lume”. (Ioan 1, 9.) După cum prin Hristos fiecare ființă omenească are viață, tot așa fiecare suflet primește prin El fie și câteva raze de lumină divină. În fiecare inimă există nu numai putere intelectuală, ci și spirituală, o percepție a ceea ce este drept, o dorință de bine. Însă împotriva acestor principii se luptă o putere opusă. Rezultatul luării din pomul cunoștinței binelui și răului se manifestă în experiența fiecărui om. În firea sa există o înclinație către rău, o putere căreia, dacă nu primește ajutor, nu i se poate împotrivi. Pentru a putea ține piept acestei forțe, pentru a atinge acel ideal pe care în adâncul sufletului său îl acceptă ca fiind singurul vrednic de atins, el nu poate găsi ajutor decât într-o singură putere. Puterea este Hristos. Cooperarea cu această putere este cea mai mare nevoie a omului. Și să nu fie această cooperare cel mai înalt țel în toate eforturile educaționale?

Adevăratul învățător nu este satisfăcut cu o lucrare de mâna a doua. El nu este satisfăcut să-și îndrume studenții către un standard mai scăzut decât cel mai înalt standard pe care le-ar fi cu putință să-l atingă. El nu se poate mulțumi să le ofere numai cunoștințe tehnice,

să facă din ei doar niște contabili isteți, meșteșugari iscușiți, comercianți de succes. Ambiția sa este de a le inspira principiile adevărului, supunerii, onoarei, integrității și curățeniei — principii care îi vor face o forță serioasă pentru stabilitatea și înălțarea societății. Mai presus de orice, el dorește ca ei să învețe marea lecție a vieții despre slujirea lipsită de egoism.

Aceste principii devin o putere vie pentru modelarea caracterului prin familiarizarea sufletului cu Hristos, prin acceptarea înțelepciunii Sale ca și călăuză a inimii și vieții, iar a puterii Sale ca tărie a acestora. Dacă această unire s-a format, studentul a găsit Izvorul înțelepciunii. El are la îndemână puterea de a împlini în sine cele mai nobile idealuri. El are ocaziile celei mai înalte educații pentru viața în această lume. Iar în pregătirea pe care a câștigat-o aici el pătrunde pe acea cale care se continuă în veșnicie.

În sensul cel mai înalt, lucrarea de educație și lucrarea de răscumpărare sunt una, pentru că nici în educație, nici în răscumpărare „nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos”. „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El.” (1 Corinteni 3, 11; Coloseni 1, 19.)

În condiții schimbate, adevărata educație este încă în conformitate cu planul Creatorului, planul școlii din Eden. Adam și Eva au primit învățătură prin comuniunea directă cu Dumnezeu; privim „lumina cunoștinței slavei” Sale pe fața lui Hristos.

Marile principii ale educației sunt neschimbate, „întărite pentru

veșnicie” (Psalmii 111, 8); căci ele sunt principiile caracterului lui Dumnezeu. Primul efort al învățătorului și țelul său constant ar trebui să fie acelea de a-l ajuta pe student să înțeleagă aceste principii și să intre în acea legătură cu Hristos, care să-l facă o putere cu înrâurire în această viață. Învățătorul care acceptă acest scop este în adevăr unul care conlucrează cu Hristos, un împreună lucrător cu Dumnezeu.

Capitolul 5

Educația poporului Israel

„Așa a călăuzit Domnul singur pe poporul Său;” „l-a îngrijit, și l-a păzit ca lumina ochiului Lui.”

Sistemul de educație stabilit în Eden avea ca centru familia. Adam era „fiul lui Dumnezeu” (Luca 3, 38), iar copiii Celui Preaînalt primeau învățătură de la Tatăl lor. În adevăratul sens al cuvântului, școala lor era o școală de familie.

În planul divin de educație, așa cum a fost el adaptat după căderea omului, Hristos stă ca reprezentant al Tatălui, veriga de legătură dintre Dumnezeu și om; El este marele Învățător al omenirii. Și a rânduit ca bărbații și femeile să fie reprezentanții Săi. Familia era școala, iar părinții, învățătorii.

Educația care avea ca centru familia a fost cea care era preponderentă în vremea patriarhilor. Pentru școlile astfel stabilite, Dumnezeu a prevăzut cele mai favorabile condiții pentru dezvoltarea caracterului. Oamenii care se aflau sub îndrumarea Sa urmau încă planul de viață, pe care îl așezase Domnul de la început. Cei care s-au îndepărtat de El și-au zidit orașe mari și, înghesuindu-se în acestea, s-au fãlit cu splendoarea, luxul și viciul care face ca orașele din zilele noastre să fie mândria lumii, dar și blestemul ei. Însă oamenii care au ținut cu putere la principiile de viață date de

Dumnezeu au locuit la câmpie și la munte. Ei erau lucrători ai pământului și îngrijitori de turme și cirezi, iar în această viață liberă, independentă, cu ocaziile ei de muncă, studiu și meditație, ei au învățat despre Dumnezeu și și-au învățat copiii despre lucrările și căile Sale.

Aceasta a fost metoda de educație pe care a dorit Dumnezeu s-o stabilească în Israel. Când poporul a fost scos din Egipt, printre israeliți au fost puțini pregătiți să fie împreună-lucrători cu El în educarea copiilor lor. Părinții înșiși aveau nevoie de instruire și disciplină. Ca victime ale unei robii de-o viață, erau ignoranți, nepricepuți, degradați. Aveau puține cunoștințe despre Dumnezeu și puțină credință în El. Erau rătăciți de învățături false și stricați prin contactul îndelungat cu păgânismul. Dumnezeu a dorit să-i ridice la un nivel moral superior și în acest scop a căutat să le dea cunoștințe despre Sine Însuși.

În toate procedeele pe care le-a folosit cu rătăcitorii din deșert, în toate marșurile lor, încoace și-ncolo, în suferințele îndurate din pricina foamei, setei și oboselii, în primejdia care venea dinspre păgânii care-i dușmăneau și în manifestarea providenței Sale pentru ușurarea lor, Dumnezeu căuta să le întărească credința descoperindu-le puterea care lucra neîncetat pentru binele lor. Și, după ce îi va fi învățat să se încreadă în iubirea și puterea Sa, avea ca scop să pună înaintea lor — sub forma preceptelor Legii Sale — standardul caracterului pe care, prin harul Său, dorea ca ei să-l atingă.

Prețioase lecții au fost date lui Israel în timpul șederii lor la Sinai. Aceasta a fost o perioadă de pregătire specială pentru moștenirea Canaanului. Și împrejurimile de aici erau favorabile împlinirii scopului lui Dumnezeu. Pe vârful Sinaiului, umbrind șesul unde își puseseră oamenii corturile, odihnea stâlpul de nor care fusese călăuză lor în călătorie. Ca stâlp de foc noaptea, îi asigura de protecția divină; și în timp ce dormeau duși, pâinea din cer se așternea ușor peste tabără. Peste tot, înălțimi amețitoare, austere, vorbeau în solemna lor măreție despre neclintirea și maiestatea eternă. Omul a fost făcut să-și simtă ignoranța și slăbiciunea în prezența Aceluia care „a cântărit munții cu cântarul, și dealurile cu cumpăna”. (Isaia 40, 12.) Aici, prin manifestarea slavei Sale, Dumnezeu a căutat să impresioneze pe Israel cu sfințenia caracterului și cerințelor Sale și cu vina coplesitoare pentru neascultare.

Poporul însă era leneș în privința învățării lecției. După cum fuseseră obișnuiți în Egipt cu reprezentările materiale ale Dumnezeirii, și acestea de cea mai degradantă speță, le era greu să conceapă existența sau caracterul Celui Nevăzut. Fiindu-I milă de slăbiciunea lor, Dumnezeu le-a dat un simbol al prezenței Sale. „Să-Mi facă un locaș sfânt”, a spus Domnul; „și Eu voi locui în mijlocul lor.” (Exod 25, 8.)

Pentru construirea sanctuarului ca locuință a lui Dumnezeu, lui Moise i s-au dat instrucțiuni să facă toate lucrurile după modelul lucrurilor din ceruri. Dumnezeu l-a chemat pe munte și i-a descoperit lucrurile cerești, iar tabernacolul, cu tot ceea ce ținea de

el, a fost lucrat după chipul celor văzute acolo.

Așadar lui Israel, în mijlocul căruia a dorit să locuiască, i-a dezvăluit gloriosul Său caracter desăvârșit. Modelul le-a fost arătat pe munte când Legea a fost dată de pe Sinai, când Dumnezeu a trecut pe dinaintea lui Moise și a rostit: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie”. (Exod 34, 6.)

Ei însă nu aveau în ei înșiși nici o putere pentru a atinge acest ideal. Descoperirea de la Sinai nu putea să-i conștientizeze decât în ce privea starea lor de nevoie și neajutorare. O altă lecție, tabernacolul, urma să-i învețe, prin serviciul jertfei, lecția iertării păcatului și a puterii, prin Mântuitorul, de a fi ascultători.

Prin Hristos avea să fie împlinit scopul pentru care tabernacolul era un simbol — acea clădire glorioasă, cu pereții săi de aur strălucitor, care aruncau curcubee de culoare, cu perdele brodate cu heruvimi, cu aroma tămâii perpetuu aprinse, care ajungea în fiecare ungher, cu preoții înveșmântați într-un alb fără pată, iar în taina adâncă din locașul cel mai ascuns, deasupra tronului îndurării, între chipurile îngerilor plecați, care se închinau, slava Celui Preasfânt. În toate acestea, Dumnezeu dorea ca poporul Său să citească țelul pe care-l avea în vedere pentru sufletul omenesc. Mult timp după aceasta, apostolul Pavel aducea înaintea noastră același scop, vorbind prin Duhul Sfânt:

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui

Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi.” (1 Corinteni 3, 16.17.)

Mare era privilegiul și cinstea făcută lui Israel prin pregătirea Sanctuarului; dar mare era și responsabilitatea. În pustie trebuia înălțată o structură de o splendoare neîntrecută, pentru construirea căreia erau necesare cele mai costisitoare materiale și cea mai înaltă îndemânare artistică — și acest lucru trebuia făcut de un popor care abia scăpase din robie. Părea o sarcină copleșitoare. Dar Acela care dăduse planul de construire a făgăduit să coopereze cu lucrătorii.

„Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: Să știi că am ales pe Bețaleel, fiul lui Uri, fiul lui Hur, din seminția lui Iuda. L-am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, i-am dat un duh de înțelepciune, pricepere și știință pentru tot felul de lucrări.... Și iată că i-am dat ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan. Am dat pricepere în mintea tuturor celor ce sunt iscusiți, ca să facă tot ce ți-am poruncit.” (Exod 31, 1-6.)

Ce școală de meserii a fost cea din pustie, având ca instructori pe Hristos și îngerii Săi!

În pregătirea sanctuarului și în utilarea lui trebuia ca tot poporul să coopereze. Exista de lucru și pentru creier, și pentru mână. Era nevoie de o varietate de materiale și toți au fost invitați să contribuie, fiecare după cum îl lăsa inima.

Astfel, prin muncă și prin dăruire ei au fost învățați să coopereze cu Dumnezeu și între ei. Și urma să coopereze și pentru pregătirea clădirii spirituale — templul lui Dumnezeu în suflet.

De la începutul călătoriei lor din Egipt, le-au fost date lecții pentru pregătirea și disciplina lor. Chiar înainte de a părăsi Egiptul s-a făcut o organizare temporară, iar poporul a fost împărțit în cete, fiecare având un conducător. La Sinai, aranjamentele organizatorice au fost finalizate. Ordinea atât de izbitor manifestată în toate lucrările lui Dumnezeu s-a arătat și în societatea iudaică. Dumnezeu era centrul autorității și al guvernării. Moise, ca reprezentant al Său, avea sarcina de a veghea la aplicarea legilor în Numele Său. Apoi, venea consiliul celor șaptezeci, apoi preoții și conducătorii, sub aceștia „căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci, și căpetenii peste zece” (Numeri 11, 16.17; Deuteronom 1, 15) și în sfârșit, dregători numiți pentru îndatoriri speciale. Tabăra era așezată într-o ordine perfectă, cu tabernacolul, locuința lui Dumnezeu, în centru, iar în jurul lui corturile preoților și leviților. În exterior, fiecare trib era așezat lângă propriul steag.

Au fost impuse reguli sanitare radicale. Ele au fost poruncite poporului nu numai pentru că erau de folos sănătății, dar și ca fiind o condiție pentru a menține în mijlocul lor prezența Celui Preasfânt. Prin autoritate divină, Moise le-a declarat: „Căci Domnul Dumnezeuul tău merge în mijlocul taberei tale, ca să te ocrotească; ... tabăra ta va trebui deci să fie sfântă”. (Deuteronom 23, 14.)

Educația israeliților includea toate obiceiurile lor de viețuire.

Tot ceea ce era legat de bunăstarea lor era subiectul grijii divine și venea din sfera de acțiune a Legii divine. Dumnezeu a căutat binele lor cel mai înalt chiar și atunci când S-a îngrijit de mâncarea lor. Mana cu care i-a hrănit în pustie era de o așa natură, încât să le sporească puterea fizică, mentală și morală. Cu toate că atât de mulți s-au răzvrătit împotriva restricțiilor impuse asupra dietei lor și își doreau fierbinte să se întoarcă la zilele când, ziceau ei, „ședeam lângă oalele noastre cu carne, când mâncam pâine de ne săturam” (Exod 16, 3), înțelepciunea alegerii lui Dumnezeu pentru ei a fost apărută în așa fel, încât nu avea nimeni nimic de obiectat. În ciuda greutăților vieții duse de ei în pustie, nu era nici unul anemic în vreunul din triburile lor.

În toate călătoriile lor, chivotul legământului, care conținea Legea lui Dumnezeu, trebuia să meargă în fruntea lor. Locul în care urma să-și așeze tabăra era indicat prin coborârea stâlpului de nor. Atâta vreme cât norul rămânea deasupra tabernacolului, ei stăteau în tabără. Când se ridica, își reluau călătoria. Atât oprirea, cât și plecarea lor erau marcate de o invocație solemnă. „Când pornea chivotul, Moise zicea: «Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale cei ce Te urăsc!» Iar când îl așezau, zicea: «Întoarce-Te, Doamne, la zecile de mii ale miilor lui Israel!»” (Numeri 10, 35.36.)

În timpul în care au călătorit prin pustie, multe lecții prețioase au fost fixate în mintea lor prin intermediul cântărilor. La izbăvirea lor de armata faraonului, întregul popor al lui Israel s-a unit într-un cântec de triumf. Departate, în deșert și peste undele mării, răsuna

refrenul plin de bucurie, iar munții lăsau să răzbată în ecou cuvintele de laudă, „Cântați Domnului, căci și-a arătat slava”. (Exod 15, 21.) În timpul călătoriei, acest cântec era adesea repetat, înviorând inimile și aprinzând credința peregrinilor. Poruncile, așa cum fuseseră date pe Sinai, cu făgăduințe ale favorii divine și amintirea lucrărilor Sale minunate pentru izbăvirea lor, erau exprimate, prin călăuzire divină, în cântec și erau înălțate în sunetul muzicii instrumentale, oamenii ținând bine pasul în timp ce vocile li se uneau în laudă.

În acest fel, gândurile le erau înălțate de la încercările și dificultățile drumului, spiritul lor neliniștit și turbulent era îmbunătățit și calmat, principiile adevărului erau sădite în memorie și credința era întărită. Concertarea acțiunilor îi învăța ordinea și unitatea, și poporul era adus într-o legătură mai strânsă cu Dumnezeu și fiecare cu celălalt.

Despre modul în care a lucrat Dumnezeu cu Israel în timpul celor patruzeci de ani de peregrinare prin pustie, Moise a declarat: „Domnul, Dumnezeul tău, te mustră cum mustră un om pe copilul lui”; „ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui”. (Deuteronom 8, 5.2.)

„El l-a găsit într-un ținut pustiu, într-o singurătate plină de urlete înfricoșate; l-a înconjurat, l-a îngrijit și l-a păzit ca lumina ochiului Lui. Ca vulturul care își scutură cuibul, zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi ia și-i poartă pe penele lui: Așa a călăuzit

Domnul singur pe poporul Său și nu era nici un dumnezeu străin cu El.” (Deuteronom 32, 10-12.)

„Căci și-a adus aminte de Cuvântul Lui cel sfânt, și de robul Său Avraam. A scos pe poporul Său cu veselie, pe aleșii Săi în mijlocul strigătelor de bucurie. Le-a dat pământurile neamurilor și au pus stăpânire pe rodul muncii popoarelor, ca să păzească poruncile Lui și să țină legile Lui.” (Psalmii 105, 42-45.)

Dumnezeu a pus la îndemâna lui Israel toate avantajele, le-a dat orice privilegiu, ceea ce avea să-i facă să fie o cinste la adresa Numelui Său și o binecuvântare pentru națiunile din jurul lor. Dacă ei ar fi vrut să umble în calea ascultării, le-a făgăduit că le „va da asupra tuturor neamurilor pe care le-a făcut: întâietate în slavă, în faimă și în măreție”. „Toate popoarele,” a spus El, „vor vedea că tu porți Numele Domnului, și se vor teme de tine”. Națiunile care vor auzi toate aceste precepte vor spune: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” (Deuteronom 26, 19; 28, 10; 4, 6.)

În legile încredințate lui Israel, au fost date instrucțiuni explicite în privința educației. Dumnezeu i Se descoperise lui Moise, pe Sinai, ca fiind „un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie”. (Exod 34, 6.) Urma ca în Israel tații și mamele să-i învețe pe copiii lor aceste principii care prindeau ființă în Legea Sa. Prin îndrumare divină, Moise le-a declarat: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele

când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula”. (Deuteronom 6, 6.7.)

Nu trebuia ca aceste lucruri să fie predate ca o teorie seacă. Cei care vor să-i învețe pe alții adevărul trebuie să-i practice ei înșiși principiile. Ei îi pot impresiona pe alții numai reflectând caracterul lui Dumnezeu în corectitudinea, noblețea și lipsa de egoism a propriilor vieți.

Adevărata educație nu înseamnă instruirea cu forța a unei minți nepregătite și lipsite de receptivitate. Puterile mintale trebuie trezite, iar interesul stimulat. Pentru aceasta, avem la dispoziție metoda lui Dumnezeu de predare. Cel care a creat mintea și i-a stabilit legile a hotărât și dezvoltarea ei în conformitate cu acestea. În cămin și în sanctuar, prin lucrurile din natură și din artă, în muncă și în sărbători, în zidire sacră și în piatra de aducere-aminte, prin metode, ritualuri și simboluri fără număr, Dumnezeu i-a dat lui Israel lecții care au ilustrat principiile Sale și au păstrat amintirea minunatelor Lui lucrări. Apoi, pe măsură ce se puneau întrebări, instruirea dată impresiona mintea și inima.

În aranjamentele făcute pentru educarea poporului ales, s-a arătat că o viață care Îl are în centru pe Dumnezeu este o viață completă. Pentru fiecare nevoie pe care a sădit-o, tot El a luat și măsuri, ca să fie satisfăcută; El caută să dezvolte fiecare calitate pe care a dăruit-o.

Dumnezeu, Autorul oricărei frumuseți, El Însuși un iubitor al

frumosului, a luat măsuri să satisfacă în copiii Săi iubirea de frumos. A asigurat, de asemenea, rezolvarea nevoilor lor sociale, întovărășirile utile și pline de bunătate, care fac atât de mult pentru cultivarea compasiunii, care luminează și îndulcesc viața.

Ca mijloc de educație, un loc important a fost ocupat de sărbătorile lui Israel. În viața obișnuită, familia era atât școală, cât și biserică, părinții fiind instructori și în ramura laică, și în cea religioasă. De trei ori pe an însă, erau stabilite perioade de comuniune și închinare publică. Aceste adunări au fost ținute mai întâi la Silo și după aceea la Ierusalim. Nu era obligatorie decât prezența taților și a fiilor; dar nimeni nu dorea să piardă ocaziile oferite de sărbători și, pe cât posibil, participau toți membrii familiei; și cu ei, bucurându-se de ospitalitatea lor, era străinul, levitul și cel sărac.

Călătoria la Ierusalim, în stilul simplu, patriarhal, înconjurați de frumusețea primăverii, de bogăția miezului de vară sau de maturitatea coaptă a toamnei, era o încântare. De la bărbatul cu părul nins până la copilaș, veneau cu daruri de recunoștință, ca să se întâlnească cu Dumnezeu în locașul Său cel sfânt. În timpul călătoriei, experiențele trecutului, povestirile pe care le iubeau încă atât de mult și cei tineri, și cei vârstnici erau depănate pentru copiii evrei. Erau înălțate cântecele care învioraseră umblarea lor în pustie. Erau cântate poruncile lui Dumnezeu și, întrețesute cu influențele binecuvântate ale naturii și tovărășia omenească plină de bunătate, ele erau fixate pentru totdeauna în memoria multor copii și tineri.

Ceremoniile la care fuseseră martori în Ierusalim, legate de serviciul pascal — adunarea nocturnă, bărbații cu mijlocul încins, cu încălțăminte în picioare și cu toiagul în mână, masa luată în grabă, mielul, pâinea nedospită și ierburile amare, iar în tăcerea solemnă repetarea povestirii sângelui vărsat, a îngerului aducător de moarte și marșul grandios afară din țara robiei, — toate erau de o așa natură, încât să stârnească imaginația și să impresioneze inima.

Sărbătoarea Corturilor sau sărbătoarea recoltei, cu darurile ei din livadă sau din câmp, cu tabăra ei de colibe din frunze, săptămâni de-a rândul, cu timpul petrecut alături de alții, cu serviciul sacru de aducere-aminte și generoasa ospitalitate arătată slujitorilor lui Dumnezeu, leviților care slujeau în Sanctuar și copiilor Lui — străinii și cei sărmani — înălța toate mințile cu recunoștință către Acela care „încununase anul cu bunătatea Sa” și pe ale cărui cărări curgeau picuri de grăsime.

Cei pioși petreceau în Israel, în fiecare an, o lună întreagă în acest fel. Era o perioadă fără muncă și griji, și aproape în întregime consacrată, în sensul adevărat al cuvântului, scopurilor educației.

Împărțind moștenirea poporului Său, scopul lui Dumnezeu a fost acela de a-i învăța, și prin ei, generațiile viitoare, principiile corecte legate de proprietatea funciară. Ținutul Canaanului a fost împărțit între toți membrii poporului, exceptați fiind numai leviții, ca slujitori ai sanctuarului. Cu toate că o persoană putea să-și înstrăineze proprietatea pentru un timp, nu putea să dea pentru totdeauna moștenirea copiilor săi. Când o înstrăina, avea în orice

moment libertatea să o răscumpere; datoriile erau șterse la fiecare al șaptelea an, iar în cel de-al cincizecilea, sau anul jubiliar, toate proprietățile funciare reveneau proprietarilor originari. În felul acesta, fiecare familie era asigurată în ceea ce privea averea ei și se punea o barieră împotriva extremelor — fie îmbogățirea, fie sărăcirea.

Prin împărțirea pământului, Dumnezeu le-a asigurat, asemenea locuitorilor Edenului, ocupația cea mai favorabilă dezvoltării — îngrijirea plantelor și a animalelor. O altă măsură în folosul educației a fost suspendarea lucrărilor agricole din șapte în șapte ani, pământul fiind lăsat necultivat, ceea ce răsărea liber rămânând celor sărmani. În acest fel, se oferea ocazia unui studiu prelungit, întâlnirilor și închinării publice și manifestării generozității, atât de adesea trecută cu vederea din pricina trudei și grijilor vieții.

Dacă în timpurile noastre ar fi aplicate principiile Legii lui Dumnezeu referitoare la distribuirea proprietății, cât de diferită ar fi starea oamenilor! O respectare a acestor principii ar împiedica relele îngrozitoare care au rezultat în toate veacurile din oprimarea celor săraci de către cei bogați și din ura pe care au avut-o cei săraci față de cei înstăriți. În vreme ce ar opri strângerea unor mari bogății, ar avea și tendința de a împiedica apariția ignoranței și a degradării a zeci de mii de persoane, de a căror muncă prost plătită este nevoie pentru adunarea acestor averi colosale. Ar ajuta la găsirea unei soluții pașnice la problemele care amenință acum lumea cu anarhie și vărsare de sânge.

Faptul de a consacra lui Dumnezeu a zecea parte din toate veniturile, fie din livadă, fie din roadele câmpului, din cirezi sau din turme, din munca intelectuală sau fizică, consacrarea apoi a celei de-a doua zecimi pentru ajutorarea celor săraci și alte scopuri umanitare a avut scopul de a ține necurmat înaintea poporului adevărul că Dumnezeu este proprietarul a toate câte sunt și că ei au ocazia să fie intermediari ai binecuvântărilor Sale. A fost un mod de educare în vederea suprimării oricărei manifestări de egoism îngust și de cultivare largă și nobilă a caracterului.

O cunoaștere a lui Dumnezeu, părtășia cu El în studiu și în muncă, asemănarea cu El în caracter, acestea urmau să fie sursa, mijlocul și țelul educației lui Israel — educația dată de Dumnezeu părinților, iar prin aceștia copiilor lor.

Capitolul 6

Școlile profeților

„Ei au stat la picioarele Tale, au primit cuvintele Tale.”

Ori de câte ori a fost aplicat în Israel planul de educație al lui Dumnezeu, rezultatele au dat mărturie despre Autorul acestuia. Dar în foarte multe familii, pregătirea hotărâtă de Cer și caracterele dezvoltate în felul acesta erau tot atât de rare. Planul lui Dumnezeu era dus la îndeplinire numai parțial și în mod imperfect. Din necredință și nesocotire a îndrumărilor date de Domnul, israeliții au adus în mijlocul lor ispite cărora numai câțiva aveau putere să li se opună. La instalarea lor în Canaan, „ei n-au nimicit popoarele pe care le poruncise Domnul să le nimicească. Ci s-au amestecat cu neamurile și au învățat faptele lor, au slujit idolilor lor, care au fost o cursă pentru ei”. Inima lor nu era corectă față de Dumnezeu „și nu erau credincioși legământului Său. Totuși, în îndurarea Lui, El iartă nelegiuirea și nu nimicește; Își oprește de multe ori mânia și nu dă drumul întregii Lui urgii. El și-a adus deci aminte că ei nu erau decât carne, o suflare care trece și nu se mai întoarce”. (Psalmii 106, 34-36; 78, 37-39.) Tații și mamele din Israel au devenit indiferenți la obligațiile lor față de Dumnezeu, indiferenți la obligațiile față de copiii lor. Prin necredințioșia în cămin și influențele idolatre din afară, mulți tineri evrei au primit o educație mult diferită de ceea ce plănuise Dumnezeu pentru ei. Ei au deprins căile păgânilor.

Pentru a ieși în întâmpinarea acestui rău care creștea întruna, Dumnezeu a dispus de alți agenți, ca un ajutor pentru părinți în lucrarea de educare. Încă din cele mai vechi timpuri, profeții fuseseră recunoscuți ca învățători aleși de providența divină. În sensul cel mai înalt, profetul era o persoană care vorbea prin inspirație directă, transmițând poporului soliile pe care le primise de la Dumnezeu. Dar acest nume a fost dat și acelor care, deși nu erau inspirați în mod direct, erau chemați providențial să învețe poporul despre lucrările și căile lui Dumnezeu. Pentru pregătirea unei asemenea categorii de învățători, Samuel, îndrumat de Dumnezeu, a întemeiat școlile profetilor.

Intenția era ca aceste școli să slujească drept stăvilă împotriva stricăciunii larg răspândite, să ajute la bunăstarea mentală și spirituală a tinerilor și să sporească prosperitatea națiunii, dându-i bărbați calificați să acționeze în temere de Dumnezeu, ca lideri și consilieri. În acest scop, Samuel a strâns zeci de tineri evlavioși, inteligenți și studioși. Aceștia au fost numiți fiii profetilor. Studiind Cuvântul și lucrările lui Dumnezeu, puterea Sa dătătoare de viață le înviora energia minții și sufletului și studenții primeau înțelepciune de sus. Instructorii erau nu numai buni cunoscători ai adevărului divin, dar se bucuraseră ei înșiși de comuniune cu Dumnezeu și primiseră darul deosebit al Duhului Său. Se bucurau de respectul și de încrederea poporului, atât pentru învățătură, cât și pentru evlavie. În zilele lui Samuel, existau două astfel de școli, una la Rama, căminul profetului, și cealaltă la Chiriat Seir. Mai târziu, au fost întemeiate și altele.

Elevii acestor școli se întrețineau singuri prin muncă proprie, lucrând pământul sau practicând vreun meșteșug oarecare. În Israel, acest lucru nu era considerat ciudat sau degradant; într-adevăr, era privit ca păcat faptul de a-ți lăsa copiii să crească în neștiință, fără a face o muncă utilă. Fiecare tânăr, fie că părinții lui erau bogați sau săraci, era învățat o meserie. Chiar dacă urma să fie educat pentru slujire sfântă, o cunoaștere a vieții practice era privită ca esențială pentru țelul de a fi de cel mai mare folos. De asemenea, mulți învățători se întrețineau prestând muncă fizică.

Atât în școală, cât și în familie, o mare parte a învățaturii era transmisă pe cale orală; tinerii învățau, de asemenea, să citească scrierile iudaice, iar sulurile de pergament ale Vechiului Testament erau deschise pentru studiul lor. Subiectele de căpetenie pentru studiu în aceste școli erau Legea lui Dumnezeu, cu instrucțiunile date lui Moise, istoria sacră, muzica sacră și poezia. În rapoartele istoriei sfinte erau descoperite urmele pașilor lui Iehova. Marile adevăruri reprezentate de tipurile din serviciul de la Sanctuar erau scoase în evidență și credința prindea strâns obiectul central al întregului sistem — Mielul lui Dumnezeu, care urma să ridice păcatul lumii. Era nutrit un spirit de evlavie. Nu numai că studenții erau învățați despre datoria de a se ruga, dar erau învățați și cum să se roage, cum să se apropie de Creatorul lor, cum să-și exercite credința în El și cum să înțeleagă și să respecte învățăturile Duhului Său. Intellectul sfințit scotea din vistieria lui Dumnezeu lucruri vechi și lucruri noi, iar Duhul lui Dumnezeu Se manifesta în profeție și cântare sfântă.

Aceste școli s-au dovedit a fi unul din mijloacele cele mai eficiente pentru sprijinirea neprihănirii „care înalță pe un popor.” (Proverbe 14, 34.) Și nu mică a fost măsura în care au ajutat ei la punerea temeliei acelei minunate prosperități care a făcut ca domniile lui David și Solomon să fie cu totul deosebite.

Principiile care se învățau în școlile profeților erau aceleași care au modelat caracterul lui David și au dat formă vieții lui. Cuvântul lui Dumnezeu era învățătorul lui. „Prin poruncile Tale”, spunea el, „mă fac mai priceput”. „Îmi plec inima să împlinesc orânduirile Tale.” (Psalmii 119, 104-112.) Acesta a fost motivul care l-a făcut pe Dumnezeu să spună despre David, când, în tinerețea acestuia, l-a chemat la tron, că este „om după inima Mea”. (Faptele Apostolilor 13, 22.)

Și în viața timpurie a lui Solomon se văd rezultatele metodei divine de educație. În tinerețea lui, Solomon și-a însușit alegerea pe care o făcuse și David. Mai presus de orice bun pământesc, el a cerut de la Dumnezeu o inimă înțeleaptă și pricepută. Iar Domnul i-a dat nu numai ceea ce a căutat acesta, dar și ceea ce nu căuta — și bogăție, și cinste. De puterea priceperii sale, aria cunoașterii lui, slava domniei sale, se minuna întreaga lume.

În timpul domniilor lui David și Solomon, Israel a atins punctul maxim al măreției sale. Făgăduința dată lui Avraam, și repetată prin Moise, a fost împlinită: „Căci dacă veți păzi toate aceste porunci pe care vi le dau și dacă le veți împlini, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, veți umbla în toate căile Lui și vă veți alipi de

El, Domnul va izgoni dinaintea voastră pe toate aceste neamuri și vă veți face stăpâni pe toate aceste neamuri care sunt mai mari și mai puternice decât voi. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru va fi al vostru; hotarul vostru se va întinde din pustie până la Liban și de la râul Eufrat până la marea de la apus. Nimeni nu va putea să stea împotriva voastră.” (Deuteronom 11, 22-25.)

Pericolul era ascuns în mijlocul prosperității. Păcatul făcut de David în anii săi de pe urmă — chiar dacă acesta s-a pocăit și a fost pedepsit greu pentru el — a făcut ca poporul să capete îndrăzneală în călcarea poruncilor lui Dumnezeu. Și viața lui Solomon, după zorii unei mari promisiuni, a fost întunecată de apostazie. Dorința după putere politică și înălțare de sine a dus la alianțe cu națiunile păgâne. Argintul Tarsisului și aurul din Ofir au fost dobândite prin jertfirea integrității morale, prin trădarea adevărilor sacre. Însoțirea cu cei idolatri, căsătoria cu soții păgâne i-au stricat credința. Barierele pe care le ridicase Dumnezeu pentru siguranța poporului Său au fost astfel culcate la pământ, iar Solomon s-a datat închinării la dumnezei falși. În vârful Muntelui Măslinilor, față în față cu Templul lui Iehova, au fost ridicate chipuri gigantice și altare pentru slujirea zeităților păgâne. Când a renunțat la loialitatea față de Dumnezeu, Solomon a pierdut controlul asupra propriei persoane. Percepția sa delicată a fost tocită. Spiritul conștiincios, plin de considerație de la începutul domniei sale se schimbase. Mândria, ambiția, risipa și îngăduința de sine au avut ca roade cruzimea și impunerea arbitrară. El, care fusese un cărmuitor drept, plin de compasiune și cu frică de Dumnezeu, a devenit tiranic, opresiv. El, care la consacrarea Templului se rugase pentru poporul

său ca inimile lor să fie oferite fără rezervă Domnului, a devenit corupătorul lor. Solomon s-a dezonorat, a dezonorat Israelul și l-a dezonorat pe Dumnezeu.

Națiunea, a cărei mândrie fusese el însuși, l-a urmat. Deși ulterior s-a pocăit, pocăința sa nu a făcut ca roadele răului pe care-l sădise să nu dea în pârg. Disciplina și educația pe care o hotărâse Dumnezeu pentru Israel ar fi făcut ca ei să fie diferiți de oamenii celorlalte națiuni în toate aspectele vieții lor. Această deosebire, care ar fi trebuit să fie privită ca un privilegiu și o binecuvântare deosebită, le era nesuferită. Ei au căutat să schimbe simplitatea și stăpânirea de sine, esențiale pentru dezvoltarea cea mai înaltă, cu pompa și cedarea în fața plăcerilor, specifice popoarelor păgâne. Ambiția lor era „să fim și noi ca toate neamurile”. (1 Samuel 8, 20.) Planul lui Dumnezeu legat de educație a fost lăsat deoparte, iar autoritatea Sa refuzată.

În urma respingerii căilor lui Dumnezeu în favoarea căilor oamenilor, a început căderea Israelului. Și a continuat în acest fel până când poporul evreu a ajuns pradă chiar națiunilor ale căror practici aleseseră să le urmeze.

Ca națiune, copiii lui Israel nu au reușit să primească binecuvântările pe care Dumnezeu dorea să li le dea. Ei nu au apreciat scopul urmărit de Domnul și nu au cooperat pentru a-l împlini. Însă cu toate că indivizi și popoare se pot despărți în acest fel de El, scopul Său pentru cei care au încredere în El rămâne neschimbat. „Tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci.” (Eclesiastul

3, 14.)

În vreme ce există grade diferite de dezvoltare și manifestări diverse ale puterii Sale pentru satisfacerea nevoilor oamenilor din veacuri diferite, lucrarea lui Dumnezeu este aceeași în orice timp. Învățătorul este același. Caracterul și planul lui Dumnezeu sunt la fel. În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”. (Iacov 1, 17.)

Experiențele lui Israel au fost înregistrate pentru învățătura noastră. „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.” (1 Corinteni 10, 11.) În ceea ce ne privește — după cum au stat lucrurile și cu Israelul din vechime — succesul în educație depinde de credincioșia cu care împlinim planul Creatorului. Acceptarea principiilor Cuvântului lui Dumnezeu ne va aduce binecuvântări tot atât de mari precum ar fi adus poporului evreu.

Capitolul 7

Viețile unor mari bărbați

„Rodul celui neprihănit este un pom de viață.”

Istoria sacră prezintă multe ilustrații ale rezultatelor adevăratei educații. Ea înfățișează multe exemple nobile de bărbați ale căror caractere s-au format sub îndrumare divină, bărbați ale căror vieți au fost o binecuvântare pentru semenii lor și care au stat în lume ca reprezentanți ai lui Dumnezeu. Printre aceștia se numără Iosif și Daniel, Moise, Elisei și Pavel — cei mai mari oameni de stat, cel mai înțelept legiuitor, unul dintre cei mai credincioși reformatori și, în afară de Acela care a vorbit așa cum nimeni n-a vorbit vreodată, cel mai strălucit învățător cunoscut vreodată de lumea aceasta.

De tineri, tocmai când treceau de la adolescență la bărbăție, Iosif și Daniel au fost luați din căminele lor și duși ca robi în țări păgâne. Iosif, în special, a fost supus unor ispite care aduc mari schimbări în destinul cuiva. În casa tatălui său, un copil ținut pe palme; în casa lui Potifar, un rob, apoi un om de încredere și tovarăș; un om de afaceri, educat prin studiu, observație, contact cu oamenii; în temnița lui Faraon, prizonier de stat, condamnat pe nedrept, fără nădejdea de a fi reabilitat sau perspectiva de a fi eliberat; chemat într-un moment de mare criză la conducerea națiunii — ce i-a dat puterea de a-și păstra integritatea morală?

Nimeni nu poate sta pe o înălțime amețitoare fără a fi în primejdie. Așa cum furtuna care lasă nevătămată floarea din vale smulge din rădăcini copacul din vârful muntelui, tot așa și ispitele groaznice care îi lasă neatinși pe cei umili în viață îi asaltează pe cei care stau în locurile înalte ale lumii — ale succesului și onoarei. Dar Iosif a trecut cu bine și testul nenorocirii, și pe cel al prosperității. Aceeași credincioșie a fost arătată și în palatul lui Faraon, și în celula temniței.

În copilăria sa, Iosif fusese învățat iubirea și frica de Dumnezeu. Adesea, în cortul tatălui său, sub stelele cerului sirian, i se spusese povestea viziunii de noapte de la Betel, a scării de la cer la pământ, a îngerilor care coborau și urcau și a Aceluia care i S-a descoperit lui Iacov tocmai de pe tronul de sus. I se spusese povestea conflictului de lângă Iaboc, când, renunțând la păcate îndrăgite, Iacov a stat ca biruitor și a primit titlul de prinț al lui Dumnezeu.

Iosif, un păstoraș care avea grijă de turmele tatălui său — viața lui simplă și curată favorizase dezvoltarea atât a puterii fizice, cât și a minții. El câștigase acea tărie a minții și viețuirea fermă după principii prin comuniunea cu Dumnezeu, prin natură și din studiul marilor adevăruri transmise din tată-n fiu ca o comoară sfântă.

În criza vieții sale, când a făcut acea călătorie îngrozitoare, de la casa copilăriei lui, din Canaan, către robia care-l aștepta în Egipt, privind pentru ultima dată dealurile care ascundeau corturile familiei, Iosif și-a amintit de Dumnezeul tatălui său. Și-a amintit

lecțiile din copilăria lui, iar sufletul i-a vibrat, mișcat de hotărârea de a se dovedi credincios — să acționeze întotdeauna în consecință, acum că devenise un supus al Împăratului cerului.

În viața amară de străin și sclav pe deasupra, în mijlocul priveriștilor și sunetelor viciilor, al ispitelor închinării păgâne, o închinare înconjurată de toate atracțiile bogăției, culturii și pompei regalității, Iosif a rămas statornic. El învățase lecția supunerii față de datorie. Credincioșia în orice slujbă, de la cea mai umilă până la poziția cea mai sus-pusă, i-a pregătit fiecare calitate pentru cea mai înaltă slujire.

La vremea în care a fost chemat la curtea lui Faraon, Egiptul era cea mai măreață națiune. Era fără egal în grad de civilizație, artă, învățătură. Într-o perioadă de maximă dificultate și pericol, Iosif a administrat afacerile împărăției; și a făcut acest lucru într-o manieră care a câștigat încrederea împăratului și a poporului. Faraon „l-a pus domn peste casa lui, și dregătorul tuturor averilor lui, ca să lege după plac pe domnitorii lui și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea.” (Psalmii 105, 21.22.)

Inspirația a pus înaintea noastră secretul vieții lui Iosif. Cu niște cuvinte pline de frumusețe și putere divină, în binecuvântarea pe care a rostit-o asupra copiilor săi, Iacov a vorbit astfel despre copilul său mult-iubit:

„Iosif este vlăstarul unui pom roditor, Vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor; Ramurile lui se înalță deasupra zidului.

Arcașii l-au ațâțat, au aruncat săgeți și l-au urmărit cu ura lor. Dar arcul lui a rămas tare și mâinile lui au fost întărite De mâinile puternicului lui Iacov: și a ajuns astfel păstorul, stâncă lui Israel. Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care te va ajuta; Aceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta Cu binecuvântările cerurilor de sus, Cu binecuvântările apelor de jos, Cu binecuvântările țătelor și ale pântecelui mamei. Binecuvântările tatălui tău Întrec binecuvântările părinților mei, și se înalță Până în creștetul dealurilor veșnice: Ele să vină peste capul lui Iosif, Peste creștetul capului domnului fraților săi!” Geneza 49, 22-26.

Loialitatea față de Dumnezeu, credința în Cel Nevăzut, aceasta era ancora lui Iosif. În aceasta se ascundea puterea lui.

„Mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov.”

Daniel, un ambasador al cerului

În Babilon, Daniel și tovarășii săi au fost, în tinerețea lor, numai în mod aparent ceva mai favorizați de destin decât a fost Iosif în Egipt, în anii de început ai vieții sale; cu toate acestea, ei au fost supuși la teste ale caracterului nu mai puțin severe. De la simplitatea căminului lor din Iudea, acești tineri de descendență regală au fost duși în cel mai mare oraș, la curtea celui mai mare monarh, și au fost aleși să fie educați pentru a fi în slujba specială a împăratului. Puternice au fost ispitele care i-au înconjurat în acea curte stricată și luxoasă. Faptul că ei, închinătorii lui Iehova, erau prizonieri în Babilon, că vasele locașului lui Dumnezeu fuseseră puse în templul

dumnezeilor Babilonului, că împăratul Israelului era el însuși prizonier în mâinile babilonienilor — toate acestea erau amintite cu orgoliu de către învingători, ca o dovadă că religia și obiceiurile lor erau superioare religiei și obiceiurilor evreilor. În aceste împrejurări, tocmai prin umilirea pe care Israel o atrăsese asupra sa prin aceea că se depărtase de poruncile Sale, Dumnezeu a dat Babilonului dovezi ale supremației Lui, dovezi privind sfințenia cerințelor Sale și urmarea sigură a ascultării. Și mărturia a fost dată, în singurul mod în care se putea face aceasta, prin aceia care își păstrau încă neclintită loialitatea față de El.

Chiar la începutul carierei lor, pentru Daniel și tovarășii lui a venit o probă decisivă. Prevederea ca mâncarea acestora să fie adusă de la masa împăratului era atât o expresie a favorii împăratului, cât și a grijii acestuia pentru bunăstarea lor. Însă pentru că o parte era oferită idolilor, mâncarea de la masa împăratului era consacrată idolatriei; luând din bunătățile împăratului, acești tineri aveau să fie priviți ca unii care se uneau în închinarea pe care o aducea acesta dumnezeilor falși. Loialitatea lor față de Iehova le interzicea să participe la o asemenea închinare. Și nici nu au îndrăznit să riște să simtă efectul ațățător pe care l-ar fi avut asupra lor luxul și irosirea nesocotită a dezvoltării lor fizice, mintale și spirituale.

Daniel și tovarășii lui fuseseră instruiți cu credincioșie în principiile Cuvântului lui Dumnezeu. Ei învățaseră să jertfească ce este pământesc în favoarea a ceea ce este spiritual, să caute cel mai înalt bine. Și au cules răsplata. Obiceiurile lor în direcția cumpătării și simțul responsabilității ca reprezentanți ai lui Dumnezeu au avut

ca urmare cea mai nobilă dezvoltare a puterilor trupului, minții și sufletului. La sfârșitul pregătirii lor, cu ocazia examinării alături de ceilalți candidați la onorurile împărăției „nu s-a găsit nici unul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria”. (Daniel 1, 19.)

La curtea Babilonului erau adunați reprezentanți ai tuturor țărilor, bărbați cu cele mai alese calități, bărbații cel mai bogat înzestrați cu daruri naturale și posesori ai celei mai înalte culturi pe care o putea oferi această lume; totuși, în mijlocul tuturor acestora, prizonierii evrei nu aveau nici un egal. Nu aveau nici un rival în putere fizică și frumusețe, în vigoare mintală și cunoștințe literare. „În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere și despre care îi întreba împăratul îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui.” (Daniel 1, 20.)

Neclintirea în loialitatea sa față de Dumnezeu, constanța în stăpânirea propriei persoane, demnitatea nobilă a lui Daniel și purtarea frumoasă, politicoasă au făcut ca acesta să capete în tinerețea sa „bunăvoință și trecere înaintea” dregătorului păgân, în grija căruia se afla. Aceleași caracteristici i-au marcat viața. Cu rapiditate s-a ridicat la poziția de prim-ministru al împărăției. De-a lungul domniilor succesive ale diferiților monarhi, căderea națiunii și întemeierea unei împărății rivale, înțelepciunea și calitatea sa de om de stat erau de așa natură — la care se adăuga perfecțiunea în tact, curtenie și bunătatea neprefăcută a inimii, toate combinate cu statornicia în principii, încât chiar și aceia care-l urau au fost nevoiți să recunoască faptul că „n-au putut să găsească nimic, nici un lucru

vrednic de muștrare, pentru că el era credincios și nu se găsea nici o greșeală la el și nici un lucru rău”. (Daniel 6, 4.)

Când Daniel se prindea de Dumnezeu cu o încredere nestrămutată, spiritul puterii profetice venea asupra lui. Când era cinstit de oameni cu responsabilitățile curții și secretele împărăției, el era onorat de Dumnezeu ca ambasador al Său și învățat să citească misterele veacurilor ce aveau să vină. Monarhii păgâni, prin legătura pe care o aveau cu reprezentanții cerului, au fost constrânși să-L recunoască pe Dumnezeul lui Daniel. „Cu adevărat”, a zis Nebucadnețar, „Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor și Domnul împăraților și El descoperă tainele”. Iar Darius, în proclamația sa „către toate neamurile, către oamenii de toate limbile care locuiau în toată împărăția”, L-a înălțat pe „Dumnezeul lui Daniel” ca fiind „Dumnezeul cel viu, și El dăinuiește veșnic; Împărăția Lui nu se va nimici niciodată și stăpânirea Lui nu va avea sfârșit”; care „izbăvește și mântuiește, ... face semne și minuni în ceruri și pe pământ”. (Daniel 2, 47; 6, 25-27.)

Bărbați credincioși și cinstiți

Prin înțelepciunea și dreptatea lor, prin curățenia și generozitatea de care au dat dovadă în viața lor de zi cu zi, prin devotamentul față de interesele poporului — aceștia fiind idolatri, Iosif și Daniel s-au dovedit credincioși principiilor dobândite în pregătirea lor timpurie, credincioși Aceluia ai cărui reprezentanți erau. Acești bărbați au fost onorați de întreaga națiune atât în Egipt, cât și în Babilon; și în ei, un popor păgân și toate națiunile cu care

veneau în contact priveau o ilustrație a bunătății și mărinimiei lui Dumnezeu, o ilustrație a iubirii lui Hristos.

Ce lucrare au înfăptuit acești evrei nobili în viața lor! Când și-au luat rămas bun de la căminul copilăriei lor, cât de puțin visau ei la destinul lor măreț! Credincioși și statornici, ei s-au lăsat în voia călăuzirii divine, astfel încât Dumnezeu să-și poată împlini țelul.

Dumnezeu dorește să descopere prin tinerii și copiii de astăzi aceleași adevăruri pline de putere care au fost dezvăluite prin acești bărbați. Povestea lui Iosif și a lui Daniel este o ilustrație a ceea ce va face El pentru aceia care se predau Lui și caută din toată inima să împlinească scopul Său.

Nevoia cea mai mare pe care o are lumea este aceea de bărbați — bărbați care să nu se lase cumpărați sau vânduți, bărbați care să fie cinstiți și credincioși în adâncul sufletului lor, bărbați care să nu se teamă să spună păcatului pe nume, bărbați a căror conștiință este la fel de bine orientată către datorie, precum este acul busolei către pol, bărbați care vor lua poziție neclintită pentru adevăr, chiar dacă s-ar prăbuși cerurile.

Însă un asemenea caracter nu este rezultatul accidentului; nu se datorează unor favoruri sau înzestrări deosebite ale providenței divine. Un caracter nobil este rezultatul autodisciplinării, subordonării firii inferioare firii superioare — predarea eului pentru a-L sluji din iubire pe Dumnezeu și pe om.

Trebuie ca tinerii să fie impresionați de adevărul că înzestrările pe care le au nu sunt ale lor. Putere, timp, intelect — toate acestea nu sunt decât niște comori împrumutate. Ele aparțin lui Dumnezeu și fiecare tânăr ar trebui să ia hotărârea de a le folosi în modul cel mai înalt. El este o ramură de la care Dumnezeu așteaptă roade; un administrator, ale cărui bunuri trebuie să aducă venituri; o lumină care să strălucească în întunecimea lumii.

Fiecare tânăr, fiecare copil are o lucrare de făcut pentru onoarea lui Dumnezeu și înălțarea omenirii.

Elisei, credincios în lucrurile mărunte

Anii timpurii ai profetului Elisei au fost petrecuți în liniștea vieții de la țară, în învățătura primită de la Dumnezeu, din natură și din desfășurarea unei munci utile. În vremurile unei apostazii aproape generale, familia tatălui său se număra printre aceia care nu-și plecaseră genunchiul înaintea lui Baal. Căminul lor era un loc în care Dumnezeu era onorat și în care credințioșia față de datorie era regula vieții de zi cu zi.

Fiu al unui fermier înstărit, Elisei se apucase de munca pe care o avea cel mai la îndemână. În vreme ce avea calitățile unui conducător, el a primit o pregătire în îndatoririle obișnuite ale vieții. Pentru a-i putea dirija cu înțelepciune pe alții, el trebuia să învețe să se supună. Prin credințioșia în lucrurile mici, a fost pregătit să poarte răspunderi mai grele.

Om cu un duh blând și liniștit, Elisei avea, de asemenea, energie și statornicie. Cultiva dragostea și teama de Dumnezeu, iar în îndatoririle umile ale trudei zilnice a câștigat noblețe de caracter și acea tărie a voinței de a-și atinge țelul propus, crescând în har divin și cunoștință. În timp ce coopera cu tatăl său în îndatoririle casnice, el învăța să conlucreze cu Dumnezeu.

Chemarea profetică a venit pentru Elisei în timp ce ara în câmp împreună cu slujitorii tatălui său. Când Ilie, îndrumat de Dumnezeu să caute un succesor, și-a aruncat mantaua pe umerii tânărului, Elisei a recunoscut și s-a supus chemării. El „s-a sculat, a urmat pe Ilie, și a fost în slujba lui.” (1 Împărați 19, 21.) La început, nu i s-a cerut cine știe ce lucrare mare; îndatoririle obișnuite constituiau încă disciplina sa. Despre el se spune că turna apă pe mâinile lui Ilie, stăpânul său. Ca ajutor personal al profetului, el a continuat să se dovedească credincios în lucrurile mărunte, în timp ce, cu o hotărâre ce se întărea de la o zi la alta, se consacra misiunii pe care i-o încredințase Dumnezeu.

De prima dată când a fost chemat îi fusese pusă la încercare hotărârea. Când s-a întors să-l urmeze pe Ilie, a fost îndemnat de profet să se întoarcă acasă. Trebuia să cântărească prețul — să hotărască el însuși dacă să accepte sau să respingă chemarea. Elisei a înțeles însă valoarea ocaziei pe care o avea. Pentru nici un avantaj lumesc nu ar fi lăsat el posibilitatea de a deveni un sol al lui Dumnezeu și nici nu ar fi jertfit privilegiul de a-l însoți pe slujitorul Său.

Pe măsură ce timpul trecea și Ilie era pregătit pentru luarea la cer, tot așa și Elisei era pregătit să devină succesorul acestuia. Iar credința și hotărârea lui au fost din nou puse la încercare. Însoțindu-l pe Ilie în slujba pe care o îndeplinea acesta, cunoscând schimbarea care avea să aibă loc curând, era invitat în fiecare loc de către profet să se întoarcă. „Rămâi aici, te rog”, a spus Ilie, „căci Domnul mă trimite până la Betel”. Însă în munca de plugar pe care o făcuse la început, Elisei învățase să nu renunțe sau să se descurajeze; și acum, că pusese mâinile pe coarnea plugului într-o altă ramură a datoriei, nu accepta să se lase întors de la țelul său. Ori de câte ori primea invitația de a se întoarce, răspunsul lui era: „Viu este Domnul și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi.” (2 Împărați 2, 2.)

„Și amândoi și-au văzut de drum.... Și ei amândoi s-au oprit pe malul Iordanului. Atunci Ilie și-a luat mantaua, a făcut-o sul, și a lovit cu ea apele, care s-au despărțit într-o parte și într-alta, și au trecut amândoi pe uscat. După ce au trecut, Ilie a zis lui Elisei: «Cere ce vrei să-ți fac, înainte ca să fiu răpit de la tine.» Elisei a răspuns: «Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!» Ilie a zis: «Greu lucru ceri. Dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, așa ți se va întâmpla; dacă nu, nu ți se va întâmpla așa». Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt.

Elisei se uita și strigă: «Părinte! Părinte! Carul lui Israel și călărimea lui!» Și nu l-a mai văzut. Apucându-și hainele, le-a sfâșiat în două bucăți și a ridicat mantaua căreia îi dăduse drumul Ilie. Apoi

s-a întors și s-a oprit pe malul Iordanului; a luat mantaua căreia îi dăduse Ilie drumul, a lovit apele cu ea și a zis: «Unde este acum Domnul Dumnezeuul lui Ilie?» Și a lovit apele, care s-au despărțit într-o parte și în alta și Elisei a trecut. Fiii proorocilor care erau în fața Ierihonului, când l-au văzut, au zis: «Duhul lui Ilie a venit peste Elisei». Și i-au ieșit înaintea și s-au închinat până la pământ înaintea lui.” (2 Împărați 2,6-15.)

De atunci, Elisei a rămas în locul lui Ilie. Și el, care fusese credincios în cele mărunte, s-a dovedit credincios și în lucrurile mari.

Ilie, bărbatul înzestrat cu putere, fusese unealta lui Dumnezeu pentru zădărnicierea unor rele de dimensiuni enorme. Fusese lepădată idolatria care, sprijinită de Ahab și de păgâna Izabela, amăgise națiunea. Proorocii lui Baal fuseseră uciși. Întregul popor al lui Israel fusese profund mișcat și mulți se întorceau la închinarea față de Dumnezeu. Ca succesor al lui Ilie, era nevoie de cineva care, prin îndrumări pline de grijă și răbdare, să conducă pe Israel pe cărări sigure. Pentru această lucrare, fusese educat Elisei în pregătirea timpurie sub călăuzirea lui Dumnezeu.

Lecția aceasta este pentru toți. Nimeni nu are cum să știe care poate să fie scopul urmărit de Dumnezeu în disciplina pe care o aplică; dar toată lumea poate fi sigură că această credincioșie în lucrurile mărunte este dovada că suntem potriviți pentru responsabilități mai mari. Fiecare scenă de viață este o descoperire a caracterului și numai acela care se dovedește în lucrurile mărunte

„un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine” (2 Timotei 2, 15) va fi onorat de către Dumnezeu cu datorii mai mari.

Moise, puternic prin credință

Moise a fost mai tânăr decât Iosif sau Daniel când a fost luat de sub pavăza purtării de grijă a căminului copilăriei sale; cu toate acestea, aceleași influențe care le-au modelat acestora viețile i-au modelat-o și pe a lui. El nu a petrecut decât doisprezece ani cu rudele sale; însă în acești ani s-a așezat temelia măreției lui; și a fost așezată de cineva care nu a cunoscut o faimă mare.

Iochebed era o femeie, și încă o roabă. Partea ei în această viață era umilă, povara ei, grea. Însă lumea nu a primit prin nici o altă femeie o binecuvântare mai mare, în afară de Maria din Nazaret. Știind că în curând copilul avea să-i fie luat din grijă pentru a trece în custodia celor care nu-l cunoșteau pe Dumnezeu, cu atât mai serios s-a străduit să-i lege sufletul de cer. Ea a căutat să-i sădească în inimă iubirea și loialitatea față de Dumnezeu. Și lucrarea a fost împlinită cu credincioșie. Nici o înrâurire ulterioară nu l-au putut face pe Moise să renunțe la acele principii ale adevărului, care au constituit povara învățăturilor primite de la mama sa și lecția vieții ei.

Din căminul umil din Gosen, fiul roabei Iochebed a intrat în palatul lui Faraon sub tutela prințesei Egiptului, întâmpinat fiind de aceasta ca fiu preaiubit. Moise a primit, în școlile Egiptului, cea mai înaltă educație civilă și militară. Având un mare farmec personal,

nobil la trup și statură, cu o minte cultivată și o ținută princiară, recunoscut ca un bun conducător militar, el a devenit mândria națiunii. Împăratul Egiptului era, de asemenea, și membru al castei preoțești; iar Moise, deși a refuzat să participe la închinarea păgână, a fost inițiat în toate misterele religiei egiptene. Întrucât Egiptul era la această dată încă cea mai civilizată și mai puternică națiune, Moise, ca viitor suveran, era moștenitor al celor mai înalte onoruri pe care le putea oferi această lume. Alegerea lui era însă mult mai nobilă. Pentru onoarea lui Dumnezeu și pentru izbăvirea poporului Său asuprit, Moise a jertfit onorurile Egiptului. De atunci, într-un sens special, Dumnezeu S-a ocupat de educația lui.

Moise nu era încă pregătit pentru lucrarea vieții sale. Mai avea de deprins lecția dependenței de puterea divină. Se înșelase cu privire la scopul lui Dumnezeu. Speranța sa era de a-l izbăvi pe Israel prin forța armelor. Pentru aceasta, a riscat totul și a eșuat. Înfrânt și dezamăgit, a devenit fugar și exilat într-un ținut străin.

În sălbăticia Madianului, Moise a petrecut patruzeci de ani ca îngrijitor la oi. În mod aparent despărțit pentru totdeauna de misiunea vieții lui, el primea disciplina necesară împlinirii ei. Înțelepciunea de a governa o mulțime ignorantă și nedisciplinată trebuie dobândită prin controlul asupra propriei persoane. Prin grija față de oi și mieluseii cei firavi, el trebuia să obțină experiența care avea să-l facă un păstor credincios și îndelung răbdător al lui Israel. Trebuia să învețe despre Dumnezeu pentru a putea deveni un reprezentant al Său.

Influențele care îl înconjuraseră în Egipt, afecțiunea mamei sale adoptive, poziția pe care o avea ca nepot al împăratului, luxul și viciul care ispiteau în zeci de mii de chipuri, rafinamentul, natura subtilă și misticismul unei religii false lăsaseră o impresie asupra minții și caracterului său. În simplitatea aspră a sălbătăciei, toate acestea au dispărut.

În mijlocul maiestății solemne a singurătății din munți, Moise era doar cu Dumnezeu. Numele Creatorului era scris pretutindeni. Moise părea să stea în prezența lui Dumnezeu și să fie umbrat de puterea Sa. Aici, spiritul lui de independență a fost șters cu desăvârșire. În prezența Celui Infinit, el și-a dat seama cât de slab, cât de nepriceput și de miop este omul.

Aici, Moise a dobândit ceea ce l-a însoțit de-a lungul anilor vieții sale de trudă și poveri ale grijilor — un simțământ al prezenței Celui Divin. Nu numai că a privit înainte prin veacuri pentru a-L vedea pe Hristos arătându-Se în trup; El L-a văzut pe Hristos însoțind oștirea lui Israel în peregrinările sale. Când a fost greșit înțeles și înfățișat în mod eronat, când a fost chemat să primească batjocuri și insulte, să dea piept cu primejdii și moarte, el a putut să rabde „ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut”. (Evrei 11, 27.)

Moise nu numai că s-a gândit la Dumnezeu, L-a văzut chiar. Dumnezeu era imaginea pe care o avea neîncetat înaintea lui. Nu-L pierdea niciodată din ochi.

Credința lui Moise nu se baza pe presupuneri; era o realitate. El

credea că Dumnezeu conducea personal viața sa; și Îl recunoștea pe Dumnezeu în toate detaliile acesteia. Avea încredere în El că va primi tărie să facă față oricărei ispite.

El dorea să aibă succes în cel mai înalt grad în lucrarea ce-i fusese încredințată și a hotărât să devină total dependent de puterea divină. Își simțea nevoia de ajutor, îl cerea, îl primea prin credință și, fiind convins că primește tărie, mergea înainte.

Aceasta a fost experiența pe care a căpătat-o Moise în cei patruzeci de ani de pregătire în pustie. Înțelepciunea Infinită nu a considerat că pentru a oferi o asemenea experiență perioada de timp sau prețul plătit ar fi prea mari.

Rezultatele acelei pregătiri, prin lecțiile predate acolo, se împletesc nu numai cu istoria lui Israel, dar cu tot ceea ce din acea zi până în prezent a fost în favoarea progresului lumii. Cea mai înaltă mărturie în favoarea măreției lui Moise, judecata care a fost dată despre viața sa prin Inspirație este: „În Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față”. (Deuteronom 34, 10.)

Pavel, voios în slujire

Cu credința și experiența ucenicilor galileeni, care se aflaseră în compania lui Isus, au fost unite în lucrarea Evangheliei vigoarea nestinsă și puterea intelectuală a unui rabin din Ierusalim. Cetățean roman, născut într-o cetate a unei națiuni cucerite; evreu, nu numai

ca descendență, dar și printr-o educație de-o viață, devotament patriotic și crez religios; educat în Ierusalim de rabinii cei mai de frunte și instruit în toate legile și tradițiile părinților, Saul din Tars împărtășea în cel mai înalt grad orgoliul și prejudecățile națiunii sale. Pe când era încă tânăr a devenit un membru onorat al Sinedriului. Era privit ca un bărbat care promite, ca apărător zelos al credinței străvechi.

În școlile teologice ale Iudeii, Cuvântul lui Dumnezeu fusese lăsat deoparte în favoarea speculațiilor omenești; fusese jefuit de puterea sa prin interpretările și tradițiile rabinilor. Înălțarea de sine, iubirea de putere, exclusivismul izvorât din invidie, bigotismul și mândria disprețuitoare — iată care erau motivațiile și principiile călăuzitoare ale acestor învățători.

Rabinii se făleau cu superioritatea lor nu numai față de oamenii care aparțineau altor popoare, dar și față de propriii concetățeni. Ațâțați de ura năprasnică pe care o purtau opresorilor lor romani, ei nutreau hotărârea de a-și recăpăta independența națională prin forța armelor. Ei îi urau pe urmașii lui Isus, a căror solie de pace era atât de diferită de planurile lor ambițioase și, de aceea, i-au dat să fie omorâți. Pe scena acestei prigoane, Saul a fost unul dintre cei mai crânceni și neobosiți actori.

În școlile militare ale Egiptului, Moise a fost învățat legea forței, iar această învățătură a avut o înrâurire atât de puternică asupra caracterului său, încât au fost necesari patruzeci de ani de comuniune cu Dumnezeu și natura pentru a-l pregăti să conducă pe

Israel după legea iubirii. Și Pavel a trebuit să deprindă aceeași lecție.

La poarta Damascului, viziunea Celui răstignit i-a schimbat tot cursul vieții. Prigonitorul a devenit ucenic, învățătorul, elev. Zilele de întuneric petrecute în singurătate la Damasc au fost în experiența sa asemenea anilor. Textele Vechiului Testament, stocate în memoria sa, constituiau studiul lui, iar Hristos, modelul său. De asemenea, pentru el, colțurile retrase din natură au devenit o școală. S-a dus în deșertul Arabiei pentru a studia acolo Scripturile și a învăța despre Dumnezeu. Și-a golit sufletul de prejudecățile și tradițiile care-i modelaseră viața și a primit învățătură de la Izvorul adevărului.

Viața pe care a dus-o după aceasta a fost inspirată de un singur principiu, acela al jertfirii de sine, slujirea din iubire. „Eu sunt dator”, a spus el, „și Grecilor, și Barbarilor, și celor învățați, și celor neînvățați”. „Căci dragostea lui Hristos ne strânge.” (Romani 1, 14; 2 Corinteni 5, 14.)

Cel mai mare învățător dintre oameni, Pavel, a acceptat atât îndatoririle umile, cât și pe cele înalte. El a recunoscut necesitatea de a munci atât fizic, cât și intelectual și a lucrat cu propriile mâini pentru a se întreține material. El continua să-și practice meșteșugul — acela de a face corturi — în timp ce predica zilnic Evanghelia în marile centre ale civilizației. „Mâinile acestea”, a spus el când s-a despărțit de fruntașii comunității din Efes, „au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine.” (Faptele Apostolilor 20, 34.)

Viața lui Pavel a descoperit, pe lângă înalte înzestrări intelectuale, și puterea unei rare înțelepciuni. Principii de cea mai mare însemnătate, principii de care cei mai mari gânditori ai timpului său erau total străini, sunt dezvăluite în învățăturile lui și dovedite practic în viața sa. Avea acea înțelepciune, mai presus de oricare alta, care manifestă o înțelegere rapidă a situației și o inimă plină de compasiune, care îl aduce pe om în contact cu ceilalți oameni și îi permite să scoată tot ce este mai bun din ei și să îi inspire în vederea unei vieți mai înalte.

Ascultați cuvintele lui rostite înaintea păgânilor din Listra, când le îndreaptă atenția către Dumnezeu, descoperit în natură, Izvorul oricărui lucru bun, care „v-a trimis ploi din cer și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug și v-a umplut inimile de bucurie”. (Faptele Apostolilor 14, 17.)

Priviți-l în temnița din Filipi, în care, în ciuda trupului său sfâșiat de durere, cântecul lui de laudă rupea tăcerea miezului de noapte. După ce cutremurul a deschis ușile temniței, vocea lui se face din nou auzită, cu cuvinte de încurajare pentru temnicerul păgân: „Să nu-ți faci nici un rău, căci suntem toți aici” (Faptele Apostolilor 16, 28) — fiecare om era la locul lui, constrâns de prezența unui singur tovarăș de carceră. Iar temnicerul, convins de realitatea acelei credințe care-l susținea pe Pavel, întreabă care este calea către mântuire și, alături de toți cei din casa lui, se alătură grupului prigonit al discipolilor lui Hristos.

Priviți-l pe Pavel la Atena, înaintea adunării Areopagului, răspunzând științei cu știință, logicii cu logică și filozofiei cu filozofie. Observați cum, cu tactul născut din iubire divină, arată către Iehova ca fiind acel „Dumnezeu necunoscut” căruia I se închinău neștiutori ascultătorii săi; și, folosind cuvinte citate dintr-un poet de-al lor, Îl înfățișează ca Tată ai cărui copii sunt. Ascultați-l cum, în acel veac al castelor, când drepturile omului — ca om — nu erau deloc recunoscute, descoperă marele adevăr al frăției între oameni, declarând că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului”. Apoi, arată cum, în toate intervențiile lui Dumnezeu în favoarea omului, țelul Său plin de har și îndurare se regăsește asemenea unui fir de aur. El „le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi.” (Faptele Apostolilor 17, 23.26.27.)

Ascultați-l la curtea lui Festus când împăratul Agripa, convins de adevărul Evangheliei, exclamă: „Curând mai vrei tu să mă îndupleci să mă fac creștin!” Și cu ce politețe delicată răspunde Pavel, arătând către propriul său lanț: „Fie curând, fie târziu, să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi, să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea.” (Faptele Apostolilor 26, 28.29.)

Așa a trecut viața lui, după cum este descris în propriile-i cuvinte: „Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din

neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frați mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte!” (2 Corinteni 11, 26.27.)

„Când suntem ocărăți”, a spus el, „binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm; când suntem vorbiți de rău, ne rugăm”. „Ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate lucrurile.” (1 Corinteni 4, 12.13; 2 Corinteni 6, 10.)

În slujire și-a aflat bucuria; iar la încheierea vieții sale pline de trudă, privind înapoi la luptele și victoriile ei, a putut spune: „M-am luptat lupta cea bună”. (2 Timotei 4, 7.)

Aceste istorisiri sunt de un interes vital. Pentru nimeni nu au o importanță mai mare decât pentru tineri. Moise a renunțat la perspectiva unei împărății, Pavel la avantajele bogăției și cinstei în mijlocul poporului său — pentru o viață în care au purtat poveri în slujba lui Dumnezeu. Pentru mulți, viața acestor bărbați pare că a fost una de renunțare și sacrificiu. Chiar așa a fost? Moise „socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului”. Pavel declara: „Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.” (Filipeni 3, 7.8.)

El era mulțumit de alegerea pe care o făcuse.

Lui Moise i s-au oferit palatul faraonilor și tronul de monarh; însă în acele curți regale existau plăceri păcătoase, care îi fac pe bărbați să uite de Dumnezeu; și a ales în locul lor „avuțiile trainice și dreptatea”. (Proverbe 8, 18.) În loc să se alăture măreției Egiptului, el a ales să-și lege viața de țelul lui Dumnezeu. În loc să dea legi pentru Egipt, prin călăuzire divină, el a dat legi pentru întreaga lume. A devenit unealta lui Dumnezeu pentru a da oamenilor acele principii care reprezintă atât apărarea căminului, cât și a societății, care sunt piatra din capul unghiului a prosperității națiunilor — principii recunoscute astăzi de către cei mai mari oameni ai lumii, ca temelie a tot ceea ce este cel mai bun în cârmuirile omenești.

Măreția Egiptului este în țărână. Puterea și civilizația lui au trecut. Însă lucrarea lui Moise nu poate pieri niciodată. Marile principii ale dreptății pe care a trăit ca să le întemeieze sunt eterne.

Viața de trudă și griji împovărătoare a lui Moise a fost luminată de prezența Aceluia „deosebindu-se din zece mii” și despre care spunem că „toată ființa lui este plină de farmec.” (Cântarea Cântărilor 5, 10.16.) Cu Hristos în pustie, peregrinând, cu Hristos pe Muntele schimbării la față, cu Hristos în curțile cerești — viața lui pe pământ a fost una în care a binecuvântat și a fost binecuvântat, iar în ceruri este onorat.

Și Pavel a fost susținut în lucrările sale diverse de puterea

păstrătoare a prezenței Sale. „Pot totul”, a spus el, „în Hristos care mă întărește”. „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: «Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua, suntem socotiți ca niște oi de tăiat». Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Filipeni 4, 13; Romani 8, 35-39.)

Cu toate acestea, există o bucurie viitoare spre care Pavel privea ca la o răsplată pentru truda lui — aceeași bucurie de dragul căreia Hristos a îndurat crucea și a disprețuit rușinea — bucuria de a vedea roadele lucrării Sale. „Căci cine este, în adevăr, nădejdea sau bucuria, sau cununa noastră de slavă?” scria el tesalonicenilor convertiți. „Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră.” (1 Tesaloniceni 2, 19.20.)

Cine ar putea evalua care sunt, pentru lume, rezultatele lucrării de o viață a lui Pavel? Dintre toate acele influențe binefăcătoare care alină suferința, alungă întristarea, îngrădesc răul, care înalță viața de la ceea ce este egoist și senzual și o slăvesc prin nădejdea nemuririi, cât se datorează străduințelor lui Pavel și a tovarășilor lui de lucru în timp ce călătoreau nebăgați în seamă din Asia până pe țărmurile

Europei?

Cât a meritat pentru oricare viață faptul de a fi fost unealta lui Dumnezeu în punerea în mișcare a unor astfel de influențe ale binecuvântării? Va merita să vedem, în veșnicie, rezultatele unei astfel de lucrări de-o viață?

Învățătorul cel mare

„Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.”

Capitolul 8

Învățătorul trimis de la Dumnezeu

„Uitați-vă dar cu luare aminte la el.”

„Îl vor numi: «Minunat Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii».” (Isaia 9, 6.)

În persoana Învățătorului trimis de Dumnezeu, cerul a dat oamenilor tot ce a avut mai bun și mai mare. El, care stătuse în sfatul Celui Preaînalt, care locuise în partea cea mai tainică a Sanctuarului Celui Veșnic, a fost ales să descopere, întrupat, oamenilor cunoașterea lui Dumnezeu.

Prin Hristos, fusese transmisă orice rază de lumină divină care a ajuns vreodată până în lumea noastră căzută. El a fost Acela care vorbise prin toți aceia care, de-a lungul veacurilor, rostise pentru om cuvintele lui Dumnezeu. De la El s-au reflectat toate calitățile desăvârșite, care s-au manifestat la cele mai mari și mai nobile suflete ale pământului. Puritatea și bunătatea lui Iosif, credința, blândețea și îndelunga răbdare a lui Moise, statornicia lui Elisei, fermitatea și integritatea plină de noblețe a caracterului lui Daniel, ardoarea și jertfirea de sine a lui Pavel, puterea mintală și spirituală, manifestată în toți acești oameni și în toți ceilalți care au trăit vreodată pe pământ, nu au fost decât reflecții ale strălucirii slavei Sale. Idealul a fost găsit în El.

Să descopere acest ideal ca fiind singurul standard adevărat care trebuie atins; să arate ce ar putea deveni orice făptură omenească, ce ar deveni, prin trăirea divinului în uman, toți cei ce L-au primit — pentru aceasta a venit Hristos în lume. A venit să arate cum urmează să fie pregătiți oamenii pentru a fi demni de numele de fii ai lui Dumnezeu; cum urmează să practice pe pământ principiile și să ducă o viață cerească.

Darul cel mai mare al lui Dumnezeu a fost oferit pentru a veni în întâmpinarea celei mai mari nevoi a omului. Lumina a apărut în momentul în care întunecimea lumii a atins apogeul. Minteia oamenilor fusese de multă vreme întoarsă de la Dumnezeu prin învățături neadevărate. În sistemele de educație cele mai răspândite, filozofia omenească luase locul descoperirii divine. În locul standardului adevărului dat de cer, oamenii acceptaseră un standard conceput de ei înșiși. Ei se întorseseră de la Lumina vieții pentru a umbla după scânteile focului aprins de ei.

Pentru că se despărțiseră de Dumnezeu, depinzând exclusiv de puterea omenească, tăria lor era slăbiciune. Nu reușeau să atingă nici măcar standardul pe care ei înșiși îl stabiliseră. Lipsa adevăratei desăvârșiri era suplinită prin etalări de suprafață și declarații fără acoperire. Aparența a luat locul realității.

Când și când, se ridicau învățători care îi orientau pe oameni către Izvorul adevărului. Erau enunțate principiile adevărate și viețile omenești dădeau mărturie despre puterea lor. Însă aceste

eforturi nu au lăsat o impresie durabilă. Exista o scurtă oprire a curentului răului, dar curgerea impetuoasă a acestuia nu era stăvilită. Reformatorii erau asemenea unor lumini care strălucesc în întuneric; dar ei nu-l puteau risipi. Lumea a „iubit mai mult întunericul decât lumina”. (Ioan 3, 19.)

Când Hristos a venit pe pământ, se părea că omenirea își va atinge rapid punctul cel mai de jos. Era subminată însăși temelia societății. Viața devenise falsă și artificială. Evreii, lipsiți de puterea Cuvântului lui Dumnezeu, au dat lumii tradiții și speculații care amorteau mintea și ucideau sufletul. Închinarea față de Dumnezeu, „în duh și în adevăr”, fusese înlocuită de ridicarea în slăvi a oamenilor printr-un șir interminabil de ceremonii inventate de om. Pretutindeni în lume, toate sistemele religioase își pierdeau influența asupra minții și sufletului. Dezgustați de povești și minciuni, căutând să-și înăbușe glasul rațiunii, oamenii s-au întors către necredință și materialism. Lăsând veșnicia în afara socotelilor lor, ei trăiau pentru prezent.

Când au încetat să recunoască Divinul, au încetat să mai aibă în vedere umanul. Adevărul, cinstea, integritatea, încrederea, compasiunea — toate erau îndepărtate de pe pământ. Lăcomia nestăvilită și ambiția devoratoare au dat naștere unei neîncredere universale. Ideea datoriei, a obligației pe care o are puterea față de slăbiciune, a demnității omenești și a drepturilor omului au fost aruncate la o parte, ca fiind doar un vis sau o poveste frumoasă. Oamenii de rând erau priviți ca animale de povară, unelte sau scări pentru ambiție. Bogăția și puterea, tihna și satisfacerea plăcerilor

erau căutate ca fiind cel mai înalt bine. Veacul era caracterizat de degenerare fizică, o letargie mentală și moarte spirituală.

Pentru că pasiunile și scopurile rele ale oamenilor Îl izgoniseră pe Dumnezeu din gândurile lor, faptul de a-L fi dat uitării i-a înclinat și mai mult către rău. Inima îndrăgostită de păcat Îl îmbrăca pe Dumnezeu cu propriile ei atribute, iar această concepție a întărit puterea păcatului. Înclinând către satisfacerea plăcerilor proprii, oamenii au ajuns să-L conceapă pe Dumnezeu ca fiind la fel ca ei — o Ființă al cărei țel era slava proprie, ale cărei cerințe erau în așa fel potrivite, încât să-I satisfacă plăcerea; o Ființă care îi înălța sau îi prăbușea pe oameni după cum aceștia ajutau sau împiedicau împlinirea scopurilor Sale egoiste. Clasele sărace priveau Ființa Supremă ca fiind doar ușor diferită de opresorii lor, cu excepția faptului că îi depășea cu mult în putere. Toate tipurile de religii au fost modelate după aceste idei. Fiecare dintre ele reprezenta un sistem de impuneri arbitrare. Prin daruri și ceremonii, închinătorii căutau să îmbuneze Dumnezeirea pentru a căpăta favoarea Sa, ca să-și împlinească propriile scopuri. O asemenea religie, neavând nici o putere asupra inimii sau conștiinței, nu putea fi decât un șir de forme ceremoniale, de care oamenii se săturaseră și de care, cu excepția aceluia câștig pe care-l putea aceasta oferi, doreau fierbinte să scape. Astfel, răul, fără piedici, a crescut mai puternic, în timp ce aprecierea binelui și dorința după ceea ce este bine scădeau. Oamenii au pierdut chipul lui Dumnezeu și au primit amprenta puterii demonice, de care erau stăpâniți. Întreaga lume devenea o groapă a stricăciunii.

Nu mai era decât o singură speranță pentru neamul omenesc — ca în această masă de elemente discordante care propagau stricăciunea să fie aruncat un aluat nou; să i se aducă omenirii puterea unei vieți noi; să i se redea lumii cunoașterea lui Dumnezeu.

Hristos a venit să restabilească această cunoștință. A venit pentru a da la o parte învățăturile false, prin care cei care pretindeau că-L cunosc pe Dumnezeu Îl reprezentaseră greșit. A venit să arate practic natura Legii Sale, să descopere în propriul caracter frumusețea sfințeniei.

Hristos a sosit în lume cu toată iubirea acumulată de-a lungul veșniciei. Dând la o parte impunerile arbitrare, care împovăraseră Legea lui Dumnezeu, El a arătat că Legea este o Lege a iubirii, o expresie a bunătății divine. A arătat că de ascultarea de principiile ei depinde fericirea omenirii și, alături de aceasta, stabilitatea, însăși baza și structura societății omenești.

Atât de departe de a emite cerințe arbitrare, Legea lui Dumnezeu este dată oamenilor ca zid de apărare, ca scut. Oricine acceptă principiile ei este păzit de rău. Fidelitatea față de Dumnezeu implică fidelitatea față de om. Astfel, Legea apără drepturile și individualitatea fiecărei ființe omenești. Îi oprește pe conducători să oprime și pe subordonați să nu dea ascultare. Asigură bunăstarea omului atât pentru lumea aceasta, cât și pentru lumea care va veni. Pentru cel supus, reprezintă făgăduința vieții veșnice, căci ea exprimă principiile care vor exista etern.

Hristos a venit pentru a demonstra valoarea principiilor divine, descoperind puterea lor pentru regenerarea omului. A venit pentru a-i învăța pe oameni cum pot fi dezvoltate și aplicate aceste principii.

Pentru oamenii aceluia veac, valoarea tuturor lucrurilor era determinată de modul de prezentare exterioară. În timp ce religia scăzuse ca putere, crescuse ca pompă. Educatorii aceluia timp căutau să inspire respect prin etalare și ostentație. Viața lui Isus se afla în contrast izbitor cu toate acestea. Viața Lui demonstra lipsa de valoare a ceea ce era privit de către oameni ca fiind lucruri de căpetenie ale vieții. Născut în mediul social al celor mai needucați, locuind în casa unui țăran, folosind mâncarea pe care o mânca un țăran, cu ocupația unui meșteșugar, ducând o viață obscură, identificându-se cu truditarii neștiuți ai lumii — în mijlocul acestor condiții și în acest mediu, Isus a urmat planul divin de educație. El nu căuta școlile din timpul Său, cu obiceiul acestora de a mări proporțiile lucrurilor mici și de a micșora lucrurile mari. Educația Sa era dobândită direct de la sursele aprobate de cer; din muncă folositoare, din studiul Scripturilor și al naturii și din experiențele vieții — manualele lui Dumnezeu, pline de învățături pentru toți aceia care sunt gata să le ofere o mână neșovăitoare, un ochi atent și o inimă deschisă pentru pricepere.

„Iar Pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.” (Luca 2, 40.)

Pregătit în acest fel, El și-a început misiunea, exercitând în fiecare moment al contactului Său cu oamenii o influență spre

binecuvântare, o putere de a transforma, așa cum lumea nu mai văzuse niciodată.

El care căuta să-i schimbe pe oameni trebuia ca El însuși să-i înțeleagă. Oamenii nu pot fi atinși și înălțați decât prin compasiune, credință și iubire. În acest punct, Hristos este descoperit ca Învățător al învățătorilor; dintre toți cei care au trăit pe pământ, numai El are o înțelegere perfectă a sufletului omenesc.

„Căci n-avem un Mare Preot” — Învățător al învățătorilor, căci preoții erau învățători — „Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” (Evrei 4, 15.)

„Și prin faptul că El Însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” (Evrei 2, 18.)

Numai Hristos avea experiență în toate întristările și ispitele de care au parte ființele omenești. Nimeni altcineva născut din femeie nu a mai fost asaltat atât de aprig de ispită; nimeni altul nu a purtat o povară mai grea a durerii și păcatului lumii. Nu a mai existat altul a cărui compasiune să fie atât de mare și atât de gingașă. Ca Unul care împărtășea experiențele oamenilor, El nu doar simțea pentru cineva, ci și împreună cu toți cei care se luptau, care erau împovărați și ispitiți.

Ceea ce-i învăța pe alții, El trăia. „Pentru că Eu v-am dat o pildă”, a spus El ucenicilor, „ca și voi să faceți cum am făcut Eu”.

„Eu am păzit poruncile Tatălui Meu.” (Ioan 13, 15; 15, 10.) Astfel, în viața lui Hristos, cuvintele Sale aveau un sprijin și o ilustrare perfectă. Și mai mult de-atât: ceea ce-i învăța pe alții, El era. Cuvintele Lui nu reprezentau doar expresia experienței vieții Sale, ci și a propriului Său caracter. Nu numai că propovăduia adevărul, dar El era adevărul. Acest lucru dădea putere învățaturii Sale.

Hristos mostra cu credincioșie. Nu a trăit niciodată cineva care să urască atât de mult răul; nimeni care să-l denunțe cu atâta curaj. Simpla Lui prezență era o mustrare pentru toate lucrurile josnice și neadevărate. În lumina purității Sale, oamenii se vedeau necurați, iar țelurile vieților lor apăreau viclene și false. Cu toate acestea, îi atrăgea pe oameni. Cel care îl crease pe om înțelegea valoarea omului. Denunțase răul ca fiind vrăjmașul celor pe care căuta să-i binecuvânteze și să-i salveze. El vedea în fiecare faptură umană, oricât de decăzută, un fiu al lui Dumnezeu, o persoană care putea reprimi privilegiul relației cu Divinul.

„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” (Ioan 3, 17.) Privindu-i pe oameni în suferințele și degradarea lor, Hristos vedea motive de speranță chiar și acolo unde nu se arăta decât disperare și ruină. Oriunde exista un simțământ de nevoie, El vedea o ocazie de a înălța. Sufletele ispitite, învinse, care se simțeau pierdute, gata să piară, erau întâmpinate de El cu binecuvântări, nu cu acuzări.

Fericirile pronunțate de El erau modul Său de întâmpinare a întregii familii omenești. La Predica de pe Munte, privind la

mulțimea adunată să asculte, El părea să fi uitat pentru moment că nu este în cer și a folosit formula obișnuită de salut a lumii lumini. De pe buzele Sale curgeau binecuvântări asemenea izbucnirii în torent a unui izvor ce a fost oprit multă vreme.

Întorcând spatele favoriților acestei lumi, ambițioși și mulțumiți de ei înșiși, El a declarat că binecuvântați erau aceia care, oricât de mare ar fi nevoia lor, vor să primească lumina și iubirea Sa. Celor săraci în duh, celor întristați și celor prigoniți El le-a întins mâna, spunând: „Veniți la Mine, ... și Eu vă voi da odihnă”. (Matei 11, 28.)

El a întrezărit posibilități infinite în fiecare făptură omenească. I-a văzut pe oameni așa cum ar putea să fie, transformați de harul Său — după „bunăvoința Domnului, Dumnezeului nostru”. (Psalmii 90, 17.) Privindu-i cu nădejde, le inspira nădejde. Întâmpinându-i cu încredere, le inspira încredere. Descoperind în Sine Însuși idealul adevărat al omului, trezea atât dorința, cât și credința pentru atingerea lui. În prezența Sa, suflete căzute și disprețuite își dădeau seama că erau încă oameni și doreau să se dovedească vrednici de aprecierea Lui. În multe inimi care păreau moarte pentru tot ceea ce era sfânt erau trezite noi impulsuri. Pentru mulți disperați, El deschidea posibilitatea unei vieți noi.

Hristos i-a legat pe oameni de inima Sa prin legăturile iubirii și dăruirii; și prin aceleași legături i-a legat pe aceștia de semenii lor. Pentru El, iubirea însemna viață, iar viața însemna slujire. „Fără plată ați primit”, a zis El, „fără plată să dați”. (Matei 10, 8.)

Nu numai pe cruce S-a jertfit Hristos pentru omenire. Așa cum „umbla din loc în loc” și „făcea bine” (Faptele Apostolilor 10, 38), experiența fiecărei zile era o revărsare a propriei Sale vieți. Într-un singur fel putea fi susținută o asemenea viață. Isus trăia în dependență de Dumnezeu și în comuniune cu El. În locul tainic al Celui Preaînalt, la umbra Celui Atotputernic, când și când, oamenii se vindecă; rămân acolo pentru o vreme, iar rezultatul se arată prin fapte nobile; apoi credința lor cade, comuniunea este întreruptă și lucrarea vieții pătată. Dar viața lui Isus a fost o viață de încredere neîncetată, susținută prin comuniune neîntreruptă; iar slujirea Sa pentru cer și pământ a fost fără eșecuri sau ezitări.

Ca om, El a stăruit cu rugăminți fierbinți la tronul lui Dumnezeu până când natura Sa umană era încărcată cu un curent ceresc care lega omenescul de divin. Primind viață de la Dumnezeu, El oferea viață oamenilor.

„Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.” (Ioan 7, 46.) Acest lucru ar fi fost adevărat despre Hristos chiar și dacă ar fi dat învățătură numai în sfera fizicului și intelectului sau în chestiuni de teorie și speculație. Ar fi putut să dezlege taine pentru pătrunderea cărora s-ar fi cerut secole de trudă și studiu. Ar fi putut face sugestii în ramuri științifice care, până la încheierea timpului, ar fi oferit hrană pentru minte și un stimulent pentru invenții. Dar nu a făcut acest lucru. Nu a zis nimic în scopul de a satisface curiozitatea sau de a stimula ambiția egoistă. Nu s-a ocupat de teorii abstracte, ci de ceea ce era esențial pentru dezvoltarea caracterului; ceea ce ar fi sporit capacitatea omului de a-L cunoaște pe Dumnezeu și i-ar fi

mărit puterea de a face bine. A vorbit despre acele adevăruri legate de călăuzirea vieții și care unesc omul cu veșnicia.

În loc să-i îndrume pe oameni să studieze teorii ale oamenilor despre Dumnezeu, Cuvântul Său sau lucrările Sale, El i-a învățat să-L privească așa cum este descoperit în lucrările Sale, în Cuvântul Lui și, prin providența Sa, le-a adus mintea în contact cu mintea Celui Infinit.

Oamenii „erau uimiți de învățătura Lui, căci cuvântul Său avea putere”. (Luca 4, 32.) Niciodată nu mai vorbise până atunci cineva care să aibă o așa de mare putere de a trezi gândirea, de a stimula aspirațiile, de a trezi toate calitățile trupului, minții și sufletului.

Învățătura lui Hristos, asemenea compasiunii Sale, îmbrățișa lumea. Nu poate exista vreo împrejurare în viață, vreo criză în experiența umană care să nu fi fost anticipată în învățătura Sa și pentru care principiile Sale să nu aibă o lecție. El este Prințul tuturor învățătorilor, iar cuvintele Sale vor fi descoperite ca o călăuză pentru toți cei care lucrează împreună cu El, până la sfârșitul timpului.

Pentru Dumnezeu, prezentul și viitorul, ceea ce este aproape și ceea ce este îndepărtat, erau una. Avea în vedere nevoile întregii omeniri. Înaintea ochiului minții Sale, erau desfășurate toate scenele eforturilor și realizărilor omenești, ale ispitelor și conflictelor, ale încurcăturilor și primejdiilor. Toate inimile, toate familiile, toate plăcerile, bucuriile și aspirațiile Îi erau cunoscute.

El nu a vorbit numai în favoarea, dar și către toată omenirea. Copilașului, în bucuria dimineții vieții; inimii însetate, neliniștite, a tânărului; celor maturi, în puterea anilor lor, purtând poverile de răspunderi și griji; celor vârstnici, în slăbiciunea și oboseala lor — tuturor le-a fost dată solia Lui, fiecărui copil al omenirii, în orice țară și în orice veac.

În învățăturile Sale au fost îmbrățișate lucrurile vremelnice și lucrurile veșniciei — cele văzute în legătura lor cu cele nevăzute, incidentele trecătoare ale vieții obișnuite și aspectele solemne ale vieții ce va veni.

Dumnezeu a pus lucrurile acestei vieți la locul cuvenit, ca fiind secundare față de cele de interes veșnic; nu a trecut însă cu vederea importanța acestora. Învățătura Sa a fost aceea că pământul și cerul sunt legate unul de celălalt și că o cunoaștere a adevărului divin îl pregătește pe om să-și îndeplinească mai bine îndatoririle vieții de zi cu zi.

Pentru El nu era nimic lipsit de sens. Jocul copilului, munca adultului, plăcerile vieții, grijile și suferințele ei, toate reprezentau unelte pentru acel scop unic — descoperirea lui Dumnezeu pentru înălțarea omenirii.

De pe buzele Sale, Cuvântul lui Dumnezeu pătrundea în inimile oamenilor cu o nouă putere și un nou înțeles. Învățătura Sa făcea ca lucrurile creației să fie văzute într-o lumină nouă. Pe fața naturii

luminau încă o dată razele acelei străluciri pe care păcatul o alungase. În toate faptele și experiențele de viață era descoperită o lecție divină și posibilitatea întovărășirii cu divinul. Dumnezeu umbla din nou pe pământ; inimile omenești au devenit conștiente de prezența Lui; lumea era străbătută de iubirea Sa. Cerul a coborât printre oameni. În Hristos, ei L-au recunoscut pe Acela care deschisese înaintea lor știința veșniciei —

„Emanuel, ... Dumnezeu cu noi”.

Orice lucrare educațională, adevărată, își găsește centrul în Învățătorul trimis de Dumnezeu. Despre lucrarea din zilele noastre, ca și, fără îndoială, despre aceea pe care a întemeiat-o acum o mie opt sute de ani, Mântuitorul vorbește folosind cuvintele:

„Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă; Cel viu.”

„Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul.” (Apocalipsa 1, 17; 21, 6.)

În prezența unui astfel de Învățător, cu o asemenea ocazie de educație divină, ce altceva ar fi dacă nu nebunie să căutăm o educație despărțiți de El — să căutăm să fim înțelepți despărțiți de Înțelepciune? Să fim dreți în timp ce respingem Adevărul? Să căutăm să fim luminați fugind de Lumină și să existăm fără Viață? Să ne întoarcem de la Izvorul de apă vie și să săpăm puțuri crăpate, care nu țin apa?

Iată, El încă ne invită: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Din inima celui ce crede în Mine vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura”. „Apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” (Ioan 7, 37.38; 4, 14.)

Capitolul 9

O ilustrare a metodelor Sale

„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor din lume pe care Mi i-ai dat.”

O ilustrare completă a metodelor lui Hristos ca Învățător se găsește în pregătirea celor doisprezece ucenici ai Săi. Asupra acestor bărbați aveau să apese răspunderi grele. Îi alesese ca pe unii pe care putea să-i umple de Duhul Său și care puteau fi pregătiți să continue lucrarea Sa pe pământ atunci când El avea să o părăsească. Mai presus de oricine altcineva, lor le-a creat avantajul de a fi tovarăși cu El. Fiind cu ei personal, Domnul Isus și-a imprimat propria fire în acești colaboratori pe care i-a ales. „Viața a fost arătată,” spune Ioan cel iubit, „și noi am văzut-o și mărturisim despre ea”. (1 Ioan 1, 2.)

Numai printr-o asemenea comuniune — comuniunea minții cu mintea și a inimii cu inima, a umanului cu divinul — poate fi transmisă acea energie vitală, educația adevărată fiind cea care are lucrarea de a o împărtăși. Numai din viață se naște viață.

În acea pregătire a ucenicilor Săi, Mântuitorul a urmat sistemul de educație stabilit la început. Primii doisprezece aleși, împreună cu alți câțiva care, slujind nevoilor acestora, intrau în legătură cu ei din timp în timp, au format familia lui Isus. Erau cu El în casă, la masă, în aceeași odăiță, pe câmp. Îl însoțeau în călătoriile Sale, Îi

împărtășeau încercările și greutatea și, în măsura în care o aveau pe inimă, intrau în lucrarea Lui.

Uneori, le dădea învățătură când stăteau împreună pe un povârniș de munte, alteori lângă mare sau în barca pescarului și uneori când mergeau pe drum. Ori de câte ori vorbea mulțimii, ucenicii formau cercul interior. Se împingeau cât mai aproape de El, ca să nu piardă nimic din învățătura Sa. Erau niște ascultători atenți, dornici să înțeleagă adevărurile pe care urma să le propovăduiască în toate țările și în toate timpurile.

Primii elevi ai lui Isus au fost aleși din rândurile oamenilor simpli. Aceștia, pescari din Galilea, erau oameni umili, neînvățați; oameni neștiutori în ce privea învățăturile și obiceiurile rabinilor, dar educați în disciplina severă a trudei și greutăților. Erau oameni cu calități înnăscute și cu un spirit educabil; oameni care puteau fi instruiți și modelați pentru lucrarea Mântuitorului. În poziții sociale umile sunt mulți truditori care parcurg șirul îndatoririlor zilnice, fără a bănuși că au puteri latente care, puse la lucru, i-ar plasa printre cei mai mari conducători ai lumii. Așa erau bărbații care au fost chemați de către Mântuitorul să fie împreună lucrători cu El. Și ei au avut avantajul a trei ani de pregătire pe lângă cel mai mare Educator pe care l-a cunoscut vreodată această lume.

Acești primi discipoli se deosebeau foarte mult unii de alții. Urmau să fie învățătorii lumii și reprezentau tipuri variate de caracter. Era Levi Matei, vameșul, chemat de la o viață de activitate în afaceri și supunere față de Roma; habotnicul Simon, vrăjmașul

neîmpăcat al autorității imperiale; impulsivul, independentul, dar inimosul Petru și fratele lui, Andrei; Iuda, iudeul, stilat, capabil și având un duh viclean; Filip și Toma, loiali și cinstiți, dar cu toate acestea zăbavnici în credință; Iacov, mai mărunț, și Iuda, mai puțin ieșit în evidență printre frați, dar fiind bărbați cu forță, hotărâți și în greșeli, și în virtuți; Natanael, un copil, ca sinceritate și încredere; și fiii lui Zebedei, ambițioși și cu inimi iubitoare.

Pentru a duce înainte, cu succes, lucrarea la care fuseseră chemați, acești ucenici, care se deosebeau atât de mult ca trăsături naturale, ca pregătire și ca obiceiuri de viață, aveau nevoie să ajungă la o unitate de simțire, gândire și acțiune. Obiectivul lui Hristos era să asigure această unitate. În acest scop, El a căutat să-i aducă în unitate cu Sine. Povara lucrării Sale pentru ei este exprimată în rugăciunea către Tatăl Său: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi, ... ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17, 21-23.)

Puterea lui Hristos de a transforma

Dintre cei doisprezece ucenici, urma ca patru dintre ei să aibă un rol conducător, fiecare într-o linie distinctă. În pregătirea pentru acest lucru, Hristos i-a învățat, prevăzând totul. Iacov, al cărui destin era o moarte fulgerătoare, de sabie; Ioan, care, dintre frații săi, avea să-L urmeze pe Maestrul Său cea mai lungă perioadă de timp, în lucrare și prigonire; Petru, pionier în străpungerea barierelor înălțate de veacuri și în învățarea lumii păgâne; și Iuda, capabil în slujire de

performanțe superioare fraților săi, dar fierbând în sufletul său țeluri la a căror împlinire nu se gândise prea mult — acestea erau persoanele care se bucurau de cea mai mare atenție și vasele pe care le instruia cel mai frecvent și cu cea mai mare grijă.

Petru, Iacov și Ioan căutau fiecare ocazie de a se afla în cel mai intim contact cu Maestrul lor, iar dorința lor era satisfăcută. Dintre toți cei doisprezece, legătura acestora cu El era cea mai strânsă. Ioan nu putea fi mulțumit decât cu o intimitate încă și mai pronunțată — și a obținut acest lucru. La acea primă cuvântare, lângă Iordan, când Andrei, după ce L-a auzit pe Isus, s-a grăbit să-l cheme pe fratele lui, Ioan a rămas tăcut, furat de contemplarea minunatelor teme. El L-a urmat pe Mântuitor, rămânând mereu un ascultător însetat, absorbit de cele auzite. Cu toate acestea, Ioan nu avea un caracter fără pată. Nu era genul de entuziast blând, visător. Lui și fratelui său li se spunea „fiii tunetului.” (Marcu 3, 17.) Ioan era mândru, ambițios, gata mereu să atace; sub toate acestea însă, Învățătorul divin a întrezărit o inimă fierbinte, sinceră, iubitoare. Isus a muștră firea sa hrăpăreață, a descurajat ambițiile lui, i-a pus credința la încercare. Însă i-a descoperit lucrul după care-i tânjea sufletul — frumusețea sfințeniei, propria Sa iubire care preschimbă. „Am făcut cunoscut Numele Tău”, a spus Isus către Tatăl, „oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume”. (Ioan 17, 6.)

Firea lui Ioan căuta cu înfrigurare iubirea, compasiunea și tovarășia. S-a tras lângă Isus, a stat aproape de El, s-a sprijinit de pieptul Lui. Așa cum se bucură o floare de soare și rouă, tot așa a absorbit și el lumina și viața divină. Cu adorație și iubire, el a privit

la Mântuitorul până când asemănarea cu Hristos și tovărășia cu El au devenit singura sa dorință, iar în propriul caracter s-a reflectat caracterul Maestrului său.

„Vedeți,” a spus el, „ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat.” (1 Ioan 1, 3.)

De la slăbiciune la tărie

Povestea nici unuia dintre ucenici nu ilustrează mai bine metoda de educare a lui Hristos ca povestea lui Petru. Îndrăzneț, agresiv și prea încrezător în propria-i persoană, cu o percepție rapidă și gata să acționeze, prompt în a plăti cu aceeași monedă, dar generos când trebuia să arate iertare, Petru greșea adesea și primea muștrări tot atât de des. Dar nici loialitatea sa plină de căldură, nici devotamentul față de Hristos nu erau mai rar și cu mai puțină hotărâre recunoscute și lăudate. Răbdător, cu o iubire aparte, Mântuitorul lucra cu ucenicul Său impulsiv, căutând să-i controleze încrederea de sine și să-l învețe umilința, supunerea și dependența.

Lecția nu a fost învățată decât în parte. Încrederea în sine nu a fost deznădăcinată.

Adesea, Isus, cu o povară grea asupra propriei Sale inimi, căuta să pună înaintea ucenicilor scenele încercărilor și suferințelor Sale. Dar ochii lor erau incapabili să vadă. Învățăturile nu erau primite din toată inima, iar ei nu vedeau. Autocompătimirea, care îi împiedica să simtă împreună cu Hristos când Acesta suferea, l-a făcut pe Petru să-L dojenească: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu ți se întâmple așa ceva!” (Matei 16, 22.) Cuvintele lui exprimau ceea ce gândeau și simțeau cei doisprezece.

Așa că au mers mai departe, către criza care se apropia; ei, lăudăroși, certăreți, împărțindu-și dinainte onoruri împărătești și nici măcar visând la cruce.

Experiența lui Petru avea o lecție pentru ei toți. Pentru încrederea de sine, încercarea este o înfrângere sigură. Hristos nu putea opri lucrarea răului nepărăsit încă. Dar așa cum mâna Sa a fost întinsă pentru a salva atunci când valurile erau pe punctul să-l înghită pe Petru, tot astfel iubirea Lui s-a întins pentru salvarea lui, când apele mari au căutat să-i acopere sufletul. Iarăși și iarăși, chiar pe marginea propriei ruine, cuvintele lăudăroase ale lui Petru l-au adus mai aproape și mai aproape de cădere. Iarăși și iarăși a fost dată avertizarea: „Te vei lepăda ... că nu Mă cunoști”. (Luca 22, 34.) Inima mâhnită, iubitoare a ucenicului a fost cea care a vorbit când Petru a jurat: „Doamne, ... cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte”. (Luca 22, 33); și Acela care citește inima i-a dat lui Petru solia, puțin prețuită atunci, dar care avea să arunce o rază de speranță în întunericul ce avea să cadă curând: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat

pentru tine, ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”. (Luca 22, 31.)

În sala de judecată cuvintele de tăgăduire fuseseră rostite; când iubirea și loialitatea lui Petru, trezite sub privirea de compătimire, iubire și tristețe a Mântuitorului, îl trimiseseră pe acesta în grădina în care Hristos plânsese și Se rugase; când lacrimile lui de remușcare au căzut pe pământul care fusese muiat cu picăturile de sânge ale agoniei Sale, atunci cuvintele Mântuitorului „M-am rugat pentru tine ... după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” au căpătat sens pentru sufletul lui. Hristos, deși îi văzuse dinainte păcatul, nu-l lăsase pradă disperării.

Dacă privirea pe care i-a aruncat-o Isus ar fi arătat condamnare în locul milei; dacă, văzând dinainte păcatul, nu ar fi vorbit despre nădejde, ce mare întuneric l-ar fi acoperit pe Petru! Ce disperare cruntă i-ar fi torturat sufletul! În acel ceas de suferință și scârbă de propria-i persoană, ce l-ar fi oprit să meargă pe cărarea pe care apucase Iuda?

Cel care nu-i putea scuti pe ucenicii Săi de suferință nu l-a lăsat pe acesta pradă amărăciunii ei. Isus are o iubire care nu te părăsește și nu te uită.

Ființele omenești, ele însele dedate la rău, sunt înclinate să se poarte fără blândețe cu cei ispitiți și cu cei greșiți. Nu pot citi inima, nu-i cunosc lupta și durerea. Au nevoie să învețe despre musturarea care este iubire, despre lovitura care rănește spre a vindeca, despre

avertizarea care aduce nădejde.

Nu Ioan a fost acela care a vegheat alături de El în sala de judecată, care a stat lângă crucea Sa și care a fost primul la mormântul Său, dintre toți cei doisprezece ucenici — nu Ioan, ci Petru a fost cel menționat de Hristos după învierea Sa. „Duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui și lui Petru”, a spus îngerul, „că merge înaintea voastră în Galilea: acolo Îl veți vedea, cum v-a spus.” (Marcu 16, 7.)

La ultima întâlnire a lui Hristos cu ucenicii, lângă mare, Petru — pus la încercare de întrebarea ce i-a fost de trei ori adresată: „Mă iubești?” — a fost repus la locul său între cei doisprezece. I s-a dat o lucrare; el urma să hrănească turma Domnului. Apoi, ca ultimă îndrumare personală, Isus i-a poruncit: „Tu vino după Mine!” (Ioan 21, 17.22.)

Acum putea aprecia cuvintele acestea. Petru putea înțelege mai bine de data aceasta lecția pe care o dăduse Hristos când pusese un copilaș în mijlocul ucenicilor și îi îndemnase să devină asemenea lui. Cunoscând mai îndeaproape atât propria-i slăbiciune, cât și puterea lui Hristos, el era gata să se încreadă și să se supună. Putea să-și urmeze Maestrul în puterea Acestuia.

Iar la încheierea experienței sale de lucrare și jertfă, ucenicul odinioară atât de nepregătit să vadă crucea, a considerat că este o bucurie să-și dea viața pentru Evanghelie, simțind numai că, pentru el, care-l tăgăduise pe Domnul, era o onoare prea mare să moară în

același fel în care murise Maestrul său.

Transformarea lui Petru a fost o minune a blândeții divine. Este o lecție de viață pentru toți aceia care caută să calce pe urmele pașilor Maestrului Învățător.

O lecție în iubire

Isus i-a muștrat pe ucenicii Săi, i-a avertizat și le-a atras atenția; însă Ioan, Petru și frații lor nu l-au părăsit. În ciuda muștrărilor, ei au ales să fie cu Isus. Iar Mântuitorul nu i-a părăsit din pricina greșelilor lor. El îi ia pe oameni așa cum sunt, cu toate greșelile și slăbiciunile lor, și îi pregătește pentru slujba Sa, dacă și ei vor să se lase disciplinați și învățați de El.

Există însă unul printre cei doisprezece căruia, până aproape de încheierea lucrării Sale, Hristos nu i-a adresat nici un cuvânt de muștrare directă.

O dată cu Iuda, între ucenici a fost introdus un element de vrajbă. Ajungând în legătură cu Isus, el răspunsese atracției exercitate de caracterul și viața Sa. Dorise sincer o schimbare în el și sperase să aibă această experiență printr-o comuniune cu Isus. Dar această dorință nu a devenit predominantă. Ceea ce-l conducea era speranța avantajului egoist în regatul lumesc, pe care aștepta ca Hristos să-l întemeieze. Deși recunoștea puterea divină a iubirii lui Hristos, Iuda nu s-a lăsat în stăpânirea acesteia. El a continuat să-și cultive propria judecată și părere, dispoziția sa de a critica și

condamna. Motivațiile și acțiunile lui Hristos, adesea mult prea sus față de înțelegerea lui, îl incitau la îndoială și dezaprobare, iar propriile lui întrebări și ambiții erau strecurate în sufletul ucenicilor. Multe din certurile lor pentru supremație, multe din nemulțumirile lor față de metodele lui Hristos își aveau punctul de plecare la Iuda.

Isus, văzând că, dacă i s-ar fi împotrivit nu ar fi făcut altceva decât să-l împietrească, S-a ferit să intre în conflict deschis. Hristos a căutat să vindece egoismul îngust al vieții lui Iuda prin contactul cu propria Sa iubire jertfitoare de sine. În învățătura Sa, El a desfășurat principiile care loveau la rădăcina ambițiilor egocentrice ale discipolului. Era dată astfel lecție după lecție, iar Iuda își dădea seama de multe ori că îi fusese zugrăvit caracterul, că îi fusese arătat păcatul; dar nu a vrut să cedeze.

Pentru că nu s-a lăsat înduplecat de rugămințile îndurării, impulsul răului a căpătat în cele din urmă controlul. Iuda, mâniat din pricina unei muștrări indirecte și adus la exasperare de descurajarea visurilor sale ambițioase, și-a lăsat sufletul în stăpânirea demonului lăcomiei și s-a hotărât să-și trădeze Maestrul. Din camera Paștelui, din bucuria prezenței lui Hristos și a luminii nădejzii nemuririi, el a trecut la lucrarea sa cea rea — în întunericul de afară în care nu exista speranță.

„Isus știa de la început cine erau cei ce nu cred și cine era cel ce avea să-L vândă.” (Ioan 6, 64.) Cu toate acestea, cunoscând totul, El nu și-a înfrânat nici o stăruință a îndurării sau dar al iubirii.

Văzând primejdia în care se afla Iuda, îl adusesse mai aproape de El, în cercul interior al ucenicilor aleși și de încredere. Zi după zi, în timp ce povara apăsa cel mai greu asupra inimii Sale, El purtase durerea contactului continuu cu acel spirit încăpățânat, suspicios, care pregătea ceva în ascuns; El fusese martor la acea vrăjmășie continuă, secretă și subtilă și se străduise să o zădărnicească printre ucenici. Și toate acestea pentru ca nici o posibilă influență mântuitoare să nu-i lipsească acelui suflet aflat în primejdie!

„Apele cele mari nu pot să stingă dragostea Și râurile n-ar putea s-o înece; ... Căci dragostea este tare ca moartea.” (Cântarea Cântărilor 8, 7.6.)

În ceea ce-l privea pe Iuda, lucrarea de iubire a lui Hristos fusese zadarnică. Lucrurile nu stăteau însă la fel și cu tovarășii săi de ucenicie. Pentru ei era o lecție a cărei influență avea să se facă simțită toată viața. Exemplul ei de tandrețe și îndelungă răbdare avea să le modeleze mereu dialogul cu cei ispitiți și cu cei greșiți. Și aceasta cuprindea și alte lecții. La împuternicirea celor doisprezece, ucenicii au dorit foarte mult ca Iuda să fie unul dintre ei și au considerat alegerea lui ca un eveniment foarte promițător pentru grupul apostolic. El venise în contact cu lumea mai mult decât ei, era un bărbat cu purtări alese, cu discernământ și calități de conducător și, întrucât pune mare preț pe talentele sale, îi făcuse pe ucenici să-l privească în același fel. Însă metodele pe care el dorea să le introducă în lucrarea lui Hristos erau întemeiate pe principii lumești și guvernate de o politică la fel de lumească. Ucenicii priveau către asigurarea cinstei și recunoașterii lumești — către

obținerea împărăției acestei lumi. Lucrarea acestor dorințe în viața lui Iuda i-a ajutat pe ucenici să înțeleagă vrăjmășia dintre principiul înălțării de sine și acela al lui Hristos, al umilinței și al jertfirii de sine — principiul împărăției spirituale. În soarta lui Iuda, ei au văzut finalul spre care tinde slujirea de sine.

Pentru acești ucenici, misiunea lui Hristos și-a atins scopul în cele din urmă. Încetul cu încetul, exemplul Său și lecțiile de dăruire de sine le-au modelat caracterele. Moartea Lui le-a distrus speranța de măreție lumească. Căderea lui Petru, apostazia lui Iuda, propriul lor eșec pentru faptul de a-L fi părăsit pe Hristos în chinuri și primejdie, toate acestea le-au spulberat caracterul independent. Și-au văzut propria slăbiciune; au văzut ceva din măreția lucrării ce le fusese încredințată; au simțit nevoia să fie călăuziți la fiecare pas de către Maestrul lor.

Ei știau că nu aveau să se mai bucure de prezența Lui în carne și oase și au recunoscut, așa cum n-o mai făcuseră niciodată până atunci, valoarea ocaziilor pe care le avuseseră, de a umbla și vorbi cu Trimisul lui Dumnezeu. Când fuseseră rostite, ei nu apreciaseră sau nu înțeleseseră multe din lecțiile Sale; acum doreau fierbinte să-și aducă aminte de aceste lecții, să-I audă iarăși cuvintele. Cu câtă bucurie și-au dat seama acum de asigurarea:

„Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite.”
„V-am făcut cunoscut tot ce am auzit de la Tatăl Meu.” Și
„Mângâietorul, ... pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va

învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 16, 7; 15, 15; 14, 26.)

„Tot ce are Tatăl este al Meu.” „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul... Va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” (Ioan 16, 15.13.14.)

Ucenicii Îl văzuseră pe Hristos înălțându-se din mijlocul lor, de pe Muntele Măslinilor. Și, după ce cerurile L-au primit, își reamintiseră făgăduința cu care Se despărțise de ei: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Matei 28, 20.)

Ei știau că dragostea Lui îi însoțea încă. Știau că au un reprezentant, un apărător la scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Ei își înălțau cererile în Numele lui Isus, repetând făgăduința Sa: „Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da”. (Ioan 16, 23.)

Mai sus și mai sus și-au întins ei mâna credinței, cu puternicul argument: „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi”. (Romani 8, 34.)

Credincios în făgăduința Sa, Cel Divin, înălțat în curțile cerești, a oferit plinătatea Sa urmașilor de pe pământ. Faptul că El a luat loc pe tron la dreapta lui Dumnezeu s-a arătat prin revărsarea Duhului asupra ucenicilor.

Prin lucrarea lui Hristos, acești ucenici fuseseră călăuziți să simtă nevoia Duhului; sub învățătura Duhului, ei au primit educația

finală și au intrat în lucrarea vieții lor.

Nu mai erau neștiutori și needucați. Nu mai erau o adunătură de soldați independenți sau de elemente discordante. Speranțele lor nu mai erau concentrate asupra măreției lumești. Erau „toți împreună,” într-un gând și într-un suflet. Hristos era în toate gândurile lor. Țelul lor era înaintarea Împărăției Sale. Deveniseră asemenea Maestrului lor la minte și caracter; iar oamenii „au priceput că fuseseră cu Isus”. (Faptele Apostolilor 4, 13.)

Atunci a fost o asemenea descoperire a slavei lui Hristos cum omul muritor nu mai văzuse niciodată înainte. Mulțimi de oameni care Îi ponegriseră Numele și Îi disprețuiseră puterea se declarau ucenici ai Celui Răstignit. Prin cooperarea cu Duhul Sfânt, străduințele oamenilor umili, pe care îi alesese Hristos, agitaseră lumea. De-a lungul unei singure generații, Evanghelia a fost vestită tuturor națiunilor de sub soare.

Hristos a hotărât ca același Duh care a fost trimis să-I țină locul ca Instructor al primilor săi lucrători să fie și Instructorul lucrătorilor Săi de astăzi. Făgăduința Sa este: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Matei 28, 20.)

Prezența aceleiași Călăuze în lucrarea educațională de astăzi va aduce aceleași rezultate ca în vechime. Aceasta este finalitatea pe care o urmărește adevărata educație; aceasta este lucrarea pe care intenționează Dumnezeu s-o împlinească.

Natura ca învățător

„Ia aminte la minunile Aceluia a cărei știință este desăvârșită.”

Capitolul 10

Dumnezeu în natură

„Măreția Lui acoperă cerurile și slava Lui umple pământul.”

Amprenta Divinității se vede asupra tuturor lucrurilor create. Natura mărturisește despre Dumnezeu. Minte deschisă, adusă în contact cu miracolul și taina universului, nu poate face altceva decât să recunoască lucrarea puterii infinite. Nu prin propria sa putere își dă pământul bunătățile și își continuă an după an mișcarea în jurul soarelui. O mână nevăzută conduce planetele în circuitul lor ceresc. O viață misterioasă însuflețește întreaga natură, o viață care susține nenumăratele lumi din spațiul necuprins; care întărește insecta minusculă, ce plutește în adierea de vară; care dă putere aripilor rândunicii în zborul ei și îi satură pe puii de corb care plâng; care desface bobocul și preschimbă floarea în fruct.

Aceeași putere care susține natura lucrează, de asemenea, și în om. Aceleași legi mărețe, care călăuzesc deopotrivă astrul și atomul, controlează și viața omului. Legile care guvernează acțiunea inimii, care reglează fluxul curenților vieții în corp sunt legile Inteligenței supreme, care are autoritatea de a dispune de sufletul omului. De la El provine viața a tot ce există. Adevărata ei sferă de acțiune nu poate fi descoperită decât în armonie cu El. Pentru tot ceea ce a fost creat, condiția este aceeași — o viață susținută prin primirea vieții lui Dumnezeu, o viață dusă în armonie cu voința Creatorului.

Călcarea Legii Sale, în domeniul fizic, mintal sau moral, presupune plasarea acelei persoane în afara armoniei cu universul, introducerea disonanței, anarhiei, ruinei.

Pentru cel care învață să-i interpreteze în acest fel învățăturile, natura se luminează; lumea este un manual, viața este o școală. Uniunea omului cu natura și cu Dumnezeu, domnia universală a Legii, rezultatele călcării acesteia nu pot să nu impresioneze mintea și să nu modeleze caracterul.

Acestea sunt lecțiile pe care trebuie să le învețe copiii noștri. Copilului mic, incapabil încă de a învăța de pe pagina tipărită sau de a fi introdus în ordinea stabilită din sala de clasă, natura îi prezintă o sursă inepuizabilă de instruire și încântare. Inima care nu s-a împietrit încă prin contactul cu ceea ce este rău poate recunoaște rapid Prezența care domnește asupra tuturor lucrurilor create. Urechea care nu a surzit încă din pricina zgomotului lumii este atentă la Vocea care Se exprimă prin șoaptele naturii. Iar pentru cei care sunt mai bogați în ani, care au în mod constant nevoie de atenționările ei tăcute, privind cele spirituale și veșnice, învățătura primită din natură nu va fi o sursă mai puțin importantă, de plăcere și educație. Așa cum cei ce locuiau în Eden învățau de pe paginile naturii, așa cum Moise descoperea scrisul de mână al lui Dumnezeu din câmpiile și munții Arabiei, iar copilul Isus pe coastele dealurilor Nazaretului, tot așa pot învăța despre El și copiii de astăzi. Cele nevăzute sunt ilustrate prin cele văzute. Pe orice lucru de pe pământ, de la cel mai semeț copac al pădurii până la lichenul care se prinde de stâncă, de la oceanul nemărginit până la cea mai mărunțică scoică

de pe plajă, ei pot privi chipul și semnătura lui Dumnezeu.

Pe cât vă stă în putință, faceți așa încât copilul să fie adus din cei mai fragezi ani ai săi acolo unde acest manual minunat să fie deschis înaintea lui. Să privească scenele slăvite, zugrăvite de Marele Artist pe pânza mereu schimbătoare a cerului, să se familiarizeze cu minunile pământului și mării, să contemple tainele care se dezvăluie ale schimbării anotimpurilor și, în toate lucrările Sale, să învețe despre Creator.

Temelia unei educații adevărate nu poate fi așezată în nici un alt fel atât de ferm și de sigur. Cu toate acestea, chiar și copilul, venind în contact cu natura, va găsi motive pentru a fi nedumerit. Nu va putea să nu descopere lucrarea unor forțe antagoniste. În acest punct are natura nevoie de un interpret. Privind asupra răului manifestat până și în lumea naturală, toți au de învățat aceeași lecție tristă — „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta”. (Matei 13, 28.)

Învățătura naturii nu poate fi citită corect decât în lumina care strălucește de la Calvar. Prin povestirea Betleemului și a crucii să se arate cum binele urmează să biruie răul și cum fiecare binecuvântare pe care o primim este un dar al răscumpărării.

În tufele de măracini și spini, în scaieți și neghină este reprezentat răul care întinează și murdărește. În cântecul păsării și în mugurele care se desface, în ploaie și razele de soare, în adierea de vară și în roua cea delicată, în zeci de mii de lucruri din natură, de la stejarul din pădure până la violeta care înflorește la rădăcina lui, se

vede dragostea care reface. Și natura încă ne vorbește despre bunătatea lui Dumnezeu.

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire.” (Ieremia 29, 11.) Aceasta este solia care, în lumina de la cruce, poate fi citită pe toată fața naturii. Cerurile mărturisesc despre slava Sa, iar pământul este plin de bogățiile Lui.

Capitolul 11

Lecții de viață

„Vorbește pământului și te va învăța.”

Marele Învățător i-a adus pe ascultătorii Săi în contact cu natura, pentru ca aceștia să poată asculta glasul care se face auzit în toate lucrurile create; iar după ce inimile lor s-au sensibilizat și mintea le-a devenit receptivă, i-a ajutat să interpreteze învățătura spirituală din scenele asupra cărora cădea privirea lor. Pildele, prin care Îi plăcea atât de mult să-i învețe lecții ale adevărului, arătau cât de deschis era spiritul Său la influențele naturii și cât de încântat era să adune învățătura spirituală din circumstanțele vieții de zi cu zi.

Păsările cerului, crinii de pe câmp, semănătorul și sămânța, păstorul și oaia — prin aceste lucruri Hristos ilustra adevărul nemuritor. Scotea de asemenea ilustrații din evenimentele vieții, fapte desprinse din experiența familiară a ascultătorilor — aluatul, comoara ascunsă, mărgăritarul de mare preț, năvodul, banul pierdut, fiul risipitor, casele de pe nisip și de pe stâncă. În lecțiile Sale, exista ceva care să aducă interes în fiecare minte, care să facă apel la fiecare inimă. Astfel, activitatea zilnică, în loc să fie doar o corvoadă incapabilă de a fi subiectul unor meditații superioare, a fost iluminată și înălțată prin elemente care să aducă neîncetat aminte de cele spirituale și cele nevăzute.

Așa ar trebui să dăm și noi învățătură. Copiii să învețe să vadă în natură o expresie a iubirii și înțelepciunii lui Dumnezeu; gândul despre El să fie adus de legătura cu păsările, florile și copacii; toate lucrurile văzute să devină pentru ei călăuze către cele nevăzute și toate evenimentele din viață să fie un mijloc de învățătură divină.

Astfel, pe măsură ce învață să studieze lecțiile din toate lucrurile create și din toate experiențele vieții, arătați-le că aceleași legi care guvernează lucrurile din natură și evenimentele vieții trebuie să aibă stăpânire asupra noastră; că sunt date pentru binele nostru; și că numai în ascultare față de ele putem găsi adevăratul succes și fericirea.

Legea slujirii

Toate lucrurile, atât cele din ceruri, cât și cele de pe pământ, declară că marea lege a vieții este o lege a slujirii. Tatăl cel veșnic slujește vieții fiecărei făpturi vii. Hristos a venit pe pământ „ca Acela care slujește la masă”. (Luca 22, 27.) Îngerii sunt „duhuri slujitoare, trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea”. (Evrei 1, 14.) Aceeași lege a slujirii este scrisă pe toate lucrurile din natură. Păsările cerului, animalele câmpului, copacii din pădure, frunzele, iarba și florile, soarele de pe cer și stelele — toate își au slujba lor. Lacul și oceanul, fluviul și pârâiașul — fiecare ia pentru a dăruia.

După cum fiecare lucru din natură slujește astfel vieții lumii, el își asigură, de asemenea, și necesitățile proprii. „Dați, și vi se va

da.” (Luca 6, 38.) Aceasta este lecția pe care o găsim scrisă la fel de sigur în natură, precum o aflăm pe paginile Sfintei Scripturi.

Coastele dealurilor și câmpiile deschid o albie pentru ca râul ieșit din munte să ajungă la mare, iar ceea ce dau este răsplătit însutit. Șuvoiul care trece murmurând în drumul său își lasă în urmă darul bogat în frumusețe și rodnicie. De-a lungul câmpurilor sterpe și cenușii din pricina arșiței verii, o linie de verdeață marchează cărarea râului; fiecare copac nobil, fiecare boboc, fiecare floare stă ca martor al recompensei stabilite de harul lui Dumnezeu în favoarea tuturor celor care devin canalele Sale pentru lume.

Semănând cu credință

Din lecțiile aproape fără număr, care sunt date despre procesele variate de creștere, unele dintre cele mai prețioase sunt transmise în pilda Mântuitorului despre sămânța care crește. Aceasta are lecții pentru bătrâni și tineri.

„Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.” (Marcu 4, 26-28.)

Sămânța are în sine principiul germinator, un principiu pe care Dumnezeu Însuși l-a sădit; cu toate acestea, dacă ar fi lăsată în părăsire, sămânța nu ar avea nici o putere să crească. Omul are un

rol de jucat în creșterea seminței; însă există un punct dincolo de care el nu poate face nimic. El trebuie să depindă de Acela care a legat semănatul și seceratul prin verigile minunate ale puterii Sale supreme.

Există viață în sămânță, există putere în pământ; dacă însă puterea infinită nu este la lucru zi și noapte, sămânța nu va aduce roade. Ploaia trebuie să înviorizeze câmpiile însetate; soarele trebuie să dea căldură; electricitatea trebuie transmisă seminței îngropate. Numai Creatorul poate face să se arate viața pe care a sădit-o. Fiecare sămânță crește, fiecare plantă se dezvoltă prin puterea lui Dumnezeu.

„Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu.” „Căci, după cum pământul face să răsară lăstarul lui și după cum o grădină face să încolțească semănăturile ei, așa va face Domnul, Dumnezeu, să răsară mântuirea și lauda în fața tuturor neamurilor.” (Luca 8, 11; Isaia 61, 11.) După cum este cu semănatul natural, așa este și cu cel spiritual; singura putere care poate produce viață vine de la Dumnezeu.

Lucrarea semănătorului este o lucrare a credinței. El nu poate înțelege taina germinației și creșterii seminței, dar are încredere în agenții prin care Dumnezeu face ca vegetația să înflorească. Își aruncă sămânța, așteptându-se să o adune înmulțită într-o recoltă bogată. Tot așa, părinții și învățătorii trebuie să lucreze, așteptându-se la o recoltă de la semințele pe care le seamănă.

O vreme, sămânța poate sta în inimă, neobservată, fără să dea vreun semn că a încolțit; după aceea însă, când Duhul lui Dumnezeu suflă asupra sufletului, sămânța ascunsă răsare și în cele din urmă aduce rod. În lucrarea vieții noastre nu știm ce va izbuti, aceasta sau aceea. Nu este o chestiune pe care să o punem noi la punct. „Dimineața seamănă-ți sămânța, și până seara nu lasă mâna să ți se odihnească.” (Eclesiastul 11, 6.) Legământul cel mare al lui Dumnezeu declară că atâta vreme „cât va fi pământul nu vor înceta semănatul și seceratul.” (Geneza 8, 22.) Având încredere în această făgăduință, agricultorul ară și seamănă. Iar noi nu suntem mai puțin încrezători în semănatul spiritual, lucrând convinși de asigurarea Sa: „Tot așa și Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele”. „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie când își strânge snopii.” (Isaia 55, 11; Psalmii 126, 6.)

Germinarea seminței reprezintă începutul vieții spirituale, iar dezvoltarea plantei este o reprezentare a dezvoltării caracterului. Nu poate exista viață fără creștere. Planta nu poate decât să crească sau să moară. După cum creșterea ei este tăcută și imperceptibilă, dar continuă, tot așa este și creșterea caracterului. Viața noastră poate fi perfectă la fiecare treaptă de dezvoltare; totuși, pentru ca planul lui Dumnezeu pentru noi să fie împlinit, va exista o înaintare neîncetată.

Planta crește primind ceea ce a lăsat Dumnezeu pentru întreținerea vieții ei. În același fel, creșterea spirituală este dobândită prin cooperarea cu influențele divine. După cum planta prinde rădăcină în pământ, și noi trebuie să prindem rădăcină în Hristos.

Așa cum planta primește lumina soarelui, roua și ploaia, tot așa trebuie să primim și noi Duhul Sfânt. Dacă inimile noastre sunt lipite de Hristos, El va veni asupra noastră „ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul”. Ca Soare al Neprihănirii, El va răsări asupra noastră, iar „tămăduirea va fi sub aripile Lui”. Vom „înflori precum crinul”. Cei ascultători „vor da viață grâului, vor înflori ca via”. (Osea 6, 3; Maleahi 4, 2; Osea 14, 5.7.)

Grâul se dezvoltă „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic”. (Marcu 4, 28.) Scopul agriculturului în semănarea seminței și cultivarea plantei este producția de cereale — pâinea pentru cei flămânzi și sămânța pentru recoltele viitoare. Tot așa și Agricultorul divin așteaptă o recoltă. El caută să Se dezvolte în inimile și viețile urmașilor Săi, pentru ca, prin ei, să poată fi reprodus în alte inimi și vieți.

Dezvoltarea treptată a plantei din sămânță este o parabolă pentru educația copilului. Este „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic.” (Marcu 4, 28.) Cel care a spus această parabolă a creat sămânța cea mărunță, i-a dat proprietățile vitale și a hotărât legile care îi guvernează creșterea. Iar adevărurile predate prin parabolă au fost făcute să lucreze în mod real în viața Sa. El, Maiestatea cerului, Împăratul slavei, a devenit un prunc în Betleem și a fost pentru un timp un nou-născut neajutorat, în grija mamei Sale. În copilărie, El a vorbit și S-a purtat ca un copil, cinstindu-și părinții și împlinindu-le dorințele, fiind de ajutor în diferite moduri. Însă de la prima rază de conștiință de sine, El a crescut neîncetat în har și în cunoașterea adevărului.

Părinții și învățătorii ar trebui să aibă ca scop cultivarea în așa fel a tendințelor tinerilor, încât aceștia să poată reprezenta în fiecare stadiu al vieții frumusețea potrivită acelei perioade, dezvoltându-se natural, asemenea plantelor din grădină.

Cei mici ar trebui să fie învățați în simplitatea firească a copilăriei. Ar trebui să fie educați să fie mulțumiți cu îndatoririle mici, folositoare și cu plăcerile și experiențele normale pentru anii lor. Copilăria corespunde firului verde din parabolă, și firul de iarbă are o frumusețe specifică. Copiii nu ar trebui să fie forțați să se maturizeze de timpuriu; în schimb, ar trebui să păstreze cât mai mult posibil prospețimea și farmecul primilor lor ani. Cu cât este mai liniștită și simplă viața copilului, cu cât este mai săracă în ce privește entuziasmul artificial și cu cât se armonizează mai mult cu natura, cu atât este mai favorabilă dobândirii unei vigori fizice și mintale și a tăriei spirituale.

În minunea făcută de Mântuitorul cu ocazia hrănirii a cinci mii de persoane este ilustrată lucrarea puterii lui Dumnezeu în maturizarea recoltei. Isus dă la o parte vălul care acoperă lumea naturii și descoperă energia creatoare, care este folosită neîncetat pentru binele nostru. Înmulțind semințele aruncate în pământ, Cel care a înmulțit pâinile face o minune în fiecare zi. Printr-o minune hrănește El milioane de oameni continuu din recoltele date de câmpurile pământului. Oamenii sunt chemați să coopereze cu El în îngrijirea grânelor și pregătirea pâinii și, din această cauză, ei pierd din vedere factorul divin. Lucrarea puterii Sale este atribuită unor

cauze naturale sau influențelor omenești și prea adesea darurile Lui sunt stricate pentru întrebuințări egoiste și transformate într-un blestem, în loc să fie o binecuvântare. Dumnezeu caută să schimbe toate aceste lucruri. Dorește ca simțurile noastre să fie înviorate pentru a sesiza bunătatea Sa plină de îndurare, pentru ca darurile Sale să poată fi pentru noi binecuvântarea pe care a intenționat-o El.

Cuvântul lui Dumnezeu, viață din viața Sa, iată ceea ce dă viață seminței; și noi devenim părtași la acea viață când mâncăm din pâine. Dumnezeu vrea ca noi să ne dăm seama de acest lucru; dorește ca și prin primirea pâinii de zi cu zi să putem recunoaște lucrarea Sa și să fim aduși într-o tovărășie mai strânsă cu El.

Conform legilor lui Dumnezeu din natură, efectul urmează cauzei cu o certitudine invariabilă. Culesul dovedește ce s-a semănat. În acest punct, nu este tolerată nici o prefăcătorie. Oamenii își pot amăgi semenii și pot primi laude și plată pentru o slujire pe care nu au împlinit-o. În natură însă nu poate exista amăgire. Asupra agriculturului necredincios, recolta rostește sentința de condamnare. Și acest lucru este adevărat în cel mai înalt sens pe tărâm spiritual. Răul reușește numai în aparență, nu și în realitate. Copilului care chiulește de la școală, tânărului care este leneș la lecții, funcționarului sau ucenicului care nu slujește intereselor patronului său, omul din orice afacere sau profesie, care nu este credincios responsabilităților sale cele mai înalte, le-ar putea plăcea să creadă că, atâta vreme cât răul este ascuns, au un avantaj. Dar nu este așa; se înșeală. Recolta vieții este caracterul, și acest lucru determină destinul, atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare.

Recolta este o reproducere a seminței semănite. Fiecare sămânță dă rod după specia ei. Tot așa este și cu trăsăturile de caracter pe care le cultivăm. Egoismul, iubirea de sine, înălțarea propriei persoane, îngăduința de sine se reproduc, iar sfârșitul este nenorocire și ruină. „Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică.” (Galateni 6, 8.) Iubirea, compasiunea și bunătatea dau roada binecuvântării, o recoltă care este nepieritoare.

Sămânța se înmulțește în recoltă. Un singur bob de grâu, înmulțit prin semănări repetate, ar acoperi o țară întreagă cu snopi aurii. Atât poate fi de răspândită influența unei singure vieți, a unei singure fapte.

La ce dovezi de iubire a împins de-a lungul veacurilor amintirea vasului de alabastru spart pentru ungerea lui Hristos! Câte daruri — nenumărate — a adus pentru cauza Mântuitorului acea contribuție din partea unei văduve al cărei nume nu este menționat, „doi bănuți, care fac un gologan”. (Marcu 12, 42.)

Viață prin moarte

Lecția semănatului ne învață să fim generoși. „Cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera.” (2 Corinteni 9, 6.)

Domnul spune: „Ferice de voi, care semănați pretutindeni de-a lungul apelor”. (Isaia 32, 20.) A semăna pretutindeni de-a lungul apelor înseamnă să dăm oriunde este nevoie de ajutorul nostru. Lucrul acesta nu duce la sărăcie. „Cine seamănă mult, mult va secera.” Aruncând sămânța, semănătorul o înmulțește. Dăruind, deci, ne sporim binecuvântările. Făgăduința lui Dumnezeu ne asigură îndestularea, pentru ca noi să putem continua să oferim.

Mai mult de-atât: oferind binecuvântările acestei vieți, recunoștința celui ce le primește îi pregătește inima să primească adevărul spiritual și consecința este o recoltă întru viață veșnică.

Prin aruncarea seminței pe pământ, Mântuitorul ne prezintă jertfa Sa pentru noi. „Dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare”, spune El, „rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă”. (Ioan 12, 24.) Numai prin jertfa lui Hristos, Sămânța, a putut fi adusă roadă pentru Împărăția lui Dumnezeu. Conform legii împărăției vegetale, viața este rezultatul morții Sale.

Așa stau lucrurile cu toți cei ce aduc roadă, ca împreună lucrători cu Hristos: iubirea de sine, urmărirea intereselor personale trebuie să piară; viața trebuie să fie aruncată în brazda nevoilor lumii. Însă legea jertfirii de sine este legea păstrării vieții. Agricultorul își păstrează grânele aruncându-le. Tot așa, viața care va fi păstrată este viața care este dată de bunăvoie în slujba lui Dumnezeu și a omului.

Sămânța moare, dar numai pentru a se înălța la o viață nouă.

Prin aceasta suntem învățați lecția învierii. Despre trupul omenesc, așezat în mormânt pentru a se descompune, Dumnezeu a spus: „este semănat în putrezire, și învie în neputrezire; este semănat în ocară, și învie în slavă; este semănat în neputință, și învie în putere”. (1 Corinteni 15, 42.43.)

Pe măsură ce părinții și învățătorii încearcă să predea aceste lecții, lucrarea ar trebui să fie făcută practică. Copiii înșiși să pregătească pământul și să semene sămânța. În timp ce lucrează, părintele sau învățătorul poate explica despre grădina inimii, cu sămânța bună sau rea semănată acolo, și că, după cum grădina trebuie pregătită pentru sămânța naturală, în același fel trebuie pregătită inima pentru sămânța adevărului. Când sămânța este pusă în pământ, ei pot să-i învețe lecția morții lui Hristos; iar când se ivește firul de iarbă, adevărul învierii. Pe măsură ce planta crește, se poate continua cu legătura dintre semănatul natural și cel spiritual.

Tinerii ar trebui să fie instruiți într-un mod asemănător. Pot fi învățate în mod constant lecții din cultivarea pământului. Nimeni nu se îndreaptă către o bucată de pământ necultivat, așteptându-se să dea dintr-o dată o recoltă. Trebuie depusă o muncă stăruitoare, perseverență în pregătirea solului, în semănat și cultivarea recoltei. Tot așa trebuie să fie și în semănatul spiritual. Grădina inimii trebuie cultivată. Solul trebuie zdrobit prin pocăință. Plantele rele care sufocă grânele cele bune trebuie smulse din rădăcină. Așa cum terenul năpădit o dată de mărăcini poate fi recăpătat numai prin muncă stăruitoare, în același fel tendințele rele ale inimii pot fi biruite numai printr-un efort serios în Numele și în tăria lui Hristos.

În cultivarea pământului, lucrătorul grijuliu va descoperi că înaintea lui se deschid comori la care abia dacă visase. Nimeni nu poate reuși în agricultură sau grădinărit fără să acorde atenție legilor implicate acolo. Trebuie studiate nevoile specifice ale fiecărei varietăți de plantă. Soiuri diverse reclamă soluri și moduri de cultivare diferite, iar condiția succesului este respectarea legilor care le guvernează pe fiecare în parte. Atenția cerută de mutarea plantelor, pentru ca nici măcar un firisor al rădăcinii să nu fie înghesuit sau pus greșit, grija pentru plantele tinere, curățarea și udarea, ferirea lor de ger în timpul nopții și de soare în timpul zilei, de buruieni și de atacuri ale unor insecte, pregătirea și aranjamentul nu numai că ne învață lecții importante privind dezvoltarea caracterului, însă lucrarea în sine este un mijloc de dezvoltare. Cultivarea grijii, răbdării, atenției la detalii, ascultării față de Lege oferă o educație de primă mărime. Contactul constant cu taina vieții și splendoarea naturii și, de asemenea, gingășia arătată în slujirea acestor minunate obiecte ale creației lui Dumnezeu tind să învioreze mintea, să rafineze și să înalțe caracterul; iar lecțiile învățate îl pregătesc pe lucrător să se ocupe cu mai mult succes de alte minți.

Capitolul 12

Alte parabole

„Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri și să fie cu luare aminte la bunătățile Domnului.”

Puterea vindecătoare a lui Dumnezeu există peste tot în natură. Dacă un copac este tăiat, dacă o făptură omenească este rănită sau i se rupe un os, firea naturală începe imediat să repare stricăciunea. Agenții vindecători stau în așteptare chiar înainte de a fi nevoie de intervenție; și de îndată ce un organ este rănit, toată energia este aruncată în lucrarea de refacere. Așa este și pe tărâm spiritual. Dumnezeu a avut remediul înainte ca păcatul să nască nevoia. Orice suflet care cedează în fața ispitei este rănit, lovit de către vrăjmaș; însă oriunde există păcat, este și Mântuitorul. Hristos a spus că are o lucrare de făcut — „să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați”. (Luca 4, 18.)

Noi avem datoria de a coopera în această lucrare. „Dacă un om ar cădea deodată în vreo greșeală, ... să-l ridicăți cu duhul blândeții.” (Galateni 6, 1.) Cuvântul tradus aici prin „ridicați” înseamnă a repune în încheietură, asemenea unui os dislocat. Cât de sugestivă este metafora! Cel care cade în greșeală sau în păcat are legăturile rupte cu tot ceea ce îl înconjoară. Ar putea să-și dea seama de greșeala făcută și să fie copleșit de remușcări; dar nu se poate

recupera singur. Este confuz și încurcat, înfrânt și neajutorat. El trebuie îndreptat, vindecat, refăcut. „Voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții.” Numai iubirea care curge din inima lui Hristos poate vindeca. Numai acela în care curge acest fel de iubire, asemenea sevei în copac sau sângelui în corp, poate reface sufletul rănit.

Influențele iubirii au o putere minunată, căci acestea sunt divine. Răspunsul dat cu blândețe, care „potolește mânia,” iubirea care „este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate”, dragostea care „acoperă o sumedenie de păcate” (Proverbe 15,1 Corinteni 13, 4; 1 Petru 4, 8) — dacă am fi dispuși să învățăm lecția, ce putere vindecătoare ar primi în dar viețile noastre! Cum ar fi transformate viețile noastre și cum s-ar preschimba pământul după chipul cerului și ar fi o anticipare a acestuia!

Aceste lecții prețioase pot fi predate cu atâta simplitate, încât să fie înțelese chiar și de niște copilași. Inima copilului este fragedă și ușor de impresionat; iar când noi, care suntem mai în vârstă, ne vom „face ca niște copilași” (Matei 18, 3), când vom învăța simplitatea, blândețea și dragostea delicată a Mântuitorului, nu vom găsi că este greu să atingem inimile celor mici și să-i învățăm lucrarea de vindecare prin iubire.

Desăvârșirea există și în cele mai mici, și în cele mai mari lucrări ale lui Dumnezeu. Mâna care a așezat lumile în spațiu este mâna care modelează florile de pe câmp. Examinați sub microscop cele mai mărunte și mai comune flori care cresc pe marginea

drumului și observați frumusețea și desăvârșirea minunată în toate părțile acestora. Tot așa, desăvârșirea poate fi găsită și în cele mai umile existențe; cele mai comune sarcini, împlinite cu o credincioșie străbătută de iubire, sunt frumoase înaintea lui Dumnezeu. Atenția plină de conștiinciozitate acordată lucrurilor mărunte ne va face împreună lucrători cu Dumnezeu și ne va aduce lauda de la Acela care vede și cunoaște totul.

Curcubeul care își întinde pe cer arcul său de lumină este o mărturie despre „legământul cel veșnic dintre Dumnezeu și toate viețuitoarele de orice trup de pe pământ.” (Geneza 9, 16.) Iar curcubeul care înconjoară tronul de sus este, de asemenea, pentru copiii Săi, o dovadă a legământului Său de pace.

Așa cum curcubeul din nor este rezultatul unirii dintre ploaie și razele soarelui, curcubeul care se află deasupra tronului lui Dumnezeu reprezintă unirea dintre îndurarea și dreptatea Sa. Sufletului păcătos, dar care se pocăiește, Dumnezeu îi spune: Trăiește; „am găsit un preț de răscumpărare.” (Iov 33, 24.)

„După cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine și nu te voi mai muștra. Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine.” (Isaia 54, 9.10.)

Solia stelelor

Și stelele au o solie de încurajare pentru fiecare faptură omenească. În acele ceasuri care vin peste toți, când inima este slăbită și ispita taie adânc; când obstacolele par de netrecut, țelurile puse în viață par imposibil de realizat, iar făgăduințele ei atractive sunt asemenea merelor Sodomei; unde se poate găsi, în aceste condiții, un asemenea curaj și o așa statornicie, dacă nu în acea lecție pe care Dumnezeu ne-a îndemnat să o învățăm de la stele, care își continuă drumul, netulburate.

„Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că nici una nu lipsește. Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: «Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?» Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, Domnul, a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin”. „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: «Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!»” (Isaia 40, 26-29; 41, 10.13.)

Palmierul, bătut de soare și de apriga furtună de nisip, rămâne verde, înfloritor și roditor în mijlocul deșertului. Rădăcinile lui sunt

hrănite de izvoare vii. Coroana sa de verdeață este zărită de departe, în câmpia arsă, pustie; iar călătorul, gata să moară, își grăbește pașii împleticiți către umbra răcoroasă și apa dătătoare de viață.

Copacul din deșert este un simbol al modului în care dorește Dumnezeu ca viața copiilor Săi să fie în această lume. Ei au menirea de a călăuzi sufletele oboșite, complet neliniștite și gata să piară în deșertul păcatului — să le călăuzească spre apa vie. Ei trebuie să-i îndrume pe semenii lor către Acela care face invitația: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea.” (Ioan 7, 37.)

Fluviul cel larg și adânc, care constituie o magistrală pentru trafic și pentru călătoriile națiunilor, este considerat ca un beneficiu al tuturor; dar ce vom spune despre râulețele care ajută la formarea acestui nobil curs de apă? Dacă nu ar fi ele, fluviul ar dispărea. De ele depinde însăși existența acestuia. Tot așa, unii oameni chemați să conducă în vreo lucrare mare sunt onorați ca și cum succesul acesteia li s-ar datora numai lor; dar acel succes a reclamat cooperarea credincioasă a lucrătorilor mai umili, aproape fără număr de mulți — lucrători despre care lumea nu știe nimic. Sarcini pentru care n-au primit nici o mulțumire, muncă fără recunoaștere, aceasta este partea celor mai mulți trudituri ai lumii. Și într-un asemenea grup, mulți sunt plini de nemulțumire. Ei simt că viața lor este irosită. Dar râul cel mărunț care își croiește în tăcere calea prin dumbrăvi și câmpii, ducând cu el sănătate, fertilitate și frumusețe, este la fel de folositor în felul său ca și fluviul cel larg. Și, contribuind la viața fluviului, ajută la împlinirea a ceea ce singur nu ar fi putut realiza niciodată.

Mulți au nevoie de această lecție. Talentul este idolatrizat, iar poziția socială este dorită prea mult. Sunt prea mulți oameni care nu vor să facă nimic, dacă nu sunt recunoscuți ca lideri; prea mulți care trebuie să primească laude — căci altfel nu au nici un interes față de muncă. Ceea ce avem nevoie să învățăm este credințioșia în a folosi cel mai bine puterile și ocaziile pe care le avem și de a fi mulțumiți cu starea pe care ne-o încredințează Cerul.

O lecție despre încredere

„Întreabă dobitoacele, și te vor învăța, păsările cerului, și îți vor spune; ... și peștii mării îți vor povesti.” „Du-te la furnică, ... uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te!” „Uitați-vă la păsările cerului”; „Uitați-vă cu băgare de seamă la corbi.” (Iov 12, 7.8; Proverbe 6, 6; Matei 6, 26; Luca 12, 24.)

Nu trebuie doar să-i spunem copilului despre aceste creaturi ale lui Dumnezeu. Animalele însele ar trebui să fie învățătorii lui. Furnicile îl învață lecția muncii răbdătoare, a perseverenței în depășirea obstacolelor, a prevederii pentru viitor. Și păsările sunt învățători ai plăcutei lecții legate de încredere. Tatăl nostru cerească grijă de ele; dar și ele trebuie să adune hrana, să-și construiască singure cuiburile și să-și crească puii. Sunt expuse în fiecare clipă unor vrăjmași care încearcă să le nimicească. Cu toate acestea, cu câtă voioșie se duc la lucrul lor! Câtă bucurie răzbate din cântecele lor!

Cât de frumoasă este descrierea psalmistului privind grija lui Dumnezeu față de creaturile pădurii: „Munții cei înalți sunt pentru țapii sălbatici, iar stâncile sunt adăpost pentru iepuri.” (Psalmii 104, 18.)

El trimite râurile să zburde printre dealuri, unde își au păsările cuibul și „fac să le răsunе glasul printre ramuri”. (Psalmii 104, 12.) Toate creaturile pădurilor și dealurilor sunt o parte a uriașei Sale familii. El Își deschide mâna și satură „după dorință tot ce are viață”. (Psalmii 145, 16.)

Vulturul Alpilor este câteodată învins de furtună și silit să coboare în defileele munților. Norii de furtună izolează această pasăre puternică a pădurii, siluetele lor întunecate despărțind-o de înălțimile înșorite, unde aceasta și-a făcut cuib. Eforturile ei de a scăpa par lipsite de izbândă. Zvâcnește ca o săgeată încoace și-ncolo, bătând aerul cu aripile puternice și trezind ecourile muntelui cu țipetele ei. Într-un târziu, pe o notă de triumf, se înalță cu viteză și, străpungând norii, iat-o din nou liberă în razele soarelui, cu întunecimea și furtuna departe sub ea. Și noi putem fi înconjurați de dificultăți, descurajări și întuneric. Minciunile, nenorocirile, nedreptatea ne despart de soare. Sunt nori pe care nu-i putem risipi. Degeaba ne luptăm noi cu împrejurările. Nu există decât o singură cale de scăpare, numai una. Cețurile și negura stau lipite de pământ; lumina lui Dumnezeu strălucește dincolo de nori. Pe aripile credinței, ne putem înalța în razele de soare ale prezenței Sale.

Multe sunt lecțiile care pot fi astfel învățate. Încrederea în sine

— de la copacul care, crescând singur în câmp sau pe coasta muntelui, își înfige adânc rădăcinile în pământ și, în tăria lui aspră, sfidează furtuna. Puterea influenței timpurii — de la trunchiul de copac contorsionat, diform, care a fost strâmbat pe când era doar o nuielușă fragedă, trunchi căruia nici o putere omenească nu-i mai poate reda după aceea simetria. Secretul unei vieți sfinte — de la nufărul care, în mijlocul vreunui bazin mlăștinos, înconjurat de buruieni și murdării își afundă cu hotărâre tulpina către nisipurile curate de dedesubt și, trăgându-și viața de acolo, își înalță spre lumină florile parfumate, într-o puritate desăvârșită.

Astfel, în timp ce copiii și tinerii dobândesc o cunoaștere faptică de la învățători și din manuale, trebuie să învețe să descopere lecții și să discearnă ei înșiși adevărul. Când se ocupă cu grădinăritul, întrebați-i ce învățăminte trag din îngrijirea plantelor lor. Când admiră un peisaj superb, întrebați-i de ce a îmbrăcat Dumnezeu câmpiile și pădurile cu nuanțe atât de variate și frumoase. De ce nu a fost totul zugrăvit într-un brun sumbru? Când culeg florile, ajutați-i să se gândească la motivul pentru care ne-a lăsat să avem frumusețea acestor plante care vin din Eden. Învățați-i să observe pretutindeni în natură dovezile că Dumnezeu Se gândește la noi, să observe minunata adaptare a tuturor lucrurilor la nevoile și fericirea noastră.

Numai acela care recunoaște în natură lucrarea Tatălui său, care citește scrisul de mână al Tatălui — numai el învață de la lucrurile din natură cele mai profunde lecții ale acestora și primește cea mai înaltă slujire a lor. Numai el poate aprecia pe deplin semnificația

dealului și a văii, a râului și a mării, el, care le privește ca o expresie a gândirii lui Dumnezeu, ca o descoperire a Creatorului.

Multe ilustrații din natură sunt folosite de scriitorii ai Bibliei, iar dacă observăm lucrurile din lumea naturală, vom fi aduși în starea de a înțelege mai bine, sub îndrumarea Duhului Sfânt, lecțiile Cuvântului lui Dumnezeu. În felul acesta, natura devine o cheie pentru visteria Cuvântului.

Copiii ar trebui să fie încurajați să caute în natură obiectele care ilustrează învățăturile Bibliei și să descopere în Biblie asemănările cu lucrurile din natură. Ei ar trebui să caute, atât în natură, cât și în Sfintele Scripturi, fiecare obiect care-L reprezintă pe Hristos și, de asemenea, pe acelea pe care El le-a folosit pentru ilustrarea adevărului. Astfel, ei pot învăța să-L vadă în copac și în vița-de-vie, în crin și în trandafir, în soare și în stea. Ei pot învăța să-I audă glasul în cântecul păsărilor, în foșnetul copacilor, în tunetul care se prăvălește și în muzica mării. Și fiecare obiect din natură va repeta pentru ei lecțiile Sale prețioase.

Pentru cei care fac în acest fel cunoștință cu Hristos, pământul nu va mai fi niciodată un loc singuratic și pustiu. Va fi casa Tatălui lor, plină de prezența Aceluia care a umblat odată printre oameni.

Biblia ca educator

„Ele te vor însoți în mersul tău, te vor păzi în pat și îți vor vorbi la deșteptare!”

Capitolul 13

Educația spirituală și cultivarea minții

„Prin știință se umplu cămărilor ei de toate bunătățile de preț și plăcute.”

Atât pentru minte, cât și pentru suflet — și de asemenea pentru trup — legea lăsată de Dumnezeu este aceea că tăria se capătă depunând efort. Exercițiul este cel care dezvoltă. În armonie cu această lege, Dumnezeu a avut grijă ca în Cuvântul Său să existe mijloacele pentru dezvoltare mintală și spirituală.

Biblia cuprinde toate principiile pe care oamenii au nevoie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți fie pentru această viață, fie pentru cea viitoare. Și aceste principii pot fi înțelese de către toți. Nici un om care are spiritul de a-i aprecia învățăturile nu poate citi un singur pasaj din Biblie fără a câștiga din acesta vreun gând folositor. Dar cea mai valoroasă învățătură a Bibliei nu trebuie câștigată prin studiu ocazional sau întrerupt. Marele său sistem al adevărului nu este prezentat în așa fel, încât să poată fi înțeles de cititorul grăbit sau neatent. Multe din comorile sale stau îngropate la o adâncime mare față de suprafață și nu pot fi obținute decât prin cercetare sârguincioasă și efort neîncetat. Adevărurile care compun marele întreg trebuie căutate și adunate, „puțin aici, puțin acolo”. (Isaia 28, 10.)

Când sunt căutate și puse laolaltă în acest fel, se va descoperi că se potrivesc perfect unul cu celălalt. Fiecare Evanghelie este un supliment la cealaltă, fiecare profeție o explicație a alteia, fiecare adevăr o dezvoltare a unui alt adevăr. Tipurile modului de închinare iudaic sunt clarificate de către Evanghelie. Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul său, fiecare fapt însemnătatea lui. Iar structura completă, ca plan și execuție, dă mărturie despre Autorul ei. Nici o minte în afară de a Celui Infinit nu putea concepe sau împlini o asemenea structură.

Cele mai înalte facultăți ale minții omenești sunt chemate la o activitate intensă când se cercetează diferitele părți scripturistice și se studiază legăturile dintre ele. Nimeni nu se poate angaja într-un asemenea studiu fără să dezvolte puterea minții.

Iar valoarea mintală a studiului biblic nu rezidă numai în cercetarea adevărului și ordonarea lui. Ea constă și în efortul cerut pentru a pătrunde temele prezentate. Mentea ocupată numai cu chestiunile comune se pipernicește și slăbește. Dacă nu i se dă niciodată însărcinarea de a înțelege marile și pătrunzătoarele adevăruri, își pierde după un timp puterea de creștere. Ca o apărare împotriva acestei degenerări și ca un stimulent pentru dezvoltare, nimic nu poate egala studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Ca mijloc de educație intelectuală, Biblia este mai eficientă decât oricare altă carte sau oricare alte cărți luate laolaltă. Măreția temelor ei, simplitatea plină de demnitate a afirmațiilor sale, frumusețea imaginilor ei înviorează și înalță gândirea așa cum nimic altceva nu o poate face. Nici un alt studiu nu poate oferi o asemenea putere

minții, precum efortul de a prinde adevărurile formidabile ale revelației divine. Minte astfel adusă în contact cu gândurile Celui Infinit nu poate avea un alt curs decât acela al creșterii și întăririi.

Și încă mai mare este puterea Bibliei în dezvoltarea naturii spirituale. Omul, creat pentru părtășie cu Dumnezeu, nu-și poate găsi decât într-o asemenea tovărășie adevărata viață și dezvoltare. Creat pentru a găsi în Dumnezeu cea mai înaltă bucurie a sa, el nu poate găsi în nimic altceva lucrul care să potolească focul inimii sau să satisfacă foamea și setea sufletului. Cel care studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu un spirit sincer și educabil, căutând să-i înțeleagă adevărurile, va fi adus în legătură cu Autorul lui; și nu există vreo limită a posibilităților lui de dezvoltare — în afară de cazul în care alege el însuși aceasta.

Prin diversitatea de stiluri și subiecte, Biblia are ceva care să stârnească interesul fiecărei minți și să facă apel la fiecare inimă. În paginile ei, se găsește cea mai veche istorie; biografiile cele mai aproape de viața reală; principii de guvernare pentru controlul statal, pentru administrarea bunurilor — principii pe care înțelepciunea omenească nu le-a egalat niciodată. Ea conține cea mai adâncă filozofie, poezia cea mai delicată și mai sublimă, cea mai patetică și mai plină de pasiune. Scrierile biblice sunt infinit superioare ca valoare operei oricărui autor uman, chiar și când se crede contrariul; dar când sunt privite în relație cu marele lor gând central, ele au un orizont incomparabil mai mare, de o valoare infinit mai mare. Privit în lumina acestei idei, fiecare subiect are o nouă semnificație. În adevărurile declarate cu cea mai mare simplitate sunt implicate

principii care sunt tot atât de sus precum cerul și care îmbrățișează veșnicia.

Tema centrală a Bibliei, tema în jurul căreia gravitează oricare alta din întreaga carte, este planul de răscumpărare, refacerea în sufletul omului a chipului lui Dumnezeu. De la primul licăr de speranță din sentința pronunțată în Eden și până la ultima făgăduință slăvită a Apocalipsei, „Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor” (Apocalipsa 22, 4) povara fiecărei cărți și a fiecărui pasaj din Biblie este desfășurarea acestei teme minunate — ridicarea omului — puterea lui Dumnezeu, „care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos”. (1 Corinteni 15, 57.)

Cel care pătrunde acest gând are înaintea sa un orizont nesfârșit de studiu. Are cheia care va deschide înaintea-i întreaga vistierie a Cuvântului lui Dumnezeu.

Știința mântuirii este știința tuturor științelor; știința care reprezintă studiul îngerilor și al tuturor inteligențelor din lumile necăzute; știința care angajează atenția Domnului și Mântuitorului nostru; știința care descoperă intenția născută în mintea Celui Infinit — „care a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16, 25); știința care va constitui studiul celor răscumparați ai lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor fără număr. Acesta este cel mai înalt studiu în care îi este omului cu putință să se angajeze. El va da vigoare minții și va înălța sufletul.

„Un folos mai mult al științei este că înțelepciunea ține în viață

pe cei ce o au.” „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu”, zicea Isus, „sunt duh și viață.” „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Eclesiastul 7, 12; Ioan 6, 63; 17, 3.)

Energia creatoare, care a chemat lumile la viață, există în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt oferă putere; naște viață. Fiecare poruncă este o făgăduință; acceptată de către voință, primită în suflet, aduce cu ea viața Celui Infinit. Transformă firea și reface sufletul după chipul lui Dumnezeu.

Viața astfel atribuită este susținută în același fel. „Cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4, 4) va trăi omul.

Mintea și sufletul sunt zidite din materialul folosit ca hrană pentru ele; rămâne doar ca noi să hotărâm cu ce vor fi hrănite. Stă în puterea oricărui om alegerea subiectelor cu care se vor ocupa gândurile și care vor modela caracterul. Despre fiecare faptură umană care are privilegiul de a avea acces la Scripturi, Dumnezeu spune: „Îi scriu toate poruncile Legii Mele.” „Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde; și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoști.” (Osea 8, 12; Ieremia 33, 3.)

Având Cuvântul lui Dumnezeu în mâinile sale, fiecare ființă omenească, oricare ar fi starea pe care o are în viață, poate avea parte de tovărășia pe care și-o alege. În paginile lui, el poate conversa cu cei mai buni și mai nobili reprezentanți ai rasei umane și poate asculta glasul Celui Veșnic când Acesta vorbește cu

oamenii. În timp ce studiază și meditează la temele asupra cărora „îngerii doresc să privească” (1 Petru 1, 12), el se poate bucura de compania lor. El poate călca pe urmele pașilor Învățătorului divin și asculta cuvintele Sale, ca atunci când El propovăduia pe munte, pe câmp și pe mare. Poate trăi în această lume în atmosfera cerului, împărtășind celor întristați și ispitiți ai acestui pământ gânduri de speranță și o dorință fierbinte de a fi sfinți, el însuși venind mai aproape și mai aproape în tovărășia cu Cel Nevăzut; și, asemenea celui din vechime care umbla cu Dumnezeu, apropiindu-se tot mai mult de pragul lumii veșnice, până când porțile se vor deschide și el va intra acolo. Nu se va simți ca un străin. Vocile care îl vor întâmpina sunt glasurile celor sfinți care, nevăzuți, i-au fost tovarăși pe pământ — glasuri pe care a învățat de aici să le deosebească și să le iubească. Cel care a trăit, prin Cuvântul lui Dumnezeu, în tovărășie cu Cerul se va simți ca acasă în compania Cerului.

Capitolul 14

Știința și Biblia

„Cine nu vede în toate acestea dovada că mâna Domnului a făcut asemenea lucruri?”

Întrucât și cartea naturii, și Cartea descoperirii divine poartă amprenta aceleiași Minți supreme, acestea nu pot să nu vorbească în armonie. Prin diferite metode și în limbi diferite, ele dau mărturie despre aceleași mari adevăruri. Știința descoperă neîncetat noi lucruri care produc mirare; dar ea nu aduce din cercetările ei nimic care, înțeles așa cum se cuvine, să vină în conflict cu revelația divină. Cartea naturii și cea a Cuvântului scris aruncă lumină una asupra celeilalte. Ele ne familiarizează cu Dumnezeu, învățându-ne ceva despre legile prin care El lucrează.

Concluziile trase în mod eronat din fapte observate în natură au dus, cu toate acestea, la un presupus conflict între știință și revelație; și, în efortul de a restabili armonia, au fost adoptate interpretări ale Scripturii care subminează și distrug forța Cuvântului lui Dumnezeu. S-a văzut că geologia contrazice interpretarea literală a raportului biblic al Creațiunii. Milioane de ani, se pretinde, au fost necesari pentru ca pământul să evolueze din haos; și, pentru a „potrivi” Biblia după această presupusă descoperire științifică, se zice că zilele Creației au fost perioade enorme de timp, nedefinit de lungi, acoperind mii sau chiar milioane de ani.

O asemenea concluzie este total deplasată. Raportul Bibliei este în armonie cu sine însuși și cu învățătura naturii. Despre prima zi petrecută în lucrarea Creațiunii există raportul: „Astfel, a fost o seară și apoi a fost o dimineață; aceasta a fost ziua întâi.” (Geneza 1, 5.) Și se spune în esență același lucru despre fiecare din primele șase zile ale săptămânii Creațiunii. Inspirația declară că a existat o zi care consta într-o seară și o dimineață, ca oricare alta de atunci până în zilele noastre. Cu privire la lucrarea Creațiunii însăși, mărturia divină este: „Căci El zice, și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă.” (Psalmii 33, 9.) Cât timp să-I fi fost necesar pentru evoluția pământului din haos Celui care poate să aducă la existență în acest fel nenumărate lumi? Trebuie oare să călcăm în picioare Cuvântul Său pentru a-I explica lucrările?

Este adevărat că rămășițe descoperite în pământ dovedesc existența unor oameni, animale și plante mult mai mari decât oricare, cunoscute astăzi. Acestea sunt privite ca dovedind existența vieții vegetale și animale înainte de timpul raportului biblic. În legătură cu acestea însă, istoria biblică ne furnizează explicații ample. Înainte de Potop, dezvoltarea vieții vegetale și animale era superioară celei care a fost cunoscută de atunci încolo. La Potop, scoarța pământului s-a crăpat, au avut loc schimbări semnificative, iar în procesul de formare a noii scoarțe au fost păstrate multe dovezi ale vieții antediluviene. Întinsele păduri îngropate în pământ în timpul potopului — care au fost, de atunci, transformate în cărbune — formează marile bazine carbonifere și își oferă rezervele de petrol care contribuie la confortul și bunăstarea noastră de astăzi.

Aceste lucruri, când sunt aduse la lumină, sunt tot atâția martori lipsiți de grai, care atestă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu.

Înrudită cu teoria despre evoluția pământului este teoria care explică evoluția omului — cununa slăvită a creației — dintr-o linie ascendentă de germenii, moluște și patrupezi.

Când se ia în considerare care sunt ocaziile de cercetare științifică ale omului, cât de scurtă este viața sa, cât de limitată este sfera sa de acțiune, cât de restrânsă este viziunea sa, cât de frecvente și cât de mari sunt erorile din concluziile pe care le trage — mai cu seamă privind evenimentele care se presupune că sunt anterioare istoriei biblice, — cât de des așa-zisele deducții științifice sunt revizuite sau lepădate, cu câtă seninătate este, din timp în timp, crescută sau micșorată perioada de dezvoltare a pământului cu milioane de ani și cum teoriile înaintate de diferiți oameni de știință vin în conflict unele cu altele — dacă ținem seama de toate acestea, vom consimți noi, pentru privilegiul de a urmări descinderea noastră din germenii, moluște și maimuțe, să respingem acea declarație a Sfintei Scripturi, atât de măreață în simplitatea ei: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu”? (Geneza 1, 27.) Vom respinge noi acel raport genealogic — mai nobil decât oricare din cele ținute la mare cinste în curțile împărătești — „fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu”? (Luca 3, 38.)

Înțelese în mod corect, atât descoperirile științei, cât și experiențele vieții sunt în armonie cu mărturia Scripturii în ce privește lucrarea neîncetată a lui Dumnezeu în natură.

În imnul consemnat de Neemia, leviții cântau: „Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, pământul cu tot ce este pe el și mărire cu tot ce cuprind ele. Tu dai viață tuturor acestor lucruri, și oștirea cerurilor se închină înaintea Ta.” (Neemia 9, 6.)

În ceea ce privește acest pământ, Scriptura declară că lucrarea de Creație a fost sfârșită. „Lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii.” (Evrei 4, 3.) Însă puterea lui Dumnezeu este încă exercitată pentru susținerea obiectelor creației Sale. Inima bate și o răsuflare este urmată de alta nu pentru că mecanismul, odată pus în mișcare, continuă să funcționeze prin energia existentă în sine. Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii reprezintă o dovadă a grijii Aceluia în care trăim, ne mișcăm și ne aflăm ființa. De la cea mai neînsemnată insectă până la om, fiecare ființă este dependentă zilnic de providența Sa.

„Toate aceste viețuitoare Te așteaptă Ca să le dai hrana la vreme. Le-o dai Tu, ele o primesc; Îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale. Îți ascunzi Tu Fața, ele tremură; Le iei Tu suflarea, ele mor Și se întorc în țărâna lor. Îți trimiți Tu suflarea, ele sunt zidite Și înnoiești astfel fața pământului.” (Psalmii 104, 27-30.)

„El întinde miază-noaptea deasupra golului Și spânzură pământul pe nimic. Leagă apele în norii Săi, Și norii nu se sparg sub greutatea lor.... A tras o boltă pe fața apelor Ca hotar între lumină și întuneric.”

„Stâlpii cerului se clatină și se înspăimântă la amenințarea Lui. Prin puterea Lui tulbură marea, Prin priceperea Lui îi sfarmă furia. Suflarea Lui înseninează cerul, Mâna Lui străpunge șarpele fugar. Și acestea sunt doar marginile căilor Sale, Și numai adierea lor ușoară ajunge până la noi! Dar tunetul lucrărilor Lui puternice cine-l va auzi?” (Iov 26, 7-10; 26, 11-14.)

„Domnul umblă în furtună și în vârtej, Și norii sunt praful picioarelor Lui.” (Naum 1, 3.)

Formidabila putere care lucrează pretutindeni în natură și susține toate lucrurile nu este, așa cum susțin unii oameni de știință, doar un principiu universal, o energie vitală. Dumnezeu este duh; cu toate acestea, este o Persoană care există, căci omul a fost făcut după chipul Său. Ca Persoană, Dumnezeu S-a descoperit în Fiul Său. Isus, oglindirea slavei Tatălui „și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1, 3), a fost văzut pe pământ asemenea unui om. El a venit în lume ca Mântuitor, având trup material. Tot ca Mântuitor, în carne și oase, S-a înălțat la cer. Ca Mântuitor întrupat face mijlocire în curțile cerești. Înaintea tronului lui Dumnezeu, slujește în favoarea noastră „Unul ca un fiu al omului”. (Daniel 7, 13.)

Apostolul Pavel, scriind prin Duhul Sfânt, declară despre Hristos că „Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El”. (Coloseni 1, 16.17.) Mâna care sprijină lumile în spațiu, mâna care ține toate lucrurile pretutindeni în universul lui Dumnezeu în ordinea în care sunt

aranjate și în neobosita lor activitate, este mâna care a fost bătută în cuie pe cruce pentru noi.

Măreția lui Dumnezeu este pentru noi de necuprins. „Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri” (Psalmii 11, 4); cu toate acestea, prin Duhul Său, este prezent pretutindeni. El are o cunoaștere intimă a tuturor lucrărilor mâinilor Sale și un interes personal față de acestea.

„Cine este ca Domnul, Dumnezeul nostru, care locuiește atât de sus? El își pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri și pe pământ.” (Psalmii 113, 5.6.)

„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău Și unde voi fugi departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo, Dacă mă voi culca în locuința morților iată-Te și acolo.” „Dacă voi lua aripile zorilor Și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, Și acolo mâna Ta mă va călăuzi Și dreapta Ta mă va apuca.” (Psalmii 139, 7-10.)

„Știi când stau jos și când mă scol Și de departe îmi pătrunzi gândul. Știi când umblu și când mă culc Și cunoști toate căile mele.... Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte Și-ți pui mâna peste mine. O știință atât de minunată este mai presus de puterile mele: Este prea înaltă ca s-o pot prinde.” (Psalmii 139, 2-6.)

Creatorul tuturor lucrurilor a fost Acela care a hotărât adaptarea minunată a mijloacelor pentru atingerea unui țel, a resurselor pentru necesități. Dumnezeu a fost Acela care a avut grijă ca în lumea

materială toate dorințele sădite de El să poată fi satisfăcute. El a creat sufletul omului, cu capacitatea lui de a cunoaște și de a iubi. Și nu ar fi în spiritul Său, dacă ar lăsa cerințele sufletului nesatisfăcute. Nici un principiu intangibil, nici o esență impersonală sau o abstracțiune oarecare nu poate satisface nevoile și dorințele fierbinți ale ființelor omenești în această viață de luptă cu păcatul, tristețea și durerea. Nu este suficient să crezi în lege și forță, în lucruri care sunt lipsite de milă și nu aud niciodată strigătul după ajutor. Avem nevoie să știm că există un braț atotputernic, care ne va susține în picioare, că există un Prieten infinit, care are compasiune față de noi. Avem nevoie să ne prindem bine de o mână caldă, să ne încredem într-o inimă plină de gingășie. Și Dumnezeu chiar așa S-a descoperit pe Sine în Cuvântul Său.

Cel care studiază, intrând adânc în tainele naturii, își va da cel mai bine seama de ignoranța și slăbiciunea lui. Își va da seama că există adâncimi și înălțimi pe care nu le poate atinge, secrete pe care nu le poate pătrunde, arii largi ale adevărului, care stau înaintea lui, încă nepătrunse. Va fi și el gata să spună, alături de Newton: „Îmi pare că am fost asemenea unui copil pe țărmul mării, care găsește pietricele și scoici în timp ce oceanul adevărului rămâne nedescoperit chiar înaintea mea”.

Studentii cei mai profunzi în domeniul științific sunt siliți să recunoască în natură lucrarea puterii infinite. Însă pentru rațiunea umană lipsită de ajutor, învățăturile naturii nu pot fi altfel decât contradictorii și dezamăgitoare. Ele nu pot fi citite decât în lumina revelației divine. „Prin credință pricepem.” (Evrei 11, 3.)

„La început Dumnezeu.” (Geneza 1, 1.) Numai aici poate găsi mintea odihnă, pentru întrebările ei arzătoare, ca un zbor al porumbelului către arcă. Deasupra, dedesubt, oriunde, există Dragostea Infinită, lucrând în toate lucrurile pentru a împlini „orice dorință de bunătate”. (2 Tesaloniceni 1, 11.)

„În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El.” (Romani 1, 20.) Dar mărturia lor nu poate fi înțeleasă decât cu ajutorul Învățătorului divin. „Care dintre oameni cunoaște lucrurile omului, în afară de duhul omului, care este în el? Tot așa: nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu în afară de Duhul lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2, 11.)

„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul.” (Ioan 16, 13.) Numai cu ajutorul aceluia Duh care la început „se mișca pe deasupra apelor”, cu al Cuvântului prin care „toate lucrurile au fost făcute”, cu al acelei Lumini adevărate „care luminează pe orice om care vine în lume” poate fi interpretată corect mărturia științei. Numai prin călăuzirea lor pot fi descoperite cele mai adânci adevăruri.

Numai sub îndrumarea Celui Atoateștiitor, studiind lucrările Sale, vom deveni în stare să gândim așa cum a gândit El.

Capitolul 15

Principii și metode în afaceri

„Cine umblă fără prihană, umblă fără teamă.”

Nu există nici o ramură a afacerilor — în sensul corect al cuvântului — pentru care Biblia să nu ofere o pregătire în cel mai înalt grad. Principiile ei, acelea de sânguință, cinste, economie, cumpătare și curățenie sunt secretul adevăratului succes. Aceste principii, așa cum sunt ele descoperite în Cartea Proverbele, constituie un tezaur al înțelepciunii practice. Unde ar putea găsi comerciantul, meșteșugarul, directorul, în orice ramură de afaceri, maxime mai bune pentru sine sau pentru angajații săi decât cele care se găsesc în aceste cuvinte ale înțelepților:

„Dacă vezi un om iscusit în lucrul lui, acela poate sta lângă împărați, nu lângă oamenii de rând.” (Proverbe 22, 29.)

„Oriunde se muncește este și câștig, dar oriunde numai se vorbește, este lipsă.” (Proverbe 14, 23.)

„Leneșul dorește mult, și totuși n-are nimic.” „Bețivul și cel ce se dedă la îmbuibare sărăcesc, și ațipirea te face să porți zdrențe.” (Proverbe 13, 4; 23, 21.)

„Cine umblă cu bârfeli, dă pe față lucrurile ascunse; și cu cel ce

nu-și poate ține gura să nu te amesteci.” (Proverbe 20, 19.)

„Cine își înfrânează vorbele, cunoaște știința;” dar „orice nebun se lasă stăpânit de aprindere.” (Proverbe 17, 27; 20, 3.)

„Nu intra pe cărarea celor răi și nu umbla pe calea celor nelegiuiți.” „Poate merge cineva pe cărbuni aprinși fără să-i ardă picioarele?” (Proverbe 4, 14; 6, 28.)

„Cine umblă cu înțelepții se face înțelept.” (Proverbe 13, 20.)

„Cine își face mulți prieteni, îi face spre nenorocirea lui.” (Proverbe 18, 24.)

Întreaga sferă a obligațiilor noastre este acoperită de acel cuvânt al lui Hristos: „Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel”. (Matei 7, 12.)

Cât de mulți oameni au scăpat de prăbușire financiară și ruină, plecând urechea la aceste avertizări, repetate adesea și scoase în evidență în Scripturi:

„Cel ce vrea să se îmbogățească repede nu rămâne nepedepsit.” (Proverbe 28, 20.)

„Bogăția câștigată fără trudă scade, dar ce se strânge încetul cu încetul, crește.” (Proverbe 13, 11.)

„Comorile câștigate cu o limbă mincinoasă sunt o deșertăciune care fuge, și ele duc la moarte.” (Proverbe 21, 6.)

„Cel ce ia cu împrumut este robul celui ce-i dă cu împrumut.” (Proverbe 22, 7.)

„Cui se pune chezaș pentru altul îi merge rău, dar cine se teme să se pună chezaș este liniștit.” (Proverbe 11, 15.)

„Nu muta hotarul văduvei, și nu intra în ogorul orfanilor, căci răzbunătorul lor este puternic: El le va apăra pricina împotriva ta.” „Cine asuprește pe sărac ca să-și mărească averea va trebui să dea și el altuia mai bogat și va duce lipsă.” „Cine sapă groapa altuia cade el în ea, și piatra se întoarce peste cel ce o prăvălește.” (Proverbe 23, 10.11; 22, 16; 26, 27.)

Acestea sunt principii de care ține bunăstarea societății, atât a asociațiilor laice, cât și a celor religioase. Aceste principii păstrează în siguranță proprietatea și viața. Pentru tot ceea ce face ca încrederea și cooperarea să fie posibile, lumea este datoră Legii lui Dumnezeu, așa cum este ea dată în Cuvântul Său și cum o găsim adesea în inimile oamenilor, într-o măsură destul de redusă, fiind aproape ștearsă.

Cuvintele psalmistului: „Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale decât o mie de lucruri de aur și de argint” (Psalmii 119, 72) declară un lucru care este adevărat dintr-un punct de vedere, care nu are de-a face cu religia. Ele afirmă un adevăr absolut și încă

unul care este recunoscut în lumea afacerilor. Chiar și în această eră a pasiunii după bani, când competiția este acerbă și metodele atât de lipsite de scrupule, este încă larg acceptat că, pentru un tânăr care își începe viața, integritatea de caracter, sârguința, cumpătarea, puritatea și calitatea de a fi econom constituie un capital mai bun decât orice sumă de bani, fără nimic altceva.

Cu toate acestea, chiar și dintre cei care apreciază valoarea acestor calități și admit faptul că Biblia este sursa lor, puțini sunt cei ce recunosc principiul de care depind.

Ceea ce stă la temelia integrității în afaceri și a adevăratului succes este recunoașterea faptului că Dumnezeu este proprietar. Creatorul tuturor lucrurilor este adevăratul patron. Noi suntem administratorii Săi. Tot ceea ce avem reprezintă un bun pe care ni l-a încredințat pentru a fi folosit conform îndrumărilor Lui.

Aceasta este o obligație a fiecărei ființe omenești. Ea are de-a face cu întreaga sferă a activității umane. Fie că recunoaștem, fie că nu recunoaștem, suntem totuși administratorii Lui, pentru că Dumnezeu ne-a dăruit talente și facilități și ne-a plasat în lume pentru a face o lucrare hotărâtă de El.

Fiecărui om i s-a încredințat „datoria lui” (Marcu 13, 34), lucrarea pentru care îl fac capabil calitățile lui, lucrarea care va avea ca rezultat cel mai mare bine al lui și al semenilor săi și va aduce cea mai mare onoare lui Dumnezeu.

Astfel, afacerea sau chemarea noastră este o parte a marelui plan al lui Dumnezeu și, atâta vreme cât se desfășoară după voia Sa, El Însuși răspunde de rezultate. Fiind „împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3, 9) partea noastră este acceptarea cu credincioșie a îndrumărilor Sale. În acest fel, nu mai există loc pentru griji pline de neliniște. Se cere hărnicie, loialitate, purtare de grijă, economie și discreție. Fiecare calitate trebuie exercitată la capacitatea ei maximă. Dar noi vom depinde nu de rezultatul încununat de succes al eforturilor noastre, ci de făgăduința lui Dumnezeu. Cuvântul care l-a hrănit pe Israel în pustie, care l-a susținut pe Ilie în timpul foametei, are aceeași putere și astăzi. „Nu vă îngrijorați dar, zicând: «Ce vom mânca?» Sau: «Ce vom bea?»... Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6, 31-33.)

Acela care dă oamenilor puterea de a strânge avere a legat o obligație de acest dar. El pretinde o anumită parte din tot ceea ce dobândim. Zecimea este a Domnului. „Orice zeciuală din pământ, fie din roadele pământului, fie din rodul pomilor”, „din cirezi și din turme, din tot ce trece sub toiag, să fie o zeciuală închinată Domnului.” (Leviticul 27, 30.32.) Legământul pe care l-a făcut Iacov la Betel arată sfera acestei obligații. „Din tot ce-mi vei da,” spune el, „îți voi da a zecea parte”. (Geneza 28, 22.)

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile” (Maleahi 3, 10), aceasta este porunca lui Dumnezeu. Nu se face nici un apel la recunoștința sau generozitatea noastră. Aceasta nu este decât o chestiune de cinste. Zecimea este a Domnului; iar El ne îndeamnă să

Îi dăm înapoi ceea ce este al Său.

„Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.” (1 Corinteni 4, 2.) Dacă cinstea este un principiu esențial al vieții de afaceri, nu ar trebui oare să ne recunoaștem obligația față de Dumnezeu — obligația care stă la baza tuturor celorlalte?

Prin poziția pe care o avem ca ispravnici, suntem plasați de asemenea sub obligația față de oameni, nu numai față de Dumnezeu. Fiecare faptură omenească este îndatorată infinitei iubiri a Răscumpărătorului pentru darurile vieții. Hrană, îmbrăcăminte, adăpost, trup, minte și suflet — toate sunt cumpărate cu sângele Său. Iar prin obligația recunoștinței și slujirii, care se impun astfel, Hristos ne-a legat de semenii noștri. El ne îndeamnă: „Slujiți-vă unii altora în dragoste.” (Galateni 5, 13.) „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25, 40.)

„Eu sunt dator,” declară Pavel, „și Grecilor și Barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați.” (Romani 1, 14.) La fel suntem și noi. Prin tot ceea ce viața noastră a fost mai mult binecuvântată decât a altora avem obligația față de fiecare faptură umană căreia îi putem face bine.

Aceste adevăruri se aplică și la cămară, și la pungă. Bunurile de care dispunem nu sunt ale noastre, și acest lucru nu poate fi pierdut din vedere fără a ne afla în primejdie. Suntem ispravnici, iar de

modul în care ne achităm de obligația pe care o avem față de Dumnezeu și oameni depinde atât bunăstarea semenilor noștri, cât și propriul destin pentru viața aceasta și cea care va veni.

„Unul care dă cu mână largă ajunge mai bogat, iar altul care economisește prea mult nu face decât să sărăcească.” „Aruncă-ți pâinea pe ape și după multă vreme o vei găsi iarăși!” „Sufletul binefăcător va fi săturat și cel ce udă pe alții va fi udat și el.” (Proverbe 11, 24.25; Eclesiastul 11, 1.)

„Nu te chinui ca să te îmbogățești.... Abia ți-ai aruncat ochii spre ea și nu mai este; căci bogăția își face aripi și, ca vulturul, își ia zborul spre ceruri.” (Proverbe 23, 4.5.)

„Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.” (Luca 6, 38.)

„Cinstește pe Domnul cu averile tale și cu cele dintâi roade din tot venitul tău, căci atunci grânarele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must.” (Proverbe 3, 9.10.)

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare. Și voi mustra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta) și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre.... Toate neamurile vă

vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută.” (Maleahi 3, 10-12.)

„Dacă veți urma legile Mele, dacă veți păzi poruncile Mele și le veți împlini, vă voi trimite ploi la vreme, pământul își va da roadele, și pomii de pe câmp își vor da roadele. Abia veți treiera grâul și veți începe culesul viei, iar culesul viei va ține până la semănătură; veți avea pâine din belșug, veți mânca și vă veți sătura și veți locui fără frică în țara voastră. Voi da pace în țară și nimeni nu vă va tulbura somnul.” (Leviticul 26, 3-6.)

„Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă!” „Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește, Domnul îl păzește și-l ține în viață. El este fericit pe pământ și nu-l lasă la bunul plac al vrăjmașilor lui”. „Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul și El îi va răsplăti binefacerea.” (Isaia 1, 17; Psalmii 41, 1.2; Proverbe 19, 17.)

Cel care face această investiție își asigură o comoară dublă. Pe lângă aceea pe care, cu oricât de multă înțelepciune o va înmulți, va trebui s-o părăsească în cele din urmă, el strânge o avere pentru veșnicie — acea bogăție a caracterului care este cea mai valoroasă avere din cer sau de pe pământ.

Procedee cinstite în afaceri

„Domnul cunoaște zilele oamenilor cinstiți și moștenirea lor ține pe vecie. Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au de

ajuns în zilele de foamete.” (Psalmii 37, 18.19.)

„Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă”, care „nu-și ia vorba înapoi, dacă face un jurământ în paguba lui”, „cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită ... și își leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; ... i se va da pâine și apa nu-i va lipsi. Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei.” (Psalmii 15, 2-4; Isaia 33, 15-17.)

Dumnezeu a oferit în Cuvântul Său o imagine a omului prosper — cel a cărui viață a fost în sensul cel mai adevărat un succes, un om pe care atât cerul, cât și pământul sunt încântate să-l onoreze. Despre experiența lui, Iov însuși spune:

„Cum nu sunt ca în zilele puterii mele, Când Dumnezeu veghea ca un prieten peste cortul meu, Când Cel Atotputernic încă era cu mine Și când copiii mei stăteau în jurul meu; ... Dacă ieșeam să mă duc la poarta cetății Și dacă îmi pregăteam un scaun în piață, Tinerii se trăgeau înapoi la apropierea mea, Bătrânii se sculau și stăteau în picioare. Mai marii își opreau cuvântările Și își puneau mâna la gură. Glasul căpeteniilor tăcea Și li se lipea limba de cerul gurii.

„Urechea care mă auzea, mă numea fericit; Ochiul care mă vedea mă lăuda. Căci scăpam pe săracul care cerea ajutor Și pe orfanul lipsit de sprijin.”

„Binecuvântarea nenorocitului venea peste mine, Umpleam de bucurie inima văduvei. Mă îmbrăcam cu dreptatea și-i slujeam de îmbrăcămintă; Neprihănirea îmi era manta și turban. Orbului îi eram ochi Și șchiopului picior. Celor nenorociți le eram tată Și cercetam pricina celui necunoscut.” (Iov 29, 4-16.)

„Dacă petrecea străinul noaptea afară, Dacă nu mi-aș fi deschis ușa să intre călătorul...” (Iov 31, 32.)

„Oamenii mă ascultau și așteptau ... Și nu puteau izgoni seninătatea de pe fruntea mea. Îmi plăcea să mă duc la ei Și mă așezam în fruntea lor, Eram ca un împărat în mijlocul unei oștiri, Ca un mângâietor lângă niște întristați.” (Iov 29, 21-25.)

„Binecuvântarea Domnului îmbogățește și El nu lasă să fie urmată de nici un necaz.” (Proverbe 10, 22.)

„Cu mine este bogăția și slava,” declară Înțelepciunea, „avuțiile trainice și dreptatea.” (Proverbe 8, 18.)

Biblia arată, de asemenea, și rezultatul despărțirii de principiile corecte atât în raporturile noastre cu Dumnezeu, cât și în cele pe care le avem unul cu celălalt. Celor cărora le-a încredințat darurile Sale, dar care sunt indiferenți la cerințele Lui, Dumnezeu le spune:

„Așa vorbește acum Domnul oștirilor: Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănați mult, și strângeți puțin, mâncați, și tot nu vă săturați, beți, și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați, și tot

nu vă este cald, și cine câștigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă.... Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat.” „Atunci, când veneau la o grămadă de douăzeci de măsuri, nu erau în ea decât zece; când veneau la teasc să scoată cincizeci de măsuri, nu erau în el decât douăzeci!” „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: «Cu ce Te-am înșelat?» Cu zeciuielile și darurile de mâncare.” „Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele care stă dărâmată.” (Hagai 1, 5-9; 2:16; Maleahi 3, 8; Hagai 1, 10.)

„De aceea, pentru că pe sărac îl călcați în picioare, ... măcar că ați zidit case de piatră cioplită, nu le veți locui; măcar că ați sădit vii foarte bune, nu veți bea din vinul lor!” „Domnul va trimite împotriva ta blestemul, tulburarea și amenințarea, în mijlocul tuturor lucrurilor de care te vei apuca.” „Fiii tăi și fiicele tale vor fi date ca roabe pe mâna altui popor, și se vor topi ochii de dor, uitându-te toată ziua după ei, și mâna ta va fi fără putere.” (Amos 5, 11; Deuteronom 28, 20.32.)

„Ca o potârniche, care clocește niște ouă pe care nu le-a ouat ea, așa este cel ce agonisește bogății pe nedrept; trebuie să le părăsească în mijlocul zilelor sale, și la urmă nu este decât un nebun.” (Ieremia 17, 11.)

Socotelile fiecărei afaceri, detaliile fiecărei tranzacții sunt trecute în revistă de cenzori nevăzuți, agenți ai Celui care nu face niciodată compromis cu nedreptatea, care nu trece niciodată răul cu

vederea, care nu acoperă niciodată lucrul necinstit.

„Când vezi în țară pe cel sărac năpăstuit și jefuit în numele dreptului și dreptății, să nu te miri de lucrul acesta! Căci peste cel mare veghează altul mai mare, și peste ei toți Cel Preaînalt...” „Nu este nici întuneric, nici umbra morții unde să se poată ascunde cei ce fac fărădelegea.” (Eclesiastul 5, 8; Iov 34, 22.)

„Își înalță gura până la ceruri și limba le cutreieră pământul. De aceea aleargă lumea la ei, înghite apă din plin, și zice: «Ce ar putea să știe Dumnezeu și ce ar putea să cunoască Cel Preaînalt?»” „Iată ce ai făcut — și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi mustra și îți voi pune totul sub ochi!” (Psalmii 73, 9-11; 50, 21.)

„Am ridicat din nou ochii și m-am uitat și iată că era un sul de carte, care zbura.... Acesta este blestemul care este peste toată țara; căci, după cum este scris pe el, orice hoț și oricine jură strâmb va fi nimicuit cu desăvârșire de aici. Îl trimit, zice Domnul oștirilor, ca să intre în casa hoțului și a celui ce jură strâmb în Numele Meu, ca să rămână în casa aceea și s-o mistuie împreună cu lemnele și pietrele ei.” (Zaharia 5, 1-4.)

Legea lui Dumnezeu pronunță sentința de condamnare asupra fiecărui om care face răul. Se poate ca el să nesocotească glasul acela, să caute să acopere strigătul de avertizare, dar în zadar. Este urmărit de el. Acesta se face auzit. Îi spulberă liniștea. Dacă nu îl ia în seamă, îl urmărește până în mormânt. Dă mărturie împotriva lui la

judecată. Un foc nestins, mistuie în cele din urmă suflet și trup.

„Ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 36.37.)

Aceasta este întrebarea care cere să fie luată în considerare de fiecare părinte, învățător, student — de fiecare faptură omenească, tânăr sau vârstnic. Nici un proiect de afaceri sau plan de viață nu poate fi sănătos sau complet, dacă îmbrățișează numai anii scurți ai vieții de acum și nu are soluții pentru viitorul nesfârșit. Tinerii să fie învățați să ia veșnicia în calculele lor. Să fie învățați să aleagă principiile și să caute valorile cu adevărat nepieritoare — să-și strângă „o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia”; să-și facă prieteni „cu ajutorul bogățiilor nedrepte”, pentru ca atunci când totul piere, aceștia să îi „primească în corturile veșnice.” (Luca 12, 33; 16, 9.)

Toți cei ce împlinesc lucrurile acestea fac cea mai bună pregătire pentru viață în lumea aceasta. Nici un om nu-și poate strânge o comoară în cer fără a-și descoperi viața de pe pământ îmbogățită și înnobilită în felul acesta.

„Evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.” (1 Timotei 4, 8.)

Capitolul 16

Biografii biblice

„Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, s-au vindecat de boli.”

Pentru educator, nici o altă parte a Bibliei nu este mai valoroasă decât biografiile acesteia. Aceste biografii sunt deosebite de toate celelalte prin aceea că sunt perfect conforme cu realitatea. Oricărei minți finite îi este cu neputință să interpreteze corect, în toate lucrurile, faptele alteia. Nimeni în afară de Acela care citește în inimă, care sesizează izvoarele tainice ale motivației și acțiunii nu poate să contureze caracterul după adevărul absolut sau să ofere imaginea perfect valabilă a unei vieți omenești. Numai în Cuvântul lui Dumnezeu se face o asemenea descriere.

Biblia nu învață nici un adevăr cu mai multă claritate decât acela că ceea ce facem este rezultatul a ceea ce suntem. Într-o mare măsură, experiențele vieții sunt rodul propriilor gânduri și fapte.

„Nu nimerește blestemul neîntemeiat.” (Proverbe 26, 2.)

„Bine de cel neprihănit! Lui îi va merge bine, căci se va bucura de rodul faptelor lui. Vai de cel rău! Lui îi va merge rău, căci va culege rodul faptelor Lui.” (Isaia 3, 10.11.)

„Ascultă și tu, pământule! Iată, voi aduce peste poporul acesta o nenorocire, care va fi rodul gândurilor lui.” (Ieremia 6, 19.)

Îngrozitor este adevărul acesta și el ar trebui întipărit adânc în minte. Fiecare faptă acționează asupra autorului ei. Dar se poate ca o ființă omenească să nu recunoască niciodată, în relele care îi otrăvesc viața, rodul a ceea ce el însuși a semănat. Chiar și în aceste condiții, nu suntem lipsiți de nădejde.

Pentru a câștiga dreptul de întâi născut, care era deja al lui prin făgăduința lui Dumnezeu, Iacov a recurs la înșelăciune și a cules roadele: ura fratelui său. El a fost la rândul lui nedreptățit și înșelat în timpul celor douăzeci de ani de exil și a fost în cele din urmă nevoit să-și afle siguranța fugind; și a cules și o a doua recoltă, prin aceea că relele din propriul caracter au prins rădăcini și au adus roade în fiii lui; aceasta fiind o imagine cât se poate de fidelă cu pedepsele ce caracterizează viața omenească.

Însă Dumnezeu spune: „Nu vreau să cert în veci, nici să țin o mânie necurmată când înaintea Mea cad în leșin duhurile și sufletele pe care le-am făcut. Din pricina păcatului lăcomiei lui M-am mâniat și l-am lovit, M-am ascuns, în supărarea Mea, și cel răzvrătit a urmat și mai mult pe căile inimii lui. I-am văzut căile, și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi, și-l voi mângâia, pe el și pe cei ce plâng împreună cu el.... Pace, pace celui de departe și celui de aproape! zice Domnul. Da, Eu îl voi tămădui!” (Isaia 57, 16-19.)

În nenorocirea lui, Iacov nu s-a lăsat copleșit. Se pocăise și se

străduise să facă ispășire pentru nedreptatea care îl făcea vinovat față de fratele său. Iar când a fost amenințat cu moartea prin mânia lui Esau, el a căutat ajutor la Dumnezeu. „S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el.” „Și l-a binecuvântat acolo.” (Osea 12, 4. Geneza 32, 29.) Cel iertat s-a ridicat în virtutea puterii Sale, nu tot ca înșelător, ci ca un prinț al lui Dumnezeu. El nu câștigase doar izbăvirea de fratele său orbit de furie, ci izbăvirea de sine însuși. Fusesse frântă puterea răului din propria sa fire; caracterul său a fost transformat.

Spre seară, a fost luminat. Iacov, privind istoria vieții sale, a recunoscut puterea lui Dumnezeu, care l-a apărat: „Dumnezeul care m-a călăuzit de când m-am născut până în ziua aceasta, Îngerul care m-a izbăvit de orice rău”. (Geneza 48, 15.16.)

Aceeași experiență este repetată în istoria fiilor lui Iacov — păcatul care duce la pedeapsă și pocăința care aduce în viață roada neprihănirii.

Dumnezeu nu Își anulează legile. Nu lucrează în afara lor. Nu desface lucrarea păcatului. În schimb, transformă. Prin harul Său, blestemul lucrează așa, încât să aducă binecuvântare.

Din fiii lui Iacov, Levi era unul dintre cei mai cruzi și răzbunători, unul din cei doi vinovați în gradul cel mai înalt de uciderea prin trădare a sihemiților. Trăsăturile lui Levi, reflectate în descendenții lui, a adus asupra lor decretul divin: „Îi voi împărți în Iacov și-i voi risipi în Israel.” (Geneza 49, 7.) Însă pocăința a adus

reformă; iar prin credincioșia lor față de Dumnezeu, în mijlocul apostaziei celorlalte triburi, blestemul s-a transformat într-o dovadă a celei mai înalte cinstiti.

„În vremea aceea, Domnul a despărțit seminția lui Levi și i-a poruncit să ducă chivotul legământului Domnului, să stea înaintea Domnului ca să-I slujească și să binecuvânteze poporul în Numele Lui”. „Legământul Meu cu el era un legământ de viață și de pace. I l-am dat ca să se teamă de Mine și el s-a temut de Mine, a tremurat de Numele Meu.... A umblat cu Mine în pace și în neprihănire și pe mulți i-a abătut de la rău.” (Deuteronom 10, 8; Maleahi 2, 5.6.)

Slujitorii numiți ai Sanctuarului, leviții, nu au primit nici o moștenire funciară; ei locuiau împreună în cetăți puse deoparte pentru ei și primeau sprijin din zecimile, jertfele și darurile date în slujba lui Dumnezeu. Ei erau învățătorii poporului, oaspeți la toate sărbătorile lor și cinstiți pretutindeni ca slujitori și reprezentanți ai lui Dumnezeu. Întregii națiuni i s-a dat porunca: „Cât vei trăi în țara ta, vezi să nu cumva să părăsești pe Levit”. „Levi n-are nici parte de moșie, nici moștenire cu frații lui: Domnul este moștenirea lui.” (Deuteronom 12, 19; 10, 9.)

Să cucerești prin credință

Adevărul că omul „este după cum gândește în inima lui” (Proverbe 23, 7) își găsește o altă ilustrație în experiența lui Israel. La marginea Canaanului, iscoadele care se întorseseră de la cercetarea țării au dat raportul. Frumusețea și rodnicia ținutului au

fost pierdute din vedere de teama dificultăților pe care aveau să le întâmpine în lupta pentru ocuparea lui. Cetățile care își înălțau zidurile până la ceruri, războinicii uriași, carele de fier le știrbeau credința. Lăsându-L pe Dumnezeu în afara acestei chestiuni, mulțimea a aprobat ca un ecou hotărârea iscoadelor necredincioase: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.” (Numeri 13, 31.) Cuvintele lor s-au dovedit adevărate. Nu au fost în stare să se suie și și-au irosit viețile în pustie.

Cu toate acestea, doi dintre cei doisprezece, care văzuseră ținutul, au raționat cu totul altfel. „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori” (Numeri 13, 30), au îndemnat ei, considerând că făgăduința lui Dumnezeu era superioară uriașilor, cetăților cu ziduri fortificate sau carelor din fier. Pentru ei, cuvântul lor a fost adevărat. Deși au împărtășit cei patruzeci de ani de rătăcire prin deșert cu frații lor, Caleb și Iosua au intrat în țara făgăduită. La fel de curajos ca atunci când a ieșit cu oștile Domnului din Egipt, Caleb a cerut ca parte a sa cetățile întărite ale uriașilor. În tăria lui Dumnezeu, el i-a izgonit pe canaaniți. Viile și grădinile de măslini unde îi călcaseră picioarele au intrat în posesia sa. Deși lașii și răzvrățiții pieriseră în pustie, bărbații credinței au mâncat din strugurii Eșcolului.

Biblia nu pune nici un adevăr într-o lumină mai puternică decât faptul că primejdia însoțește fie și o singură îndepărtare de la ceea ce este drept — primejdie atât pentru cel ce face răul, cât și pentru toți cei pe care-i ajunge influența lui. Exemplul are o putere minunată;

iar când este folosit în sfera tendințelor rele ale firii noastre, devine aproape irezistibil.

Cel mai puternic bastion al viciului în lumea noastră nu este viața nelegiuită a păcătosului abandonat sau a unui paria degenerat; este acea viață care pare altminteri virtuoaasă, onorabilă și nobilă, dar în care este nutrit un păcat, în care este îngăduit un viciu. Pentru sufletul care se luptă în taină cu o ispită enormă, tremurând chiar pe marginea prăpastiei, un asemenea exemplu este una dintre cele mai puternice seducții către păcat. Cel care, înzestrat cu cele mai înalte concepții despre viață, adevăr și onoare, încalcă totuși de bunăvoie un singur precept al Legii sfinte a lui Dumnezeu și-a transformat darurile nobile într-o momeală către păcat. Geniu, talent, compasiune, chiar și fapte generoase și pline de bunătate pot fi în felul acesta camuflaje ale lui Satana, prin care să ademenească suflete în prăpastia ruinei.

Din acest motiv, Dumnezeu a dat atâtea exemple care arată rezultatele fie și numai ale unei singure fapte greșite. Din povestea tristă a aceluși singur păcat care a adus moartea în lume și toată nenorocirea noastră o dată cu pierderea Edenului și până la raportul despre acela care L-a vândut pe Domnul slavei pentru treizeci de arginți, biografiile Bibliei abundă în astfel de exemple, date pentru a fi asemenea unor semnale de avertizare, plasate lângă drumurile care se despart de cărarea ce duce la viață.

Există, de asemenea, avertizări prin consemnarea rezultatelor ce au urmat, fie și numai a unui act de cedare în fața greșelii și

slăbiciunii omenești, ca rod al îndepărtării de credință.

Printr-un singur eșec al credinței, Ilie și-a oprit lucrarea vieții. Grea fusese povara pe care o purtase pentru Israel; pline de credincioșie fuseseră avertizările lui legate de idolatria națională; și adâncă fusese bunăvoința lui de a veghea și aștepta vreo dovadă de pocăință în timpul celor trei ani și jumătate de foamete. Stătuse singur pentru Dumnezeu pe muntele Carmel. Prin puterea credinței, idolatria a fost lepădată și ploaia binecuvântată a dat mărturie despre ploile de binecuvântări care așteptau să fie revărsate asupra lui Israel. Atunci, în oboseala și slăbiciunea sa, a fugit în urma amenințărilor Izabelei și, singur în pustie, s-a rugat să moară. Credința îl părăsise. El nu avea să sfârșească lucrarea pe care o începuse. Dumnezeu i-a poruncit să ungă pe un altul care să fie profet în locul său.

Însă Dumnezeu luase în seamă slujirea din inimă a servului Său. Ilie nu avea să piară descurajat și singur în pustie. Nu era pentru el coborârea în mormânt, ci înălțarea împreună cu îngerii lui Dumnezeu în prezența slavei Sale.

Rapoartele acestor vieți declară că orice faptură umană va înțelege într-o zi că păcatul poate aduce numai rușine și pierdere; că necredința înseamnă eșec; dar că mila lui Dumnezeu se coboară oricât de adânc; că sufletul care se pocăiește este înălțat de credință pentru a se alătura fiilor lui Dumnezeu prin adopțiune.

Disciplinarea prin suferință

Toți cei care aduc în această lume o slujire sinceră lui Dumnezeu sau oamenilor primesc o instruire pregătitoare în școala întristării. Cu cât este mai mare sarcina încredințată și cu cât este mai înalt serviciul adus, cu atât este mai grea punerea la probă și mai severă disciplinarea.

Studiați experiențele lui Iosif și Moise, ale lui Daniel și David. Comparați istoria vieții timpurii a lui David cu istoria lui Solomon și analizați rezultatele.

În tinerețea sa, David s-a aflat în strânsă legătură cu Saul, iar șederea sa la curte și relația lui cu familia împăratului i-au făcut o idee despre grijile, necazurile și încurcăturile ascunse de strălucirea și fastul regalității. El a văzut ce puțin valorează slava omenească atunci când este chemată să aducă pace sufletului. Și s-a întors cu bucurie și ușurare de la curtea împăratului la stână și turme.

Când, din pricina invidiei lui Saul, a devenit un fugar prin pustie, David, lipsit de ajutorul omenesc, s-a sprijinit cu mai multă hotărâre de Dumnezeu. Nesiguranța și neliniștea vieții din pustie, primejdia continuă în care se afla, necesitatea frecventă de a fugi, caracterul oamenilor care s-au adunat la el acolo — cei care „se aflau în nevoie, care aveau datorii sau care erau nemulțumiți” (1 Samuel 22, 2) — toate acestea au dus la lucrul esențial, o severă autodisciplinare. Aceste experiențe i-au stimulat și dezvoltat puterea de a lucra cu oamenii, compasiunea pentru cei oprimați și ura față de

nedreptate. De-a lungul anilor de așteptare și primejdie, David a învățat să găsească în Dumnezeu liniștea, sprijinul, viața sa. A învățat că el putea ajunge la tron numai prin puterea lui Dumnezeu; că ar fi putut să conducă în mod înțelept numai prin înțelepciunea Sa. Numai în procesul pregătirii în școala greutăților și a întristării a putut David să lase în urmă acest raport — măcar că după aceea a fost întinat de marele său păcat — anume că „David a împărățit peste Israel și făcea judecată și dreptate la tot poporul lui.” (2 Samuel 8, 15.)

Disciplina care a caracterizat experiența timpurie a lui David lipsea din cea a lui Solomon. În împrejurări, caracter și viață, el părea avantajat mai presus de oricine altcineva. Nobil în tinerețe, nobil în perioada bărbăției, preaiubitul Dumnezeuului Său, Solomon a început o domnie care promitea o mare prosperitate și cinste. Națiunile lumii se minunau de cunoștințele și perspicacitatea omului căruia Dumnezeu îi dăduse înțelepciune. Însă mândria adusă de prosperitate a provocat despărțirea de Dumnezeu. De la bucuria comuniunii divine, Solomon s-a întors să caute satisfacție în plăcerile senzuale. Despre această experiență, el spune:

„Am făcut lucruri mari: mi-am zidit case, mi-am sădit vii; mi-am făcut grădini și livezi de pomi.... Mi-am strâns argint și aur și bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cântăreți și cântărețe, și desfătarea fiilor oamenilor: o mulțime de femei. Am ajuns mare, mai mare decât toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim.... Tot ce mi-au poftit ochii, le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nici o veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea.... Apoi, când m-am uitat

cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt și că nu este nimic trainic sub soare. Atunci mi-am întors privirile spre înțelepciune, prostie și nebunie. Căci ce va face omul care va veni după împărat? Ceea ce s-a făcut și mai înainte.”

„Atunci, am urât viața.... Mi-am urât până și toată munca pe care am făcut-o sub soare.” (Eclesiastul 2, 4-12.17.18.)

Prin propria-i experiență amară, Solomon a învățat lipsa de substanță a unei vieți care își caută cel mai înalt bine în lucrurile pământești. El a ridicat altare zeilor păgâni, numai pentru a afla cât de zadarnică este făgăduința lor de a da odihnă sufletului.

În anii săi de pe urmă, obosit și însetat după ce

a băut de la puțurile crăpate ale pământului, Solomon s-a întors să bea de la izvorul vieții. Pentru generațiile care au urmat, prin Duhul Inspirației, el a scris raportul istoriei anilor săi iroșiți, cu lecția lor de avertizare. Și astfel, deși roadele aduse de sămânța pe care o semănase fuseseră culese de poporul său, sub forma unor recolte ale răului, lucrarea vieții lui Solomon nu a fost cu totul pierdută. În cele din urmă, disciplina suferinței și-a împlinit lucrarea și pentru el.

Dar cu asemenea zori, cât de glorios ar fi putut fi miezul zilei vieții lui Solomon, dacă ar fi învățat în tinerețea sa lecția pe care a

predat-o suferința în viețile altora!

Punerea la probă a lui Iov

Pentru cei ce-L iubesc pe Dumnezeu, cei care „sunt chemați după planul Său” (Romani 8, 28), biografia biblică are o lecție încă și mai înaltă a lucrării suferinței. „Voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu” (Isaia 43, 12), martori că El este bun și că bunătatea Sa este bunătatea supremă. „Am ajuns o priveliște pentru lume, îngerii și oameni.” (1 Corinteni 4, 9.)

Altruismul, principiul Împărăției lui Dumnezeu, este principiul pe care-l urăște Satana; el îi tăgăduiește însăși existența. De la începutul mării controverse, el s-a străduit să dovedească faptul că principiile după care acționează Dumnezeu sunt egoiste; și el procedează la fel cu cei care-I slujesc lui Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos și a tuturor celor ce-I poartă Numele este aceea de a dovedi falsitatea pretenției lui Satana.

Isus a venit în chip de om în scopul de a ilustra altruismul în propria Sa viață. Și toți aceia care acceptă acest principiu trebuie să fie împreună lucrători cu El, demonstrându-l în viața practică. Să aleagă ceea ce este drept, pentru că așa este drept, să ia poziție pentru adevăr cu prețul suferinței și sacrificiului — „Aceasta este moștenirea robilor Domnului, iar neprihănirea lor vine de la Mine, zice Domnul.” (Isaia 54, 17.)

Foarte de timpuriu în istoria lumii este consemnat raportul

vieții unuia asupra căruia s-a purtat această controversă iscată de Satana.

Despre Iov, patriarhul din Uț, mărturia Aceluia care cercetează inimile a fost: „Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.”

Împotriva acestui om, Satana a adus o acuzație disprețuitoare: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui?... Dar ia întinde-ți mâna și atinge-te de tot ce are”; „atinge-Te de oasele și de carnea lui, și sunt încredințat că Te va blestema în față.”

Domnul a spus lui Satana: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna”. „Iată, ți-l dau pe mână: numai cruță-i viața.”

Având această permisiune, Satana a spulberat tot ceea ce avea Iov: turme și cirezi, slujitori și slujnice, fii și fiice; și el „a lovit pe Iov cu o bubă rea din talpa piciorului până în creștetul capului.” (Iov 1, 8-12; 2, 5-7.)

Și la cupa sa a mai fost adăugat un element al amărăciunii. Prietenii săi, care nu vedeau în nenorocire decât o plată a păcatului, au apăsât asupra duhului său rănit și împovărat cu acuzațiile lor, conform cărora Iov se făcea vinovat de nelegiuire.

În mod aparent părăsit de cer și pământ, dar păstrându-și strâns credința în Dumnezeu și fiind conștient de integritatea sa, îndurerat și încurcat, a strigat:

„M-am dezgustat de viață!”

„Ah! de m-ai ascunde în locuința morților, De m-ai acoperi până-ți va trece mânia Și de mi-ai rându o vreme când Îți vei aduce iarăși aminte de mine!” (Iov 10, 1; 14, 13.)

„Iată, țiș de silnicie, și nimeni nu răspunde; Cer dreptate, și dreptate nu este!... M-a dezbrăcat de slava mea, mi-a luat cununa de pe cap.... A depărtat pe frații mei de la mine Și prietenii mei s-au înstrăinat de mine.... Aceia pe care îi iubeam s-au întors împotriva mea.... Fie-vă milă, fie-vă milă de mine, prietenii mei! Căci mâna lui Dumnezeu m-a lovit.”

„Oh! Dacă aș ști unde să-L gădesc, Dacă aș putea să ajung până la scaunul Lui de domnie.... Dacă mă duc la răsărit, nu este acolo; Dacă mă duc la apus, nu-L gădesc; Dacă are treabă la miază-noapte, nu-L pot vedea; Dacă Se ascunde la miază-zi, nu-L pot descoperi. Dar El știe ce cale am urmat; Și, dacă m-ar încerca, aș ieși curat ca aurul.”

„Chiar dacă mă va ucide, tot mă voi încrede în El.”

„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu Și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea Și chiar dacă nu

voi mai avea carne, Voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor, Ochii mei Îl vor vedea, Și nu ai altuia.” (Iov 19, 7-21; 23, 3-10; 13, 15; 19, 25-27.)

Lui Iov i s-a întâmplat după credința sa. „Dacă m-ar încerca,” a spus el, „aș ieși curat ca aurul.” (Iov 23, 10.) Așa a și fost. Prin răbdarea sa neobosită, și-a apărât propriul caracter și în felul acesta caracterul Aceluia al cărui reprezentant era. Și „Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început.... Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese.... În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit de la Domnul mai multe binecuvântări decât promise în cei dintâi.” (Iov 42, 10-12.)

În raportul despre cei care au fost părtași, prin dăruire de sine, la suferințele lui Hristos stau — unul în Vechiul Testament și celălalt în Noul Testament — numele lui Ionatan și Ioan Botezătorul.

Ionatan a fost moștenitor al tronului prin naștere, știindu-se însă înlăturat prin hotărâre divină; pentru rivalul său a fost cel mai delicat și credincios prieten, apărând viața lui David chiar cu prețul primejduirii propriei vieți; statornic lângă tatăl său prin zilele întunecate ale slăbirii puterii acestuia și tot lângă el căzând în cele din urmă — numele lui Ionatan este prețuit în ceruri, iar pe pământ rămâne ca mărturie despre existența și puterea iubirii altruiste.

Ioan Botezătorul, când a apărut ca vestitor al lui Mesia, a tulburat toată națiunea. Din loc în loc, pașii săi erau urmați de

mulțimi de oameni de orice rang și stare socială. Totul s-a schimbat însă când a venit Acela despre care dăduse mărturie. Mulțimile l-au urmat pe Isus și a părut că lucrarea lui Ioan se apropia rapid de sfârșit. Cu toate acestea, credința lui nu a fost deloc șovăielnică. „Trebuie ca El să crească,” a spus el, „iar eu să mă micșorez.” (Ioan 3, 30.)

Timpul a trecut și împărăția pe care Ioan o așteptase cu atâta încredere nu a fost întemeiată. În temnița lui Irod, fără aerul dătător de viață și libertatea pustiei, el a așteptat și a vegheat.

Nu s-a făcut nici o intervenție armată, ușile închisorilor nu au fost sparte; dar vindecarea bolnavilor, predicarea Evangheliei, înălțarea sufletelor oamenilor mărturiseau despre misiunea lui Hristos.

Singur în temniță, văzând încotro se îndreaptă cărarea sa, ca și a Stăpânului Său, Ioan a acceptat încrederea cu care era onorat — părtaș la jertfa lui Hristos. Soli cerești l-au însoțit la mormânt. Inteligențele universului, căzute și necăzute, au fost martorele modului în care el a demonstrat o slujire altruistă.

Și în toate generațiile care au trecut de atunci, suflete suferinde au fost susținute de mărturia vieții lui Ioan. De-a lungul secolelor de întuneric, în temniță, pe eșafod, în flăcări, bărbați și femei au fost întăriți de memoria aceluia despre care Hristos a declarat: „Dintre cei născuți din femei, nu s-a sculat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul.” (Matei 11, 11.)

„Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de prooroci! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.

Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți, ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit prin pustiuri, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului.

Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11, 32-40.)

Capitolul 17

Poezii și cântece

„Orânduiri Tale sunt prilejul cântărilor mele în casa pribegiei mele.”

Primele și, de asemenea, cele mai înalte creații poetice cunoscute omului se găsesc în Scripturi. Înainte să fi cântat cel mai vechi poet al lumii, păstorul din Madian a notat aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, adresate lui Iov — fiind, în măreția lor, neegalate și neatinse măcar pe departe de cele mai înalte creații ale geniului uman:

„Unde erai tu când am întemeiat pământul? Cine a închis marea cu porți Când s-a aruncat din pânțelele mamei ei? Când i-am făcut haina din nori Și scutece din întuneric; Când i-am pus hotar Și când i-am pus zăvoare și porți; Când am zis: «Până aici să vii, să nu treci mai departe; Aici să ți se oprească mândria valurilor tale?»

„De când ești, ai poruncit tu dimineții? Ai arătat tu zorilor locul lor?”

„Ai pătruns tu până la izvoarele mării? Sau te-ai plimbat tu prin fundurile adâncului? Ți s-au deschis porțile morții? Sau ai văzut tu porțile umbrei morții? Ai cuprins tu cu privirea întinderea pământului? Vorbește, dacă știi toate aceste lucruri.”

„Unde este drumul care duce la locașul luminii? Și întunericul unde își are locuința?...”

„Ai ajuns tu până la cămările zăpezii? Ai văzut tu cămările grindinei, Pe care le păstrez pentru vremurile de strâmtorare, Pentru zilele de război și de bătălie? Pe ce cale se împarte lumina? Și pe ce cale se împrășteie vântul de răsărit pe pământ? Cine a deschis un loc de scurgere ploii Și a însemnat drumul fulgerului și al tunetului, Pentru ca să cadă ploaia pe un pământ fără locuitori, Pe un pustiu unde nu sunt oameni; Pentru ca să adape locurile pustii și uscate Și ca să facă să încolțească și să răsară iarba? Are ploaia tată? Cine dă naștere picăturilor de rouă? Din al cui sân iese gheața Și cine naște promoroaca cerului, Ca apele să se îngroașe ca o piatră Și fața adâncului să se întărească?

Poți să înnozi tu legăturile Găinușei Sau să dezlegi frânghiile Orionului? Tu faci să iasă la vremea lor semnele zodiacului Și cârmuiești Ursul mare cu puii lui?” (Iov 38, 4-27; 38, 31.32.)

Pentru frumusețea exprimării, citiți și descrierea primăverii, din Cântarea Cântărilor:

„Căci iată că a trecut iarna; A încetat ploaia și s-a dus. Se arată florile pe câmp, A venit vremea cântării Și se aude glasul turturicii în câmpiile noastre. Se pârguiesc roadele în smochin și viile înflorite Își răspândesc mirosul. Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso.” (Cântarea Cântărilor 2, 11-13.)

Și deloc inferioară în frumusețe este profetația lui Balaam, adusă fără voia lui, prin care binecuvânta pe Israel:

„Balac m-a adus din Aram. Împăratul Moabului m-a chemat din munții Răsăritului, zicând: «Vino și blestemă-mi pe Iacov! Vino și defaimă-mi pe Israel!» Cum să blestem eu pe cel pe care nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel pe care nu-l defaimă Domnul? Îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălțimea dealurilor: Este un popor care locuiește deoparte și nu face parte dintre neamuri....

Iată că am primit poruncă să binecuvânteț. Da, El a binecuvântat, și eu nu pot întoarce. El nu vede nici o fărădelege în Iacov. Nu vede nici o răutate în Israel. Domnul, Dumnezeul lui, este cu el. El este împăratul lui, veselia lui.... Descântecul nu poate face nimic împotriva lui Iacov, Nici vrăjitoria împotriva lui Israel. Acum se poate spune despre Iacov și Israel: Ce lucruri mari a făcut Dumnezeu!

Cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, Cel ce vede vedenia Celui Atotputernic: ... Ce frumoase sunt corturile tale, Iacove! Locuințele tale, Israele! Ele se întind ca niște văi, Ca niște grădini lângă un râu. Ca niște copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, Ca niște cedri pe lângă ape....

Așa zice cel ce aude cuvintele lui Dumnezeu, Cel ce cunoaște planurile Celui Preaînalt: ... Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de

aproape. O stea răsare din Iacov, Un toiag de cârmuire se ridică din Israel.... Cel ce se naște din Iacov domnește ca stăpânitor.” (Numeri 23, 7-23; 24, 4-6; 24, 16-19.)

Cântecul de laudă este atmosfera cerului; iar când cerul vine în contact cu pământul, există muzică și cântare — „mulțumiri și cântări de laudă.” (Isaia 51, 3.)

Deasupra pământului nou creat, așa cum fusese conceput, frumos și nepătat, sub zâmbetul lui Dumnezeu, „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și ... toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.” (Iov 38, 7.) Tot așa, inimile omenești, în rezonanță cu cerul, au răspuns la bunătatea lui Dumnezeu cu cântări de laudă. Multe din evenimentele istoriei omenești au fost legate de cântări.

Primul cântec raportat în Biblie de pe buzele oamenilor a fost acea glorioasă explozie de mulțumire din partea mulțimii lui Israel la Marea Roșie:

„Voi cânta Domnului, căci și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț. Domnul este tăria mea și temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. El este Dumnezeul meu: pe El Îl voi lăuda; El este Dumnezeul tatălui meu: Pe El Îl voi preamări.”

„Dreapta Ta, Doamne, și-a făcut vestită tăria; Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași.... Cine este ca Tine între dumnezei, Doamne? Cine este ca Tine minunat în sfințenie, Bogat în

fapte de laudă, Făcător de minuni?”

„Și Domnul va împărăți în veac și în veci de veci.... Cântați Domnului, căci și-a arătat slava.” (Exod 15, 1.2.6-11; 18, 21.)

Mari au fost binecuvântările primite de oameni ca răspuns la cântările de laudă. Puținele cuvinte care povestesc o experiență din călătoria prin pustie a lui Israel au o lecție vrednică de atenția noastră:

„S-au dus la Beer (Fântână). La această fântână, Domnul a zis lui Moise: «Strânge poporul, și le voi da apă.»” (Numeri 21, 16.) Atunci a cântat Israel cântarea aceasta:

„Țâșnește, fântână! Cântați în cinstea ei! Fântâna pe care au săpat-o căpeteniile, Pe care au săpat-o mai marii poporului, Cu toiagul de cârmuire, cu toiegele lor!” (Numeri 21, 17.18.)

Cât de adesea se repetă această istorie în experiența spirituală! Cât de des, prin cuvintele cântecului sfânt, sunt date la o parte în suflet zăgazurile izvoarelor de pocăință și credință, de speranță, iubire și bucurie!

Cu cântece de laudă au înaintat armatele lui Israel către marea izbăvire de sub Iosafat. La Iosafat ajunsese vestea de amenințare cu război. „O mare mulțime înaintează împotriva ta”, a fost solia, „fiii lui Moab și fiii lui Amon, și cu ei niște Maoniți”. „În spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul și a vestit un post

pentru tot Iuda. Iuda s-a adunat să cheme pe Domnul, și au venit din toate cetățile lui Iuda să caute pe Domnul.” Iar Iosafat, stând în curtea Templului înaintea poporului său, și-a revărsat sufletul în rugăciune, mărturisind neajutorarea în care se afla Israel și rugându-L pe Dumnezeu să-și împlinească făgăduința. „Noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintează împotriva noastră,” a spus el, „și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (2 Cronici 2, 2.1.3.4.12.)

„Atunci Duhul Domnului a venit în mijlocul adunării peste Iahaziel”, un levit. „Și Iahaziel a zis: Ascultați, tot Iuda și locuitorii din Ierusalim și tu, împărate Iosafat! Așa vă vorbește Domnul: Nu vă temeți și nu vă înspăimântați înaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu.... Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul.... Nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine, ieșiți-le înaintea, și Domnul va fi cu voi!” (2 Cronici 20, 14-17.)

„A doua zi, au pornit dis-de-dimineată spre pustia Tecoa.” (2 Cronici 20, 20.) Înaintea armatei mergeau cântăreții, înălțându-și vocile în laudă către Dumnezeu — lăudându-L pentru biruința făgăduită.

În cea de-a patra zi care a urmat, armata s-a întors în Ierusalim, încărcată de prada luată de la inamicii lor, cu laudă în cântare pentru victoria câștigată.

Prin cântare, David, în mijlocul vicisitudinilor vieții sale

schimbătoare, era în comuniune cu cerul. Cu câtă sensibilitate sunt reflectate experiențele lui de păstor în cuvintele:

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paște în pășuni verzi Și mă duce la ape de odihnă;... Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, Nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.” (Psalmii 23, 1-4.)

Ajuns la vârsta bărbăției, ca fugar urmărit, găsind refugiu în stâncile și peșterile din pustie, el a scris:

„Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, Pe Tine Te caut! Îmi însetează sufletul după Tine, Îmi tânjește trupul după Tine, Într-un pământ sec, uscat și fără apă.... Căci Tu ești ajutorul meu Și sunt plin de veselie la umbra aripilor Tale.”

„Pentru ce te mâhnești, suflete Și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, căci iarăși Îl voi lauda. El este mântuirea mea Și Dumnezeul meu.”

„Domnul este lumina și mântuirea mea: De cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieții mele: De cine să-mi fie frică?” (Psalmii 63, 1-7; 42, 11; 27, 1.)

Aceeași încredere răzbate din cuvintele scrise când, ca împărat detronat și lipsit de coroană, David fuge din Ierusalim la revolta condusă de Absalom. Istovit de durerea și oboseala fugii lui, el și cei

ce-l însoțeau au zăbovit lângă Iordan pentru a se odihni câteva ore. A fost trezit de avertizările care-l sileau să fugă imediat. În întuneric, trebuia trecut acel curs de apă, adânc și repede, și aceasta de către toată suita lui, bărbați, femei și copilași; căci în urma lor zoreau forțele fiului trădător.

În acel ceas al celei mai negre încercări, David a cântat:

„Eu strig cu glasul meu către Domnul, Și El îmi răspunde din muntele Lui cel sfânt.

Mă culc, adorm Și mă deștept iarăși, Căci Domnul este sprijinul meu. Nu mă tem de zecile de mii de popoare Care mă împresoară din toate părțile.” (Psalmii 3, 4-6.)

După marele său păcat, în suferința provocată de remușcări și sila pe care i-o provoca propria-i persoană, s-a întors cu toate acestea către Dumnezeu ca la cel mai bun prieten al său:

„Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele!... Curăță-mă cu isop, și voi fi curat; Spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada.” (Psalmii 51, 1-7.)

În lunga sa viață, David nu a găsit pe pământ nici un loc de odihnă. „Înainte Ta, noi suntem niște străini și locuitori”, a spus el, „ca toți părinții noștri. Zilele noastre pe pământ sunt ca umbra și fără nici o nădejde.” (1 Cronici 29, 15.)

„Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, Un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi. De aceea nu ne temem, chiar dacă s-ar zgudui pământul Și s-ar clătina munții în inima mărilor.”

„Este un râu ale cărui izvoare înveselesc cetatea lui Dumnezeu, Sfântul locaș al locuințelor Celui Preaînalt. Dumnezeu este în mijlocul ei: nu se clatină; Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor.... Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi.”

„Iată, Dumnezeul acesta este Dumnezeul nostru în veci de veci. El va fi călăuza noastră până la moarte.” (Psalmii 46, 1.2; 46, 4-7; 48, 14.)

În viața Sa de pe pământ, Isus a întâmpinat ispita cu o cântare. Adesea, când se rosteau cuvinte aspre, înțepătoare, când atmosfera din jurul Lui era încărcată de tristețe, nemulțumire, neîncredere sau teamă paralizantă, se făcea auzită cântarea Sa plină de credință și voie bună sfântă.

În acea tristă, ultimă seară a Cinei de Paște, înainte de a ieși în întâmpinarea trădării și morții sale, glasul I s-a înălțat o dată cu psalmul:

„Fie Numele Domnului binecuvântat De acum și până în veac! De la răsăritul soarelui până la apusul lui, Fie Numele Domnului lăudat!”

„Iubesc pe Domnul, căci El aude Glasul meu, cererile mele. Da, El și-a plecat urechea spre mine, De aceea-L voi chema toată viața mea.”

„Mă înfășuraseră legăturile morții Și m-apucaseră sudorile mormântului; Eram pradă necazului și durerii. Dar am chemat Numele Domnului și am zis: «Doamne, mântuiește-mi sufletul.» Domnul este milostiv și drept, Și Dumnezeu nostru este plin de îndurare.”

„Domnul păzește pe cei fără răutate; Eram nenorocit de tot, dar El m-a mântuit. Întoarce-te, suflete, la odihna ta, Căci Domnul ți-a făcut bine. Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, Ochii din lacrimi și picioarele de cădere.” (Psalmii 113, 2.3; 116, 1-8.)

În mijlocul umbrelor tot mai întunecate ale ultimei crize a pământului, lumina lui Dumnezeu va străluci cu cea mai mare putere, iar cântul de nădejde și încredere se va face auzit în tonalitățile cele mai clare și mai nobile.

„În ziua aceea, se va cânta următoarea cântare în țara lui Iuda: Avem o cetate tare, Dumnezeu ne dă mântuirea ca ziduri și întăritură. Deschideți porțile, Ca să intre neamul cel neprihănit și credincios. Celui cu inima tare Tu-i cheazășuiești pacea; Da, pacea, căci se încrede în Tine. Încredeți-vă în Domnul pe vecie, Căci Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor.” (Isaia 26, 1-4.)

„Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce și vor merge spre Sion cu cântece de biruință. O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!” (Isaia 35, 10.)

„Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului.... Sufletul le va fi ca o grădină bine udată și nu vor mai tânji.” (Ieremia 31, 12.)

Puterea cântecului

Istoria cântecelor din Biblie sugerează din belșug cum trebuie folosite muzica și cântecul și care sunt avantajele acestora. Muzica este adesea pervertită pentru a sluji scopurilor răului și devine astfel unul dintre cei mai ademenitori agenți ai ispitei. Folosită însă în mod corect, este un dar prețios de la Dumnezeu, menit să ridice gândurile către teme înalte și nobile, să inspire și să înalțe sufletul.

După cum copiii lui Israel, călătorind prin pustie, își înveseleau pașii cu acordurile cântărilor sfinte, tot așa îi îndeamnă Dumnezeu pe copiii Săi de astăzi să aducă bucurie în peregrinarea lor prin această viață. Nu există decât puține mijloace mai eficiente pentru fixarea cuvintelor Sale în memorie în afară de repetarea lor prin cântare. Și o asemenea cântare are o putere minunată. Puterea de a supune firile aspre și necultivate; puterea de a înviora gândirea și de a trezi compasiunea, de a promova armonia în acțiune și de a izgoni tristețea și sentimentele sumbre care nimicesc curajul și slăbesc puterile.

Este unul din mijloacele cele mai eficiente de a impresiona inima cu adevărul spiritual. Cât de ades i se întâmplă sufletului sufocat și gata să se lase pradă deznădejdii ca memoria să regăsească vreun cuvânt de-al lui Dumnezeu — demult uitata povară a vreunui cântec din copilărie, iar ispitele își pierd puterea, viața capătă un nou înțeles și un nou scop, și curajul și bucuria sunt împărtășite și altor suflete!

Nu ar trebui să se piardă din vedere niciodată valoarea cântecului ca mijloc de educație. Să se audă cântece în familie, din cele gingașe și curate, și atunci vor fi mai puține cuvinte de critică și mai multe de voioșie, speranță și bucurie. Să se audă cântece la școală, și elevii vor fi aduși mai aproape de Dumnezeu, de profesorii lor, mai aproape unul de altul.

Ca parte a serviciului divin, cântarea este tot atât de mult un act de închinare precum este rugăciunea. Și într-adevăr, multe cântări sunt rugăciuni. Dacă este învățat să-și dea seama de aceasta, copilul se va gândi mai mult la sensul cuvintelor pe care le cântă și va fi mai maleabil sub puterea acestora.

În timp ce Răscumpărătorul nostru ne duce către pragul veșniciei, care strălucește de slava lui Dumnezeu, putem recunoaște subiectele de laudă și recunoștință care vin de la corul ceresc ce înconjoară tronul; iar când ecoul cântecului îngeresc este deșteptat în căminele noastre pământești, inimile vor fi atrase mai mult de cântăreții cerești. Părtășia cu cerul începe pe pământ. Aici

deprindem tonalitatea laudei lui.

Capitolul 18

Tainele Bibliei

„Poți spune tu că poți pătrunde adâncurile lui Dumnezeu?”

Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea caracterului Autorului său, prezintă taine care nu pot fi niciodată înțelese pe deplin de către ființele mărginite. Nu-l putem descoperi pe Dumnezeu căutându-L. Pentru mințile cele mai puternice și mai educate, ca și pentru cele mai slabe și mai ignorante, această Ființă sfântă trebuie să rămână învăluită în mister. Însă cu toate că „norii și negura Îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelii scaunului Său de domnie.” (Psalmii 97, 2.) Putem înțelege modul în care procedează cu noi într-atât, încât să ne dăm seama de nemărginita Sa milă, unită cu puterea Sa infinită. Putem înțelege scopurile Sale după cât suntem în stare; dincolo de aceasta însă, putem avea încredere în mâna atotputernică și în inima care este plină de dragoste.

Cuvântul lui Dumnezeu, asemenea caracterului Autorului său, prezintă taine care nu vor putea fi niciodată înțelese pe deplin de către ființele limitate. Dar Dumnezeu a dat în Scripturi destule dovezi despre autoritatea lor divină. Propria Sa existență, caracterul Său, credincioșia Cuvântului Său sunt întemeiate printr-o mărturie care face apel la rațiunea noastră; și această mărturie se găsește din abundență. Este adevărat, El nu a îndepărtat posibilitatea de a ne îndoii; credința trebuie să se sprijine pe mărturii, nu pe demonstrații;

cei care doresc să se îndoiască au această ocazie; dar cei ce vor să cunoască adevărul vor găsi o bază solidă pentru credință.

Nu avem nici un motiv să ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu din pricina faptului că nu putem înțelege tainele providenței Sale. În lumea naturală suntem în permanență înconjurați de minuni care se află dincolo de priceperea noastră. Ar trebui atunci să ne arătăm surprinderea când descoperim și în lumea spirituală taine pe care nu le putem evalua? Dificultatea stă numai și numai în slăbiciunea și îngustimea minții omenești.

Misterele Bibliei, atât de departe de a constitui un argument împotriva ei, sunt printre cele mai puternice dovezi ale inspirației sale divine. Dacă nu ar conține nici un raport despre Dumnezeu, în afară de cele pe care le-am putea înțelege, dacă măreția și splendoarea ei ar putea fi pătrunse de mintea limitată, atunci Biblia nu ar fi, ca acum, purtătoarea dovezilor cât se poate de clare ale inspirației sale. Măreția temelor ei ar trebui să inspire credință în ea ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu.

Biblia desfășoară adevărul cu o simplitate și o putere de adaptare la nevoile și dorințele fierbinți ale inimii omenești, care au uluit și fermecat mințile cele mai cultivate, cât și pe cele necultivate, umile, dezvăluindu-le în mod clar calea vieții. „Cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească.” (Isaia 35, 8.) Nici un copil nu trebuie să greșească drumul. Nici măcar un căutător care tremură de grijă nu trebuie să nu poată umbla în lumină curată și sfântă. Cu toate acestea, adevărurile expuse cu cea

mai mare simplitate se ocupă de temele cele mai elevate, cu o mare rază de acțiune, infinit superioare puterii omenești de înțelegere — mistere care acoperă slava Sa, mistere care copleșesc mintea în cercetarea ei, în timp ce îi inspiră respect și credință cercetătorului sincer al adevărului. Cu cât vom studia mai mult Biblia, cu atât se va adânci mai mult convingerea noastră că acesta este Cuvântul Dumnezeului Celui Viu, iar rațiunea omenească se va pleca înaintea măreției descoperirii divine.

Dumnezeu intenționează ca înaintea cercetătorului sincer adevărurile Cuvântului Său să se desfășoare neîncetat. Câtă vreme „lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru”, „lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri.” (Deuteronom 29, 29.) Ideea că anumite porțiuni din Biblie nu pot fi înțelese a făcut ca unele din cele mai importante adevăruri să fie neglijate. Trebuie să fie scos în evidență și adesea repetat faptul că tainele Bibliei nu sunt taine, pentru că Dumnezeu a căutat să ascundă adevărul, ci pentru că ignoranța sau propriile noastre slăbiciuni ne fac incapabili de a înțelege sau de a ne însuși adevărul. Limitarea nu se află în scopul urmărit de El, ci în capacitatea noastră. Chiar din acele pasaje din Scriptură, care sunt adesea trecute cu vederea ca fiind imposibil de priceput, Dumnezeu dorește ca noi să înțelegem oricât de mult este capabilă mintea noastră. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu, ... pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3, 16.17.)

Oricării minți omenești îi este cu neputință să epuizeze chiar și

un singur adevăr sau făgăduință a Bibliei. Un om surprinde slava dintr-un punct de vedere, altul din altă perspectivă; cu toate acestea, nu putem observa decât sclipiri fugare. Strălucirea deplină se află dincolo de raza noastră vizuală.

Când contemplăm lucrurile mărețe ale Cuvântului lui Dumnezeu, privim într-o fântână care se lărgeste și se adâncește sub privirile noastre. Lărgimea și adâncimea lui depășesc cunoașterea noastră. În timp ce privim, orizontul ni se mărește; înaintea noastră se desfășoară o mare nesfârșită, fără nici un țarm.

Un asemenea studiu are puterea de a da viață. Minte și inimă primesc puteri noi, o nouă viață.

Această experiență este cea mai înaltă dovadă a faptului că originea Bibliei este divină. Primim Cuvântul lui Dumnezeu ca hrană pentru suflet prin aceeași dovadă grație căreia primim pâine ca hrană pentru trup. Pâinea acoperă nevoile naturii noastre fizice; știm din experiență că aceasta contribuie la producerea sângelui, a oaselor și a creierului. Aplicați același test pentru Biblie; când principiile ei au devenit efectiv elemente ale caracterului nostru, care a fost rezultatul? Ce schimbări au survenit în viață? „Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5, 17.) În puterea ei, bărbați și femei au rupt lanțurile obiceiului păcătos. Au renunțat la egoism. Cei ce vorbeau murdar au devenit respectuoși, bețivii și-au păstrat mințile treze, cei destrăbălați au devenit curați. Suflete care au purtat asemănarea cu Satana au fost preschimbate după chipul lui Dumnezeu. Această schimbare în sine

este o minune a minunilor. Schimbarea pe care o produce Cuvântul este una dintre cele mai mari taine ale lumii. Nu o putem pricepe; nu suntem în stare decât să credem, așa cum declară Scripturile, că „Hristos în voi, nădejdea slavei.” (Coloseni 1, 27.)

Cunoașterea acestei taine oferă cheia pentru toate celelalte. Ea deschide sufletului comorile universului, posibilitățile unei dezvoltări nemărginite.

Și această dezvoltare este câștigată prin dezvăluirea neîncetată înaintea noastră a caracterului lui Dumnezeu — slava și taina cuvântului scris. Dacă ne-ar fi cu puțință să atingem o înțelegere completă a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său, nu ar mai fi pentru noi nici o descoperire viitoare a adevărului, nici o cunoaștere ulterioară, perspectiva nici unei dezvoltări. Dumnezeu ar înceta să fie Ființa Supremă, iar omul ar înceta să mai facă pași înainte. Slavă Domnului, nu este așa. Întrucât Dumnezeu este infinit și în El se găsesc toate comorile înțelepciunii, vom putea cerceta mereu și mereu, veșnic, și cu toate acestea fără a epuiza bogățiile înțelepciunii Sale, bunătatea și puterea Sa.

Capitolul 19

Istoria și profeția

„Cine a proorocit aceste lucruri de la început? Oare nu Eu, Domnul? Nu este alt Dumnezeu în afară de Mine.”

Biblia este cea mai veche și cea mai amplă sursă istorică pe care o au oamenii. Ea a venit direct de la izvorul adevărului veșnic și, de-a lungul veacurilor, o mână divină i-a păstrat puritatea. Ea luminează trecutul îndepărtat, trecut pe care cercetarea omenească încearcă în zadar să-l pătrundă. Numai în Cuvântul lui Dumnezeu privim puterea care a așezat temeliiile pământului și a întins cerurile. Numai aici descoperim un raport autentic al originii națiunilor. Numai aici ne este dată istoria neamului nostru omenesc, neîntinată de mândria sau prejudecățile omenești.

În analele istoriei omului, dezvoltarea națiunilor, creșterea și prăbușirea imperiilor apar ca dependente de voința și bravura omului. Modelarea evenimentelor pare a fi, într-o mare măsură, determinată de puterea, ambiția sau capriciile sale. În Cuvântul lui Dumnezeu însă, perdeaua este dată la o parte și privim în spate, peste și în toate acțiunile și conflictele de interese, putere și pasiune omenească, văzând cum uneltele Celui Preamilostiv lucrează în tăcere și cu răbdare și duc la îndeplinire planurile Sale, după voia Sa.

Biblia descoperă adevărata filozofie a istoriei. Scopul urmărit de Dumnezeu în crearea și răspândirea raselor și națiunilor este exprimat prin aceste cuvinte de o inegalabilă frumusețe și delicatețe, cuvinte rostite de apostolul Pavel către înțelepții Atenei: „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului, le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să-L caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi”. (Faptele Apostolilor 17, 26.27.) Dumnezeu declară că oricine dorește poate să vină „sub muștrarea legământului”. (Ezechiel 20, 37.) În Creațiune, scopul Său a fost acela ca pământul să fie locuit de făpturi a căror existență să fie o binecuvântare pentru ele însele, una pentru cealaltă și o cinste pentru Creatorul lor. Toți aceia care doresc pot să se identifice cu acest țel. Despre ei se spune că sunt „poporul pe care Mi l-am alcătuit, ca să vestească laudele Mele.” (Isaia 43, 21.)

Dumnezeu a descoperit în legile Sale principiile care stau la baza oricărei prosperități reale, atât a națiunilor, cât și a indivizilor. „Aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră”, a declarat Moise israeliților despre Legea lui Dumnezeu. „Căci nu este un lucru fără însemnătate pentru voi; este viața voastră.” (Deuteronom 4, 6; 32, 47.) Binecuvântările care au fost astfel asigurate pentru Israel sunt asigurate în aceeași măsură pentru fiecare națiune și pentru fiecare persoană sub cer.

Puterea exercitată de către fiecare cârmuitor de pe pământ este oferită de Cer; și succesul său depinde de modul în care va folosi

puterea ce i-a fost încredințată. Pentru fiecare, cuvântul Străjerului divin este: „Eu te-am încins, înainte ca tu să Mă cunoști.” (Isaia 45, 5.) Iar cuvintele spuse lui Nebucadnețar din vechime sunt pentru fiecare lecția vieții: „Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți și poate că ți se va prelungi fericirea!” (Daniel 4, 27.)

A înțelege aceste lucruri — a înțelege că „neprihănirea înalță pe un popor;” că „prin neprihănire se întărește un scaun de domnie” și „prin bunătate” (Proverbe 14, 34; 16, 12; 20, 28); a recunoaște lucrarea acestor principii în manifestarea puterii care „răstoarnă și îi pune pe împărați” (Daniel 2, 21) — înseamnă să înțelegi filozofia istoriei.

Acest lucru este expus clar numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Aici se arată că tăria națiunilor, ca și a indivizilor, nu se găsește în ocaziile sau instrumentele care par să-i facă imbatabili; nu se găsește în măreția cu care se fălesc. Ea se măsoară prin fidelitatea cu care împlinesc scopul lui Dumnezeu.

O ilustrare a acestui adevăr se găsește în istoria Babilonului antic. Împăratului Nebucadnețar i-a fost reprezentat adevăratul obiectiv al guvernării naționale prin simbolul unui copac care „s-a făcut mare și puternic, vârful lui se înălța până la ceruri și se vedea de la marginile întregului pământ. Avea roade multe și frunza lui era frumoasă; în el se găsea hrană pentru toți; fiarele câmpului se adăposteau la umbra lui, păsările cerului își făceau cuibul în ramurile lui și orice făptură vie se hrănea din el.” (Daniel 4, 11.12.)

Această reprezentare arată caracterul unei guvernări care împlinește scopul lui Dumnezeu — o guvernare care protejează și clădește națiunea.

Dumnezeu a înălțat Babilonul, pentru ca acesta să poată împlini scopul Său. Prosperitatea a însoțit națiunea până când aceasta a atins un nivel de bogăție și putere care nu a mai fost niciodată egalat de atunci — foarte nimerit reprezentat de Scripturi prin simbolul inspirat, „capul de aur.” (Daniel 2, 38.)

Însă împăratul nu a recunoscut puterea care îl înălțase. În mândria inimii lui, Nebucadnețar a spus: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” (Daniel 4, 30.)

În loc să fie un protector al oamenilor, Babilonul a devenit un opresor orgolios și crud. Cuvintele Inspirației, care zugrăvesc cruzimea și lăcomia domnitorilor din Israel, descoperă secretul căderii Babilonului și a multor altor împărății, de la începutul lumii: „Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lână, tăiați ce e gras, dar nu pașteți oile. Nu întăriți pe cele slabe, nu vindecați pe cea bolnavă, nu legați pe cea rănită, n-aduceți înapoi pe cea rătăcită, nu căutați pe cea pierdută, ci le stăpâniți cu asuprire și cu asprime!” (Ezechiel 34, 3.4.)

Pentru conducătorul Babilonului a venit următoarea sentință de la Străjerul divin: „Un glas s-a coborât din cer și a zis: «Află,

împărate Nebucadnețar, că ți s-a luat împărăția!»” (Daniel 4, 31.)

„Coboară-te și șezi în țărână, fecioară, fiica Babilonului, Șezi pe pământ, fără scaun de domnie... Fiica Haldeilor, căci nu te vor mai numi subțirică și plăcută.” (Isaia 47, 1-5.)

„Ție, care locuiești lângă ape mari și care ai vistierii nemărginite, Ți-a venit sfârșitul, și lăcomia ta a ajuns la capăt!” (Ieremia 51, 13.)

„Și astfel Babilonul, podoaba împăraților, Falnica mândrie a Haldeilor, Va fi ca Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu.” „Voi face din el un culcuș de arici și o mlaștină Și îl voi mătura cu mătura nimicirii, zice Domnul oștirilor.” (Isaia 13, 19; 14, 23.)

Fiecărei națiuni care a intrat pe scena istoriei s-a permis să își ocupe locul pe pământ, ca să se poată vedea dacă va împlini scopul urmărit de „Străjerul sfânt”. Profetia a dezvăluit înălțarea și căderea marilor imperii ale pământului — Babilon, Medo-Persia, Grecia și Roma. Istoria s-a repetat cu fiecare dintre acestea, ca și cu națiuni care aveau o putere mai mică. Fiecare a avut perioada sa de probă, fiecare a eșuat, gloria i s-a stins, puterea i-a secătuit, iar locul i-a fost luat de o alta.

În timp ce națiunile respingeau principiile lui Dumnezeu și, prin această respingere, aduceau asupra lor propria ruină, se făcea încă simțit faptul că intențiile divine, superioare, se împlineau prin

toate acțiunile lor.

Această lecție este oferită într-o minunată reprezentare simbolică dată profetului Ezechiel în timpul în care era exilat în țara haldeilor. Viziunea a venit într-un moment în care Ezechiel era apăsător de amintiri triste și prevestiri tulburătoare. Țara părinților săi era pustie. Ierusalimul era depopulat. Profetul însuși era străin într-o țară în care ambiția și cruzimea domneau pretutindeni. În timp ce privea tirania și nedreptatea la fiecare pas, sufletul lui era deznădăjduit și se tânguia zi și noapte. Dar simbolurile ce i-au fost arătate au descoperit o putere aflată deasupra celei pe care o aveau domnitorii pământești.

Pe malul râului Chebar, Ezechiel a văzut un vârtej care părea să vină dinspre miază-noapte, „un vânt năpraznic, un nor roșu, și un snop de foc, care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită, care ieșea din mijlocul focului”. Un număr de roți, una în interiorul alteia, erau puse în mișcare de către patru făpturi vii. Deasupra tuturor acestora era „ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care ședea pe el”. „La heruvimi se vedea ceva ca o mână de om sub aripile lor.” (Ezechiel 1, 4.26; 10, 8.) Roțile erau atât de complicate în aranjamentul lor, încât la prima vedere păreau să fie încurcate; ele se mișcau însă în perfectă armonie. Făpturile cerești, sprijinite și călăuzite de mâna care se afla dedesubtul aripilor heruvimului, puneau în mișcare aceste roți; deasupra lor, pe tronul de safir, se afla Cel Veșnic; iar în jurul scaunului de domnie era un curcubeu,

simbolul îndurării divine.

După cum complicatul mecanism al roților era sub călăuzirea mâinii de sub aripile heruvimului, în același fel se află desfășurarea încâlcită a evenimentelor omenești sub control divin. În mijlocul certurilor și tumultului provocat de națiuni, Cel care stă deasupra heruvimului conduce încă evenimentele de pe pământ.

Istoria națiunilor ne vorbește — națiuni care au ocupat, una după alta, spațiul și timpul ce le-au fost acordate și care au dat în mod inconștient mărturie despre adevărul a cărui semnificație nici ele nu o cunoșteau. Dumnezeu a oferit un loc în marele Său plan fiecărei națiuni și fiecărui ins din zilele de acum. Corectitudinea oamenilor și națiunilor de astăzi este măsurată cu firul cu plumb aflat în mâna Celui care nu greșește niciodată. Toți își hotărăsc destinul prin propria lor alegere, iar Dumnezeu domnește peste toți pentru împlinirea scopurilor Sale.

Istoria pe care a marcat-o în Cuvântul Său marele EU SUNT, legând verigă după verigă în lanțul profetic, din veșnicia trecutului către veșnicia viitorului, ne spune unde ne aflăm astăzi în scurgerea veacurilor și la ce ne putem aștepta în timpul ce va urma. Tot ceea ce profeția a prevăzut până în vremea de azi că se va întâmpla a putut fi urmărit în paginile istoriei; și putem fi siguri că toate câte urmează încă să aibă loc se vor împlini la rândul lor.

Despre nimicirea finală a tuturor stăpânirilor pământești este profetizat cu claritate în Cuvântul adevărului. În profeția care a fost

rostită când a fost pronunțată sentința de la Dumnezeu asupra ultimului împărat al Israelului este dată solia:

„Așa vorbește Domnul Dumnezeu: «La o parte cu mitra, jos cununa împărătească!... Ce este plecat va fi înălțat, iar ce este înălțat va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos, o voi da jos. Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința.»” (Ezechiel 21, 26.27.)

Cununa luată de la Israel a ajuns în mod succesiv la împărăția Babilonului, Medo-Persiei, Greciei și Romei. Dumnezeu spune: „Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi încredința.”

Acea vreme este chiar înaintea noastră. Astăzi, semnele timpului declară că ne aflăm în pragul unor evenimente mărețe și solemne. Totul în lumea noastră se află într-o stare de agitație. Profeția Mântuitorului despre evenimentele care precedă venirea Sa se împlinește înaintea ochilor noștri: „Veți auzi de războaie și vești de războaie;... Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi.” (Matei 24, 6.7.)

Toți oamenii manifestă un interes copleșitor față de acest timp. Conducători și oameni de stat, oameni care ocupă poziții de încredere și autoritate, bărbați și femei cu o gândire profundă, aparținând tuturor categoriilor sociale, și-au concentrat atenția asupra evenimentelor care au loc în jurul nostru. Ei privesc relațiile

tensionate care există între națiuni. Observă starea de agitație care pune stăpânire pe toți locuitorii pământului și recunosc faptul că ceva mare și hotărâtor este pe punctul să aibă loc — că lumea se află pe marginea unei crize nemaivăzute.

Îngerii opresc vânturile războiului, pentru ca acestea să nu bată până ce lumea nu va fi avertizată cu privire la sfârșitul ei care se apropie; însă o furtună își strânge forțele, gata să se reverse asupra pământului; iar când Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să lase vânturile să bată, va fi o asemenea scenă de război cum nici o pană nu o poate descrie.

Biblia și numai Biblia oferă o viziune corectă asupra acestor lucruri. Aici sunt descoperite marile scene finale din istoria lumii noastre, evenimente a căror umbră poate fi simțită deja și al căror sunet de apropiere face ca pământul să tremure și oamenii să se îngrozească.

„Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii;... ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor.... Mustul stă trist, via este veștejită; suspină toți cei ce erau cu inima veselă. A încetat desfătarea timpanelor, s-a sfârșit veselia gălăgioasă, s-a dus bucuria arfei.” (Isaia 24, 1-8.)

„Vai! ce zi! Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic. Nu s-a prăpădit hrana sub ochii noștri? Și n-a

pierit bucuria și veselia din Casa Dumnezeului nostru? S-au uscat semințele sub bulgări; grânarele stau goale, hambarele sunt stricate, căci s-a stricat semănătura! Cum gem vitele! Cirezile de boi umblă buimace, căci nu mai au pășune; chiar și turmele de oi suferă!” „Via este prăpădită, smochinul este veștejit, rodiul, finicul, mărul, toți pomii de pe câmp s-au uscat.... Și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!” (Ioel 1, 15-18.12.)

„Cum mă doare înlăuntrul inimii mele!... Îmi bate inima, nu pot să tac! Căci auzi, suflete, sunetul trâmbiței și strigătul de război. Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustiită.”

„Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol, mă uit la ceruri, și lumina lor a pierit. Mă uit la munți, și iată că sunt zguduiți; și toate dealurile se clatină! Mă uit, și iată că nu este nici un om și toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit, și iată, Carmelul este un pustiu și toate cetățile sale sunt nimicite.” (Ieremia 4, 19.20.23-26.)

„Vai! căci ziua aceea este mare, nici una n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea.” (Ieremia 30, 7.)

„Du-te, poporul meu, intră în odaia ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe până va trece mânia!” (Isaia 26, 20.)

„Pentru că zici: «Domnul este locul meu de adăpost!» Și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare, De aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, Nici o urgie nu se va apropia de cortul tău.”

(Psalmii 91, 9.10.)

„Dumnezeu, da, Dumnezeu, Domnul, vorbește și cheamă pământul, de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui. Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, De acolo strălucește Dumnezeu. Dumnezeu nostru vine și nu tace.” „El strigă spre ceruri sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său.... Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, Căci Dumnezeu este cel ce judecă.” (Psalmii 50, 1-3; 50, 4-6.)

„Fiica Sionului, ... te va răscumpăra Domnul din mâna vrăjmașilor tăi. Căci acum multe neamuri s-au strâns împotriva ta și zic: «Să fie pângărită, ca să ne vadă ochii împlinindu-ni-se dorința față de Sion!» Dar ei nu cunosc gândurile Domnului, nu-I înțeleg planurile”. „Dar te voi vindeca, și îți voi lega rănile, zice Domnul. Căci ei te numesc: «Cel izgonit», «Sionul acela de care nimănui nu-i pasă.» Așa vorbește Domnul: «Iată, aduc înapoi pe prinșii de război ai corturilor lui Iacov. Și Mi-e milă de locașurile lui.»” (Mica 4, 10-12; Ieremia 30, 17.18.)

„În ziua aceea, vor zice: Iată, acesta este Dumnezeul nostru, În care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, Acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui.”

„El nimicește moartea pe vecie: Domnul Dumnezeu șterge lacrimile de pe toate fețele și îndepărtează de pe tot pământul ocară poporului Său; da, Domnul a vorbit.” (Isaia 25, 9.8.)

„Privește Sionul, cetatea sărbătorilor noastre! Ochii tăi vor vedea Ierusalimul, ca locuința liniștită, ca un cort care nu va mai fi mutat.... Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Împăratul nostru.” (Isaia 33, 20-22.)

„El va judeca pe cei săraci cu dreptate, și va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociților țării.” (Isaia 11, 4.)

Atunci va fi împlinit țelul lui Dumnezeu; principiile Împărăției Sale vor fi cinstate de toți cei de sub soare.

„Nu se va mai auzi vorbindu-se de silnicie în țara ta, Nici de pustiire și prăpăd în ținutul tău, Ci vei numi zidurile tale «Mântuire», Și porțile tale «Laudă.»”

„Vei fi întărită prin neprihănire. Izgonește neliniștea, căci n-ai nimic de temut, Și spaima, căci nu se va apropia de tine.” (Isaia 60, 18; 54, 14.)

Profeții cărora le-au fost dezvăluite aceste scene au dorit mult să le înțeleagă semnificația. Ei au făcut din acestea „ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei.... Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, ... în care chiar îngerii doresc să privească.” (1 Petru 1, 10-12.)

Ce însemnătate profundă au pentru noi, cei care stăm pe marginea împlinirii lor, ce interes viu stârnesc aceste descrieri ale lucrurilor ce vor veni — evenimente pe care, de când primii noștri părinți și-au îndreptat pașii în afara Edenului, copiii lui Dumnezeu le-au așteptat, le-au dorit și le-au cerut în rugăciune!

În acest timp, înaintea mării crize finale, ca și înainte de prima nimicire a lumii, oamenii sunt absorbiți de plăceri și caută să-și satisfacă simțurile. Acaparați de cele văzute și trecătoare, ei au pierdut din vedere cele nevăzute și veșnice. Ei sacrifică bogățiile nepieritoare pentru lucrurile care pier o dată cu folosirea lor. Minteau lor trebuie să fie înălțată, iar perspectiva lor asupra vieții, lărgită. Ei au nevoie să fie treziți din letargia visării lumești.

Din înălțarea și prăbușirea națiunilor, așa cum este descoperit în mod lămurit în paginile Sfințelor Scripturi, ei au nevoie să învețe cât de lipsită de valoare este doar slava exterioară și cea lumească. Babilonul, cu toată puterea și splendoarea lui, pe care lumea nu le-a mai văzut niciodată de atunci — putere și splendoare ce le păreau stabile și durabile oamenilor din zilele acelea, cum s-a stins cu desăvârșire! A pierit „ca floarea ierbii”. Așa piere tot ceea ce nu Îl are pe Dumnezeu ca temelie. Nu poate rezista decât ceea ce este întretesut cu țelul Său și Îi exprimă caracterul. Principiile Sale sunt singurele lucruri statornice pe care le cunoaște lumea noastră.

Învățarea acestor mari adevăruri le este necesară celor vârstnici și celor tineri. Avem nevoie să studiem împlinirea scopului lui Dumnezeu în istoria națiunilor și în descoperirile privitoare la

lucrurile care se vor întâmpla, aceasta pentru a putea evalua la adevărata lor valoare lucrurile văzute și cele nevăzute; pentru a putea învăța care este adevăratul țel al vieții; pentru ca, privind lucrurile vremelnice în lumina veșniciei să le putem găsi utilizarea cea mai nobilă și cea cu adevărat potrivită lor. Astfel, învățând aici principiile Împărăției Sale și devenind supușii și cetățenii ei, să putem fi pregătiți la venirea Sa să intrăm împreună cu El în stăpânirea ei.

Ziua aceasta este chiar înaintea noastră. Pentru lecțiile care trebuie să fie învățate, pentru lucrarea care trebuie înfăptuită, pentru caracterul pe care să ni-l desăvârșim, timpul rămas este foarte scurt.

„Iată, casa lui Israel zice: «Vedeniile pe care le are el nu sunt aproape să se împlinescă, și proorocește pentru vremuri depărtate!» De aceea, spune-le: Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: «Nu va mai fi zăbavă în împlinirea cuvintelor Mele; ci cuvântul pe care-l voi rosti, se va împlini, zice Domnul, Dumnezeu»”. (Ezechiel 12, 27.28.)

Capitolul 20

Studierea și predarea Bibliei

„Pleacă-ți inima la pricepere;” „umblă după ea ca după o comoară.”

Isus a studiat Scripturile în copilărie, în tinerețe și în perioada Sa de maturitate. Copilaș fiind, Se afla zilnic la picioarele mamei Sale și era învățat din sulurile cu scrierile profeților. În tinerețe, dimineața devreme și apusul de soare îl găseau adesea singur pe coasta muntelui sau printre copacii pădurii, petrecând un ceas liniștit în rugăciune și în studiul Cuvântului lui Dumnezeu. În timpul lucrării Lui, cunoașterea intimă a Scripturilor mărturisește despre sânguința Sa în studierea lor. Și, de vreme ce a dobândit cunoștință, așa cum o putem dobândi și noi, puterea Sa minunată, atât mintală, cât și spirituală, este o mărturie pentru valoarea Bibliei ca mijloc de educație.

Tatăl nostru creșc, oferind Cuvântul Său, nu i-a trecut cu vederea pe cei micuți. Unde, în tot ce au scris oamenii, mai poate fi găsit ceva care să aibă o asemenea înrâurire asupra inimii, ceva care să fie atât de bine structurat pentru a trezi interesul celor mici, așa cum sunt povestirile biblice?

În aceste povestiri simple pot fi descoperite cu claritate marile principii ale Legii lui Dumnezeu. Astfel, prin ilustrații cum nu există

mai potrivite pentru puterea de înțelegere a copilului, părinții și copiii pot începe foarte de timpuriu să împlinescă îndemnul lui Dumnezeu privind preceptele Sale: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.” (Deuteronom 6, 7.)

Folosirea aplicațiilor intuitive, a tablelor de scris, a hărților și imaginilor va constitui un ajutor în explicarea acestor lecții și fixarea lor în memorie. Părinții și învățătorii ar trebui să caute neîncetat metode mai bune. Predarea Bibliei ar trebui să se bucure de atenția noastră cea mai înaltă, de folosirea unor metode optime și de cele mai hotărâte eforturi din partea noastră.

Creșterea și întărirea iubirii pentru studiul biblic depind mult de folosirea orei de închinare. Ceasurile de închinare de dimineață și de seară ar trebui să fie cele mai plăcute și mai folositoare din toată ziua. Să fie un lucru înțeles acela că aceste ore nu trebuie să fie tulburate de nici un fel de gânduri agitate și lipsă de bunătate; că părinții și copiii se strâng laolaltă pentru a se întâlni cu Isus și pentru a cere în cămin prezența îngerilor sfinți. Momentele de închinare să fie scurte și pline de viață, potrivite acelei ocazii, și variate din timp în timp. Toți să se unească în lectura Bibliei, să învețe și să repete adesea Legea lui Dumnezeu. Interesul copiilor va fi sporit, dacă li se va permite, din când în când, să aleagă ei pasajul care va fi lecturat. Menționați orice lucru care va sluji la ilustrarea înțelesului ei. Când perioada de închinare nu este astfel prelungită, cei mici să ia parte la rugăciune și să participe la cântare, chiar dacă aceasta nu înseamnă

decât o singură strofă.

Pentru ca un asemenea serviciu divin să devină ceea ce ar trebui să fie, ar trebui să se acorde atenție pregătirii. Iar părinții ar trebui să-și facă zilnic timp pentru a studia Biblia cu copiii lor. Fără nici o îndoială că pentru a face acest lucru vor fi necesare efort, planificare și ceva sacrificii; străduința însă va fi răsplătită din belșug.

Ca pregătire pentru predarea preceptelor Sale, Dumnezeu poruncește ca acestea să fie ascunse în inimile părinților. „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta”. El spune: „Să le întipărești în mintea copiilor tăi.” (Deuteronom 6, 6.7.) Trebuie ca noi înșine să arătăm interes față de Biblie, dacă vrem ca și copiii noștri să fie interesați de ea. Noi înșine trebuie s-o iubim, dacă vrem ca în ei să existe iubire pentru studierea ei. Educația dată lor nu va avea decât acea greutate a influenței date de propriul nostru exemplu și spirit.

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să fie un învățător al Cuvântului Său, l-a ales să fie tatăl unei națiuni mari, pentru că a văzut că Avraam avea să-și educe copiii și familia după principiile Legii lui Dumnezeu. Și ceea ce a dat putere învățaturii lui Avraam a fost influența propriei lui vieți. Familia sa numeroasă consta în mai bine de o mie de suflete, mulți dintre ei fiind capete de familie și, nu puțini, noi convertiți din rândul celor păgâni. O asemenea casă pretindea la cârma ei o mână fermă. Metodele slabe, șovăitoare, nu erau de ajuns. Dumnezeu a spus despre Avraam: „Căci Eu îl cunosc

și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el.” (Geneza 18, 19.) Cu toate acestea, autoritatea lui era exercitată cu o asemenea înțelepciune și gingășie, încât câștiga inimile. Mărturia Străjerului divin este: „Știu că are să poruncească ... să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine.” (Geneza 18, 19.) Iar influența lui Avraam s-a întins dincolo de casa sa. Oriunde își înălța cortul, ridica alături de acesta și un altar pentru jertfă și închinare. Când cortul era strâns, altarul rămânea; și mulți canaaniți rătăcitori, care îl cunoscuseră pe Dumnezeu din viața lui Avraam, slujitorul Său, zăboveau la acel altar pentru a aduce jertfă înaintea lui Iehova.

Învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu nu va fi mai puțin eficientă astăzi dacă va fi reflectată cu credincioșie de viața educatorului.

Nu este suficient să știi ce au gândit și ce au învățat alții despre Biblie. La judecată, toți vor da personal socoteală lui Dumnezeu și fiecare ar trebui să învețe singur acum ce este adevărul. Pentru un studiu eficient însă, trebuie provocat interesul copilului. Aceasta este o chestiune care nu trebuie pierdută din vedere, mai cu seamă de către acela care are de-a face cu copii și tineri care diferă foarte mult în ce privește dispoziția, educația și felul în care s-au obișnuit să gândească. Când îi învățăm pe copii despre Biblie, putem câștiga mult observând înclinația minții lor, lucrurile de care sunt interesați și stârnindu-le curiozitatea de a vedea ce are Biblia de spus despre ele. Cel care ne-a creat, cu aptitudinile noastre diferite, a oferit în Cuvântul Său câte ceva pentru fiecare. Când învățăceii văd că lecțiile Bibliei se aplică propriilor lor vieți, învățați-i să privească la

aceasta ca fiind un consilier.

Mai învățați-i să aprecieze frumusețea ei de nespus. Multe cărți care nu au o valoare reală, cărți incitante și nesănătoase, sunt recomandate sau se permite măcar folosirea lor din pricina presupusei valori literare. De ce ne-am îndruma copiii să bea din aceste ape poluate când ei pot avea acces liber la izvoarele curate ale Cuvântului lui Dumnezeu? Biblia are o plinătate, o tărie și o profunzime a sensului inepuizabile. Încurajați-i pe copii și pe tineri să-i caute comorile — atât ale gândirii, cât și ale expresiei.

Pe măsură ce aceste lucruri prețioase le atrag mintea, inimile lor vor fi atinse de o putere liniștitoare, care îi îmblânzește. Ei vor fi atrași de Acela care li S-a descoperit în acest fel. Și sunt puțini cei care nu vor dori să cunoască mai multe despre lucrările și căile Sale.

Cel care studiază Biblia trebuie să fie învățat să o abordeze în spiritul unuia care vrea să învețe. Avem datoria de a-i cerceta paginile, nu căutând dovezi care să ne susțină părerile, ci în scopul de a afla ce spune Dumnezeu.

O adevărată cunoaștere a Bibliei nu poate fi dobândită decât cu ajutorul aceluiași Duh prin care a fost dat Cuvântul. Iar pentru a câștiga această cunoaștere trebuie să trăim conform ei. Avem datoria de a ne supune tuturor lucrurilor pe care le poruncește Cuvântul lui Dumnezeu. Putem pretinde tot ceea ce ne făgăduiește. Viața pe care o prescrie este viața pe care trebuie s-o trăim prin puterea sa. Biblia poate fi studiată în mod eficient numai când este abordată în acest

fel.

Studiul Bibliei reclamă eforturile noastre cele mai sânguincioase și o gândire neobosită. După cum minerul sapă în căutarea comorii aurifere din pământ, cu tot atâta hotărâre și perseverență trebuie să căutăm comoara din Cuvântul lui Dumnezeu.

În studiul zilnic, metoda verset cu verset este adesea de cel mai mare ajutor. Studentul să ia un verset și să-și concentreze mintea în încercarea de a afla gândul pe care l-a pus Dumnezeu acolo pentru el și apoi să mediteze asupra lui până când și-l însușește. Un pasaj studiat astfel, până când semnificația lui este limpede, are o valoare mai mare decât perindarea prin mai multe capitole fără a avea în vedere vreun scop bine definit și fără a dobândi cunoștințe clare.

Una din cauzele principale ale lipsei de eficiență a intelectului și ale slăbiciunii morale este lipsa de concentrare în urmărirea scopurilor nobile. Ne mândrim cu distribuirea pe scară largă a literaturii; însă multiplicarea cărților, chiar și a acelor care nu sunt dăunătoare în ele însele, poate fi un rău categoric. Din cauza valurilor enorme de material care iese neîncetat de la tipar, tinerii și cei în vârstă își formează obiceiul de a citi în grabă și în mod superficial, iar mintea își pierde puterea de a gândi viguroasă și coerent. Mai mult, o mare parte a periodicelor și a cărților care, asemenea broaștelor Egiptului, au acoperit toată țara, nu sunt doar banale, fără rost și obositoare, dar și necurate și degradante. Efectul pe care-l au nu este numai acela de a îmbăta și ruina mintea, ci și de

a strica și distruge sufletul. Minte, care este leneșă și neorientată cade pradă ușoară răului. Ciupercile prind rădăcini pe organisme bolnave, lipsite de viață. Minte leneșă este atelierul lui Satana. Minte să fie îndrumată către idealuri înalte și sfinte, viața să aibă un țel nobil, un scop mistuitor și răul nu va găsi astfel un teren propice.

În aceste condiții, tinerii să fie învățați să studieze îndeaproape Cuvântul lui Dumnezeu. Primit în suflet, acesta se va dovedi o barcadă puternică împotriva ispitei. „Strâng Cuvântul Tău”, declară psalmistul, „în inima mea, ca să nu păcătuesc împotriva Ta!” „După cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori.” (Psalmii 119, 11; 17, 4.)

Biblia se explică singură. Fiecare verset trebuie raportat la alt verset. Studentul ar trebui să învețe să privească Cuvântul ca un întreg și să vadă legătura dintre părțile lui. Ar trebui să dobândească o cunoaștere privind marea lui temă centrală, a scopului original al lui Dumnezeu pentru lume, a nașterii marii lupte și a lucrării de răscumpărare. Ar trebui să priceapă natura celor două principii care se luptă pentru supremație și să învețe să le descopere lucrarea din rapoartele istoriei și profeției până la marele final. Ar trebui să vadă cum această luptă trece prin toate fazele experienței omenești; cum el însuși dă pe față, în fiecare împrejurare a vieții, una din cele două rațiuni antagoniste și cum, fie că vrea sau nu, el hotărăște chiar acum de care parte a controversii va fi găsit.

Fiecare parte a Bibliei este folositoare și dată de către

Dumnezeu prin inspirație. Vechiul Testament nu ar trebui să se bucure de o atenție mai mică decât cea de care se bucură Noul Testament. Studiind Vechiul Testament, ar trebui să descoperim izvoare pline de viață acolo unde cititorul neatent nu vede decât pustiu.

Trebuie studiată în mod special cartea Apocalipsei, alături de cartea lui Daniel. Fiecare învățător care se teme de Dumnezeu să se gândească atent cât de bine trebuie să înțeleagă și să prezinte Evanghelia pe care Mântuitorul nostru a venit în persoană pentru a putea fi făcută cunoscută slujitorului Său Ioan — „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.” (Apocalipsa 1, 1.) Nimeni nu ar trebui să fie descurajat de studierea Apocalipsei din pricina simbolurilor ei aparent mistice. „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” (Iacov 1, 5.)

„Ferice de cine citește, de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” (Apocalipsa 1, 3.)

Când este trezită o dragoste adevărată pentru Biblie și studentul începe să-și dea seama cât de larg este câmpul ei și cât de prețioasă este comoara acesteia, el va dori să se folosească de fiecare ocazie pentru a se familiariza cu Cuvântul lui Dumnezeu. Studiul Bibliei nu va fi restrâns la vreun timp sau spațiu anume. Iar studiul ei neîncetat este unul din cele mai bune mijloace de cultivare a iubirii pentru

Scripturi. Studentul să aibă tot timpul Biblia cu el. Când ți se ivește o ocazie, citește un text și meditează asupra lui. Când mergi pe străzi, când aștepți la gară, când ești în așteptare la o întâlnire, folosește-te de ocazie pentru a dobândi vreun gând prețios din tezaurul adevărului.

Marile puteri motivatoare ale sufletului sunt credința, speranța și dragostea; și la acestea face apel studiul biblic, atunci când este desfășurat așa cum se cuvine. Frumusețea exterioară a Bibliei, frumusețea imaginilor și a expresiei, toate acestea nu sunt decât cadrul pentru adevărata ei comoară — frumusețea sfințeniei. În raportul ei despre oamenii care au umblat cu Dumnezeu putem surprinde străluciri ale slavei Sale. În Cel „Minunat” Îl privim pe Acela față de care toată frumusețea cerului și a pământului nu este decât o slabă reflectare. „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ,” a spus El, „voi atrage la Mine pe toți oamenii.” (Ioan 12, 32.) Pe măsură ce studentul Bibliei Îl privește pe Răscumpărător, în suflet se trezește puterea tainică a credinței, adorației și iubirii. Privirea este fixată asupra chipului lui Hristos, iar cel ce privește se aseamănă din ce în ce mai mult cu Cel pe care Îl adoră. Cuvintele apostolului Pavel devin limbajul sufletului: „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu.... Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui.” (Filipeni 3, 8-10.)

Izvoarele de bucurie și pace cerească, odată eliberate în suflet de către cuvintele Inspirației, vor deveni un fluviu puternic de influență, pentru a-i binecuvânta pe toți cei ce vin în apropierea lui.

Tinerii de astăzi, tinerii care cresc cu Biblia în mână, devin vasele și canalele energiei ei dătătoare de viață, și ce torente de binecuvântare se vor revărsa către lume! — influențe ale căror puteri de vindecare și mângâiere abia dacă le putem concepe — izvoare de apă vie, râuri care „țâșnesc în viață veșnică.”

Dezvoltarea fizică

„Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.”

Capitolul 21

Studiul fiziologiei

„Te laud că sunt o făptură așa de minunată.”

De vreme ce mintea și sufletul se exprimă prin intermediul trupului, atât vigoarea mintală, cât și cea spirituală depind într-o mare măsură de activitate și tăria fizică; tot ceea ce promovează sănătatea fizică, promovează dezvoltarea unei minți puternice și a unui caracter bine echilibrat. În lipsa sănătății, nimeni nu poate înțelege tot atât de clar și nici nu-și poate împlini tot atât de bine îndatoririle pe care le are față de sine, față de semenii lui și față de Creatorul său. Ca urmare, sănătatea ar trebui păzită cu tot atât de multă credincioșie ca și caracterul. La temelia întregului efort educațional ar trebui să se afle cunoașterea fiziologiei și a igienei.

Deși lucrurile care țin de fiziologie sunt în general înțelese, există o indiferență alarmantă în privința principiilor sănătății. Chiar și dintre cei care cunosc aceste principii nu sunt decât puțini care le pun în practică. Înclinația sau pornirile sunt urmate orbește, ca și cum viața ar fi controlată doar de întâmplare, și nu de legi clare și imuabile.

Tinerii, în prospețimea și vigoarea vieții, nu-și dau decât vag seama de valoarea energiei lor deosebite. Cu câtă lipsă de înțelepciune o risipesc, cu câtă ușurătate o tratează — o comoară

mai prețioasă decât aurul, mai importantă pentru creșterea personală decât multa învățătură, decât rangul sau bogățiile! Câți oameni, jertfindu-și sănătatea în lupta pentru bogății sau putere, aproape că și-au atins obiectul mult dorit, dar aceasta numai pentru a cădea neajutorați, în timp ce alții, care au o rezistență fizică superioară, au pus mâna pe premiul mult râvnit! Din pricina unor stări bolnăvicioase, ca rezultat al neglijării legilor sănătății, cât de mulți au ajuns la practici păcătoase, sacrificând astfel orice nădejde pentru această lume și pentru cea viitoare!

În studiul fiziologiei, elevii ar trebui să fie călăuziți să vadă valoarea energiei fizice și cum poate fi aceasta păstrată și dezvoltată în așa fel, încât să contribuie în cel mai înalt grad la succesul în marea luptă a vieții.

Prin lecții simple și ușoare, copiii ar trebui să fie învățați de timpuriu noțiunile elementare de fiziologie și igienă. Lucrarea ar trebui începută de către mamă în cămin și dusă mai departe cu credincioșie în școală. Pe măsură ce elevii cresc ca vârstă, instrucțiunile privitoare la această ramură ar trebui să fie continuate până când aceștia sunt pregătiți să aibă grijă de casa în care trăiesc. Ar trebui să înțeleagă importanța faptului de a se păzi de boală prin păstrarea puterii fiecărui organ și să fie, de asemenea, învățați cum să facă față bolilor și accidentelor comune. Fiecare școală ar trebui să ofere învățătură despre fiziologie și despre igienă și, pe cât este posibil, să fie utilată cu materiale prin care să se illustreze structura, funcționarea și modul de îngrijire a corpului.

Există lucruri care nu sunt incluse în studiul fiziologiei, dar care ar trebui luate în considerație — lucruri care au pentru student o valoare cu mult mai mare decât multele detalii tehnice, care se predau în mod obișnuit în cadrul acestui subiect. Ca principiu fundamental al educației în aceste ramuri, tinerii ar trebui învățați că legile firii sunt legile lui Dumnezeu — în aceeași măsură divine ca și preceptele Decalogului. Dumnezeu a scris legile care guvernează organismul nostru pe fiecare nerv, mușchi și fibră a corpului. Fiecare violare din neglijență sau cu bună știință a acestor legi este un păcat împotriva Creatorului nostru.

Și atunci, cât de necesar este să se ofere cunoștințe temeinice, legate de aceste legi! Principiilor de igienă, așa cum se aplică ele în cazul alimentației, mișcării fizice, îngrijirii copiilor, tratamentului celor bolnavi și pentru multe lucruri asemănătoare, ar trebui să li se acorde mult mai multă atenție decât primesc ele de obicei.

Ar trebui subliniată atât influența minții asupra trupului, cât și cea a trupului asupra minții. Curentul electric al creierului, pus în mișcare de activitatea mentală, vitalizează întregul organism și reprezintă în felul acesta un ajutor neprețuit pentru rezistența în fața bolilor. Acest lucru ar trebui clarificat. Ar trebui, de asemenea, arătate puterea voinței și importanța stăpânirii de sine în păstrarea și în restabilirea sănătății, efectul deprimant și chiar distrugător al mâniei, nemulțumirii, egoismului sau necurăției și, pe de altă parte, minunata putere dătătoare de viață, care se găsește în voioșie, altruism și recunoștință.

Există în Scriptură un adevăr fiziologic de care trebuie să ținem seama: „O inimă veselă este un bun leac.” (Proverbe 17, 22.)

„Fiule, nu uita învățăturile mele și păstrează în inima ta sfaturile mele”, spune Dumnezeu; „căci ele îți vor lungi zilele și anii și-ți vor aduce multă pace”. „Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc și sănătate pentru tot trupul lor.” „Cuvintele prietenoase,” nu sunt doar „dulci pentru suflet”, ci și „sănătoase pentru oase.” (Proverbe 3, 1.2; 4, 22; 16, 24.)

Tinerii au nevoie să înțeleagă adevărul profund care întărește declarația Bibliei, că la Dumnezeu „este izvorul vieții.” (Psalmii 36, 9.) Nu numai că în El aflăm originea tuturor lucrurilor, dar Domnul este viața a tot ceea ce trăiește. Viața Sa o primim prin razele de soare, prin aerul curat, prin hrana care ne zidește trupurile și ne dă tărie. Prin viața Sa existăm ceas de ceas, clipă de clipă. Dacă nu sunt pervertite de păcat, toate darurile Sale dau viață, sănătate și bucurie.

„Orice lucru El îl face frumos la vremea lui.” (Eclesiastul 3, 11.) Și adevărata frumusețe va fi păstrată nu stricând lucrarea lui Dumnezeu, ci armonizându-ne cu legile Aceluia care a creat toate câte există și care Își găsește plăcerea în frumusețea și perfecțiunea lor.

Când mecanismul corpului este studiat, ar trebui ca atenția să fie dirijată către minunata adaptare a mijloacelor pentru atingerea țelurilor, către acțiunea armonioasă a diferitelor organe și dependența care există între ele. Pe măsură ce crește astfel interesul

studentului și este călăuzit să vadă importanța cultivării fizice, învățătorul poate face foarte mult pentru asigurarea unei dezvoltări bune și a unor obiceiuri corecte.

Printre primele lucruri pe care ar trebui să le urmărim, se numără o poziție corectă, atât când stăm jos, cât și când stăm în picioare. Dumnezeu l-a făcut pe om vertical, și El dorește ca omul să beneficieze nu numai de avantajele fizice, ci și de cele intelectuale și morale, de grația, demnitatea și stăpânirea de sine, de curajul și încrederea în sine, pe care le promovează atât de mult o ținută verticală. Învățătorul să dea informații despre acest lucru prin exemplu și învățatură. Arătați ce înseamnă o poziție corectă și insistați ca aceasta să fie menținută.

Următoarele ca importanță, după poziția corectă, sunt respirația și cultivarea vocii. Este mai probabil ca persoana care stă cu spatele drept, fie jos, fie în picioare, să respire corect. Dar învățătorul ar trebui să facă așa încât elevii lui să fie pătrunși de importanța respirației adânci. Arătați cum acțiunea sănătoasă a organelor respiratorii promovează circulația sângelui, înviorează întregul organism, stimulează pofta de mâncare, ajută digestia și provoacă un somn profund, liniștit; astfel, nu numai că trupul este reîmprospătat, dar și mintea este calmată și odihnită. Și ar trebui să se insiste asupra părții practice în timp ce se arată importanța respirației profunde. Să se facă exerciții care o promovează și să se urmărească permanentizarea obiceiului.

Cultivarea vocii are un loc important în educația fizică, întrucât

are ca efecte întărirea și dezvoltarea capacității pulmonare și înlăturarea, în acest fel, a pericolului de îmbolnăvire. Pentru a asigura o prestație corectă când vorbiți sau citiți cu glas tare, aveți grijă ca mușchii abdominali să participe în procesul respirației și organele respiratorii să nu fie jenate în nici un fel. Mușchii abdominali să fie cei solicitați, nu cei ai gâtului. Pot fi prevenite în acest fel oboseala excesivă și bolile serioase ale gâtului și plămânilor. Ar trebui să se acorde o mare atenție articulării distincte a cuvintelor, unui ton vocal blând, bine modulată și să se evite un flux verbal exagerat. Aceasta nu numai că va favoriza sănătatea, dar va contribui mult la eficiența și modul agreabil în care se va desfășura munca studentului.

Predând aceste lucruri, se creează o ocazie de aur pentru demascarea nebuniei și nocivității folosirii corsetelor și a oricărei alte practici care restrânge acțiunea vitală. Un șir aproape interminabil de boli rezultă din modurile nesănătoase de îmbrăcare, și asupra acestui punct ar trebui făcută o informare atentă. Faceți ca elevii să fie pătrunși de înțelegerea primejdiei de a îngădui ca îmbrăcămintea să atârne prea greu pe umeri sau să fie prea strâmtă pentru vreun organ al corpului. Îmbrăcămintea ar trebui să fie în așa fel aranjată, încât să se poată respira în voie și brațele să poată fi ridicate fără dificultate deasupra capului. Încătușarea plămânilor nu numai că oprește dezvoltarea lor, dar împiedică și circulația și procesul digestiv, slăbind astfel întregul corp. Toate aceste practici slăbesc atât puterile fizice, cât și pe cele mintale, împiedicând astfel progresul studentului și adesea chiar succesul său.

În studiul igienei, învățătorul hotărât se va folosi de orice ocazie pentru a arăta necesitatea curățeniei desăvârșite, atât în ce privește obiceiurile personale ale cuiva, cât și în mediul său ambient. Ar trebui să fie subliniată valoarea băii zilnice pentru favorizarea sănătății și stimularea activității intelectului. Ar trebui să se acorde, de asemenea, atenție razelor de soare și aerisirii, igienei din dormitor și bucătărie. Învățați-i pe elevi că un dormitor sănătos, o bucătărie desăvârșit de curată și o masă aranjată cu gust și cu alimente hrănitoare și sănătoase vor asigura fericirea familiei și aprecierea oricărui oaspete rațional, mai bine decât ar face-o mobilierul scump din salon, oricât de mult ar fi el. Faptul că „viața este mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea” (Luca 12, 33) este o lecție de care este nevoie astăzi tot atât de mult ca și acum optsprezece secole, când a fost dată de Învățătorul divin.

Cel care studiază fiziologia ar trebui să fie învățat că obiectul studiului său nu este doar acela de a dobândi o cunoaștere a faptelor și principiilor. Dacă aceasta este tot, nu va exista decât un câștig minim. Se poate ca el să înțeleagă importanța ventilației și camera să primească aer proaspăt; dacă nu-și va folosi însă în mod corect plămâni, va suferi consecințele respirației defectuoase. În același fel poate fi înțeleasă necesitatea curățeniei și pot fi furnizate utilitățile necesare; totul va fi însă fără folos dacă nu sunt aplicate. Cerința indispensabilă legată de predarea acestor principii este ca elevul să fie pătruns de importanța lor, astfel încât să le pună conștiincios în practică.

Cuvântul lui Dumnezeu arată printr-o ilustrație impresionantă

ce importanță acordă El organismului nostru și responsabilității pe care o avem de a-l păstra în cea mai bună stare: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” „Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu, căci Templul lui Dumnezeu este sfânt: și așa sunteți voi.” (1 Corinteni 6, 19; 3, 17.)

Elevii să fie pătrunși de gândul că trupul este un templu în care Dumnezeu dorește să locuiască, că trebuie păstrat neîntinat, ca loc al cugetelor celor mai înalte și mai nobile. Văzând, în timp ce studiază fiziologia, că sunt într-adevăr „o făptură așa de minunată” (Psalmii 139, 14), vor fi străbătuți de respect sfânt. În loc să strice lucrarea mâinilor lui Dumnezeu, ei vor avea ambiția de a face tot ceea ce le este cu putință pentru a împlini planul glorios al Creatorului. Astfel, ei vor ajunge să privească ascultarea de legile sănătății nu ca pe o chestiune de jertfire sau tăgăduire de sine, ci așa cum este ea în realitate, o binecuvântare și un privilegiu neprețuit.

Capitolul 22

Cumpătarea și știința dietei

„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște se supun la tot felul de înfrânări.”

Fiecare student trebuie să înțeleagă legătura dintre viețuirea simplă și gândirea înaltă. Rămâne la latitudinea fiecăruia dintre noi să hotărâm dacă viețile noastre se vor afla sub stăpânirea minții sau a trupului. Tânărul trebuie să ia hotărârea care îi va modela viața; și nu trebuie să ne dăm înapoi de la nici un efort, pentru ca el să înțeleagă forțele cu care are de-a face și influențele care-i vor schimba caracterul și destinul.

Necumpătarea este un vrăjmaș împotriva căruia toți trebuie avertizați. Creșterea rapidă a acestui îngrozitor rău ar trebui să-l facă pe orice om care-și iubește semenii să pornească un război împotriva lui. Practica de a da învățătură în școli prin subiecte legate de abținerea reprezintă o acțiune corect orientată. Instruirea legată de această temă ar trebui să existe în fiecare școală și în fiecare cămin. Tinerii și copiii ar trebui să înțeleagă efectul alcoolului, tutunului și altor otrăvuri similare în distrugerea corpului, întunecarea minții și înclinarea către plăceri a sufletului. Ar trebui să se arate clar că nici o persoană care folosește aceste lucruri nu-și poate păstra pentru mult timp întreaga putere a facultăților fizice, mintale sau morale.

Pentru a ajunge însă la rădăcina necumpătării, trebuie să mergem dincolo de folosirea alcoolului sau tutunului. Lenevia, lipsa unui țel sau întovărășirile rele pot fi cauza acestei predispoziții. Adesea, ea se găsește la masa din cămin, în familiile care se consideră abstinate. Tot ceea ce deranjează digestia, care creează o excitație anormală a minții sau care slăbește în vreun fel organismul, stricând echilibrul dintre puterile mintale și cele fizice, slăbește controlul minții asupra trupului și predispune în acest fel la necumpătare. Ratarea multor tineri promițători poate fi găsită într-un apetit anormal, creat de o alimentație nesănătoasă.

Ceaiul și cafeaua, condimentele, produsele de cofetărie și patiserie sunt toate cauze principale ale indigestiei. Mâncărurile din carne sunt de asemenea vătămătoare. Evidentul lor efect stimulator ar trebui să fie un argument suficient împotriva folosirii acestora; iar starea aproape universală de boală a animalelor face ca aceasta să fie de două ori inacceptabilă. Ea tinde să irite nervii și să stârnească pasiunile, înclinând astfel balanța puterii în favoarea tendințelor inferioare.

Cei care se obișnuiesc cu o alimentație bogată, stimulatoră, descoperă după un timp că stomacul nu mai este mulțumit cu o hrană simplă. El cere ceea ce este din ce în ce mai puternic condimentat, ațâțător și stimulator. Pe măsură ce nervii sunt tulburați și organismul slăbește, voința pare neputincioasă în fața unei pofte nefirești. Mucoasa delicată a stomacului ajunge iritată și inflamată până când nici cea mai ațâțătoare hrană nu mai reușește să-l satisfacă. Se naște o sete pe care nimic nu o poate stinge în afară

de băutura tare.

Trebuie să ne ferim de începuturile acestui rău. Când îi educăm pe tineri, ar trebui să arătăm foarte clar efectul pe care-l au aparentele mici devieri de la ceea ce este bine. Studentul să fie învățat valoarea unei diete simple, sănătoase în prevenirea poftelor de stimulente nefirești. Obiceiul stăpânirii de sine să fie stabilit de timpuriu. Tinerilor să li se imprime gândul că trebuie să fie stăpâni, nu robi. Dumnezeu i-a făcut domni peste împărăția din interiorul lor, și ei trebuie să-și exercite autoritatea împărătească pe care le-a conferit-o cerul. Când asemenea instrucțiuni sunt date cu credincioșie, rezultatele se vor face simțite dincolo de cei cărora le sunt adresate. Influența lor se va extinde și va salva mii de bărbați și femei care se află chiar pe marginea ruinei.

Alimentația și dezvoltarea intelectuală

Legăturii dintre alimentație și dezvoltarea intelectuală ar trebui să i se acorde mult mai multă atenție decât până acum. Opacitatea și starea de confuzie intelectuală sunt adesea rezultatul greșelilor făcute în alimentație.

Se argumentează în mod frecvent că apetitul este o călăuză sigură în alegerea alimentelor. Dacă legile sănătății ar fi fost întotdeauna respectate, lucrul acesta ar fi adevărat. Însă prin obiceiuri greșite perpetuate de la o generație la alta, apetitul s-a stricat atât de mult, încât cere în mod constant să i se satisfacă vreo dorință vătămătoare. Acum, nu mai putem avea încredere în el ca și

călăuză.

În studiul igienei, studenții ar trebui să fie învățați despre valoarea nutritivă a diferitelor tipuri de alimente. Ar trebui să se arate cu claritate care este efectul unei alimentații concentrate și stimulatoare și, de asemenea, al alimentelor deficiente în elemente nutritive. Ceaiul și cafeaua, pâinea din făină rafinată, murăturile, legumele de calitate inferioară, bomboanele, condimentele și produsele de patiserie nu pot oferi nutrienții corespunzători. Mulți studenți au eșuat în urma folosirii unor asemenea alimente. Mulți copii incapabili de efort intens al minții sau al trupului sunt victimele unei alimentații sărace. Dacă sunt luate într-o combinație corectă, cerealele, fructele, nucile și legumele conțin toate elementele nutritive; iar când sunt pregătite cum se cuvine, ele constituie genul de alimentație care contribuie atât la tăria intelectuală, cât și la cea fizică.

Este nevoie să luăm în considerare nu numai proprietățile mâncării, ci și dacă este potrivită pentru cel ce o folosește. Deseori, un tip de aliment care poate fi consumat fără restricții de către persoane angajate în muncă fizică trebuie evitat de aceia a căror ocupație este în general intelectuală. Ar trebui să se acorde atenție și combinării corecte a alimentelor. Cei care au o muncă intelectuală și alții care au ocupații sedentare nu ar trebui să consume multe feluri la aceeași masă.

Trebuie să ne ferim și de alimentația în exces, chiar dacă este vorba de cea mai sănătoasă hrană. Organismul nu poate folosi mai

mult decât este necesar pentru a clădi diferitele organe ale trupului, iar excesul îl îngreunează. Se presupune că mulți studenți au clacat din cauza studiului în exces, când cauza reală a fost alimentația în exces. Când se acordă atenția cuvenită legilor sănătății, primejdia suprasolicitării intelectuale este minoră; însă în multe cazuri de așa-zis colaps mental, umplerea exagerată a stomacului este ceea ce obosește de fapt trupul și slăbește mintea.

În majoritatea cazurilor, două mese pe zi sunt de preferat în locul a trei mese. Când este luată mai devreme, cina dăunează digestiei mesei anterioare. Când este luată mai târziu, nu este nici ea digerată înainte de ora de culcare. Astfel, stomacul nu reușește să asigure o odihnă corespunzătoare. Somnul este deranjat, creierul și nervii sunt obosiți, apetitul pentru micul dejun este scăzut, întregul organism nu este înmprospătat și nu este pregătit pentru îndatoririle zilei.

Nu ar trebui să fie trecută cu vederea regularitatea timpului de masă și de culcare. Întrucât lucrarea de refacere a trupului are loc în timpul ceasurilor de odihnă, este esențial, mai cu seamă în tinerețe, ca somnul să fie regulat și îndestulător.

Pe cât ne stă în putere, trebuie să evităm să mâncăm în fugă. Cu cât este mai scurt timpul pentru masă, cu atât ar trebui să mâncăm mai puțin. Este mai bine să sărim o masă decât să mâncăm fără a mesteca așa cum trebuie.

Ora de masă ar trebui să fie un timp de părtășie și înviorare. Ar

trebui să alungăm tot ceea ce este împovărător sau iritant. Nutriți încredere, bunătate și recunoștință față de Dătătorul a tot ceea ce este bun, iar conversația va fi voioasă, un flux plăcut de gânduri care vor înălța fără să obosească.

Respectarea cumpătărilor și a regularității în toate lucrurile are o putere minunată. Nu vor fi suficiente doar împrejurările sau calitățile native pentru a dezvolta acea dispoziție senină, care contează atât de mult pentru netezirea cărării vieții. În același timp, puterea stăpânirii de sine astfel dobândite se va dovedi una dintre cele mai importante înzestrări pentru a da piept cu succes cu îndatoririle aspre și realitățile pe care orice ființă omenească le va întâlni.

Înțelepciunea are „niște căi plăcute și toate cărările ei sunt niște cărări pașnice.” (Proverbe 3, 17.) Fiecare tânăr din țara noastră, având în fața lui posibilitățile făuririi unui destin mai înalt decât cel al împăraților încoronați, să cântărească lecția transmisă prin cuvintele înțeleptului: „Ferice de tine țară ... ai cărei voievozi mănâncă la vremea potrivită, ca să-și întărească puterile, nu ca să se dedea la beție!” (Eclesiastul 10, 17.)

Capitolul 23

Recreerea

„Toate își au vremea lor.”

Există o diferență între recreere și distracție. Recreerea, când este într-adevăr așa cum o arată numele, are tendința de a întări și zidi. Prin întreruperea grijilor și ocupațiilor noastre obișnuite, ea permite refacerea minții și a trupului și ne face astfel în stare să ne întoarcem cu puteri noi la munca serioasă a vieții. Distracția, pe de altă parte, este căutată de dragul plăcerii și este adesea dusă la extrem; aceasta absoarbe energia necesară muncii folositoare și se dovedește în acest fel o piedică în calea adevăratului succes al vieții.

Corpul este în întregime conceput pentru activitate. Și, dacă înzestrările fizice nu sunt păstrate sănătoase prin acțiune, cele intelectuale nu pot fi folosite multă vreme la capacitatea lor maximă. Inactivitatea fizică, aproape inevitabilă în sălile de clasă, alături de alte condiții nesănătoase, face din acest spațiu un loc de tortură pentru copii, mai cu seamă pentru cei cu o constituție fizică mai slabă. Adesea, ventilația nu este îndeajuns de bună. Scaunele rău concepute încurajează poziții nefirești, stânjenind astfel activitatea plămânilor și a inimii. Aici, copilașii sunt nevoiți să petreacă de la trei până la cinci ore pe zi, respirând un aer încărcat cu impurități și infectat probabil de germenii unor boli. Nu este de mirare că în sala de clasă se pune adesea temelia pentru o boală de-o viață. Creierul,

cel mai delicat organ, de unde provine energia întregului sistem nervos, suferă vătămarea cea mai gravă. Forțat la o activitate prematură sau excesivă, și aceasta în condiții nocive, este slăbit și adesea rezultatele negative sunt permanente.

Copiii nu ar trebui să fie mult timp închiși între patru pereți și nici nu ar trebui să li se ceară să se dedice îndeaproape studiului înainte de a se așeza o bază solidă pentru dezvoltarea fizică. Pentru primii opt sau zece ani din viața unui copil, câmpul sau grădina este cea mai bună sală de clasă, mama, cea mai bună învățătoare, natura, cel mai bun manual. Chiar și când are vârsta care să-i permită să meargă la școală, sănătatea lui ar trebui privită ca fiind mai importantă decât cunoștințele dobândite din cărți. Ar trebui să aibă în jurul său condițiile celei mai favorabile dezvoltări, atât fizice, cât și intelectuale.

Nu numai copilul se află în pericol din lipsă de aer sau exercițiu fizic. Atât în învățământul universitar, cât și în cel gimnazial aceste lucruri esențiale pentru sănătate sunt încă prea adesea neglijate. Mulți studenți stau zi după zi într-o cameră cu ferestrele și ușile închise, aplecați asupra cărților, cu pieptul atât de contractat, încât nu pot respira profund, în timp ce sângele abia dacă mai circulă, picioarele le sunt reci și capul înfierbântat. Întrucât trupul nu este suficient de bine hrănit, mușchii sunt slăbiți, și întregul organism este neputincios și bolnav. Deseori, acești studenți devin bolnavi pe toată durata vieții. Dacă și-ar fi făcut studiile în condiții corespunzătoare, cu exerciții fizice regulate în aer liber, sub razele soarelui, ar fi terminat școala cu puteri fizice și intelectuale sporite.

Studentul care, presat de timpul limitat și lipsa mijloacelor materiale, se luptă să dobândească o educație ar trebui să-și dea seama că timpul folosit pentru exercițiu fizic nu este pierdut. Cel care nu se dezlipește de cărțile sale va descoperi după o vreme că mintea și-a pierdut prospețimea. Cei care dau atenția cuvenită dezvoltării fizice vor progresa mult mai mult în ce privește cultura literară decât în cazul în care și-ar folosi tot timpul pentru studiu.

Urmând în mod exclusiv o linie de gândire, adesea mintea se dezechilibrează. Însă fiecare calitate poate fi exersată fără riscuri, dacă puterile intelectuale și fizice sunt solicitate în aceeași măsură, iar subiectele cu care se ocupă mintea sunt variate.

Inactivitatea fizică slăbește nu numai puterile intelectului, ci și pe cele morale. Nervii creierului, care se află în legătură cu tot organismul, sunt mijlocul prin care cerul ia legătura cu omul și afectează viața interioară. Tot ceea ce împiedică circulația curentului electric în sistemul nervos, diminuând astfel puterile vitale și scăzând puterea de percepție a intelectului, face ca natura morală să fie mai greu de activat.

Și iarăși, studiul în exces, prin creșterea fluxului de sânge în creier, creează o excitabilitate bolnăvicioasă, care are tendința de a slăbi puterea stăpânirii de sine și deseori dă cale liberă impulsului sau capriciului. Astfel, este deschisă ușa înaintea necurăției. De folosirea sau nefolosirea puterilor fizice depinde în mare măsură valul de stricăciune care ia cu asalt lumea. Îngâmfarea, traiul

îmbelșugat și liniștea nepăsătoare sunt vrăjmași de moarte ai progresului uman în această generație, ca și atunci când au provocat nimicirea Sodomei.

Învățătorii ar trebui să înțeleagă aceste lucruri și să-și instruiască elevii în aceste direcții. Spuneți studenților că viețuirea corectă depinde de justetea gândirii și că activitatea fizică este esențială pentru un cuget curat.

Care este recreerea potrivită pentru elevii lor, iată o chestiune pe care învățătorii o găsesc deseori foarte dificilă. Exercițiile de gimnastică își găsesc un loc util în multe școli; însă fără o atentă supraveghere, sunt adesea folosite excesiv. În sala de sport, mulți tineri, făcând pe vitejii, și-au provocat vătămări permanente.

Exercițiile din sala de sport, oricât de bine ar fi conduse, nu pot lua locul recreerii în aer liber, iar școlile noastre ar trebui să ofere ocazii mai bune pentru acest scop. Elevii trebuie să facă mișcare fizică intensă. Puține rele sunt mai de temut ca lenevia și lipsa unui scop clar. Cu toate acestea, tendința celor mai multe sporturi atletice stârnește o neliniște serioasă în rândurile celor care au pe inimă bunăstarea tineretului. Învățătorii sunt tulburați când cântăresc influența acestor sporturi atât asupra progresului studentului în școală, cât și asupra succesului său în viața viitoare. Jocurile care îi ocupă atât de mult timp îi distrag mintea de la studiu. Ele nu ajută la pregătirea tinerilor pentru o muncă practică, serioasă în viață. Influența lor nu tinde să confere rafinement, generozitate sau o adevărată bărbăție.

Unele dintre cele mai populare distracții, cum ar fi fotbalul și boxul, au devenit școli ale brutalității. Ele dezvoltă aceleași trăsături pe care le dezvoltau jocurile din Roma antică. Dorința fierbinte de a domina, mândria pentru forța brută, nesocotirea cu nepăsare a vieții exercită asupra tinerilor o înfricoșătoare putere care subminează moralitatea.

Împotriva altor jocuri atletice, chiar dacă nu atât de abrutizante, se pot ridica obiecții doar cu puțin mai vehemente, din pricina extremelor în care sunt duse. Acestea stimulează iubirea de plăceri și emoții tari, stricând astfel gustul pentru muncă utilă și creând dispoziția de a evita responsabilitățile și îndatoririle practice. Au tendința de a distruge plăcerea față de realitățile bine cumpănite ale vieții și bucuriile ei liniștite. Ușa este deschisă în felul acesta către desfrânare și nelegiuire, cu rezultatele lor îngrozitoare.

Așa cum sunt conduse în mod obișnuit, petrecerile de plăceri sunt o piedică în calea creșterii reale, atât a minții, cât și a caracterului. Se ajunge astfel la întovărășiri cu persoane ușurate, la obiceiuri extravagante, de căutare a plăcerilor și adesea a desfrâului, lucruri care modelează întreaga viață pentru rău. În locul acestor amuzamente, părinții și învățătorii pot face mult oferind programe de destindere sănătoasă, dătătoare de viață.

Inspirația ne-a arătat calea și în această direcție, după cum o face cu toate celelalte lucruri care au legătură cu bunăstarea noastră. În veacurile dinainte, oamenii care trăiau sub călăuzirea lui

Dumnezeu duceau o viață simplă. Ei trăiau în sânul naturii. Copiii participau la munca părinților și studiau frumusețile și tainele tezaurului natural. Și, în liniștea câmpului și a pădurii, ei se ocupau cu acele adevăruri magnifice, care fuseseră încredințate ca o comoară sfântă din generație în generație. O astfel de pregătire a dat oameni puternici.

În această eră, viața a devenit artificială, iar oamenii au degenerat. Chiar dacă nu ne putem întoarce pe deplin la obiceiurile simple ale acelor vremuri de demult, putem învăța totuși de la ele lecții care să facă din momentele noastre recreative ceea ce implică și numele — momente de zidire a trupului, a minții și a sufletului.

Vecinătatea căminului și cea a școlii au mult de-a face cu problema recreerii. Ar trebui să se țină seama de aceste lucruri când alegem o locuință sau locul de amplasare a unei școli. Cei pentru care bunăstarea mintală și fizică are o greutate mai mare decât banii, pretențiile și obiceiurile societății ar trebui să caute să asigure pentru copiii lor avantajul lecțiilor și recreerii în mediul natural. Ar fi de un mare ajutor în lucrarea educativă dacă toate școlile ar fi situate în așa fel, încât elevii să poată avea teren cultivabil și acces la câmpuri și păduri.

În ceea ce privește recreerea elevului, cele mai bune rezultate vor fi dobândite prin implicarea personală a învățătorului. Adevăratul învățător poate oferi elevilor săi puține daruri la fel de valoroase ca acela al propriei sale tovarășii. Este adevărat despre bărbați și femei, și cu atât mai mult despre tineri și copii, că nu-i

putem înțelege decât dacă venim în contact prin sentimente de simpatie; iar pentru a-i face cuiva bine în modul cel mai eficient trebuie să-l înțelegem. Pentru a întări legătura de simpatie dintre învățător și student există puține mijloace care au atâta greutate ca întovășirea plăcută în afara sălii de clasă. În unele școli, învățătorul își însoțește întotdeauna elevii în ceasurile lor de recreere. Participă alături de ei la acțiunile lor, li se alătură în excursii și pare că este unul dintre ei. Ce bine ar fi pentru școlile noastre dacă această practică ar fi urmată de cât mai mulți. Sacrificiul cerut de la învățător va fi mare, dar el va culege o răsplată bogată.

Nici un tip de recreere care le este numai lor de folos nu se va dovedi o atât de mare binecuvântare pentru copii și tineri precum acela care îi face folositori altora. Entuziaști din fire și ușor de impresionat, tinerii răspund pozitiv, cu ușurință, la sugestii. În planificarea pentru cultivarea plantelor, învățătorul să caute să trezească un interes pentru înfrumusețarea spațiului din jurul școlii și al sălii de clasă. Rezultatul va fi un câștig dublu. Elevii nu vor fi dispuși să murdărească sau să strice ceea ce au căutat să înfrumusețeze. Va fi încurajată totodată formarea unui gust rafinat, dragostea de ordine și obiceiul de a întreține lucrurile; iar spiritul de părtășie și cooperare astfel dezvoltat se va dovedi pentru elevi o binecuvântare pentru tot restul vieții.

În același fel poate fi trezit un nou interes pentru lucrul în grădină sau excursia în câmp sau pădure, când elevii sunt încurajați să-și amintească de aceia care stau între patru pereți și nu au acces la

aceste locuri plăcute și să le împărtășească și lor din frumusețea acestor lucruri minunate din natură.

Învățătorul atent va găsi multe ocazii de a-i dirija pe elevi înspre acțiuni de ajutorare. În special copilașii își privesc învățătorul cu o încredere și un respect aproape nețărmurite. Cu greu ar putea să nu aducă roade vreo sugestie de-a sa privind vreun mod de a fi de ajutor în cămin, credincioșia în sarcinile zilnice, slujirea celor bolnavi sau săraci. Și iarăși, va exista un câștig dublu. Sugestia plină de bunătate va acționa și asupra inițiatorului ei. Respectul și cooperarea părinților va ușura povara învățătorului și va face lumină pe cărarea sa.

Atenția acordată recreerii și dezvoltării fizice va întrerupe, fără nici o îndoială, programul activității școlare curente; însă întreruperea nu va constitui deloc o piedică reală. Prin înviorarea minții și a trupului, nutrirea unui spirit altruist și apropierea dintre elev și învățător prin legăturile interesului comun, timpul și efortul astfel investit vor aduce o răsplată însutită. Se va crea astfel o binecuvântată posibilitate de evacuare a acelei energii nestăvilite, care este adeseori o sursă de primejdie pentru cei tineri. Ca mod de apărare împotriva răului, preocuparea minții cu ceea ce este bine valorează mai mult decât toate barierele impuse de lege și disciplină.

Capitolul 24

Lucrul manual

„Căutați ... să lucrați cu mâinile voastre.”

La Creațiune, munca a fost oferită ca o binecuvântare. Ea presupunea dezvoltare, putere, fericire. Starea schimbată a pământului prin blestemul păcatului a adus o schimbare în condiția muncii; cu toate că acum este însoțită de griji, oboseală și suferință, ea reprezintă încă un izvor de binecuvântare și dezvoltare și un mod de apărare împotriva ispitei. Disciplina sa este o piedică pentru cedarea în fața plăcerilor și favorizează sânghința, curățenia caracterului și statornicia. Devine în felul acesta o parte a marelui plan al lui Dumnezeu de recuperare a noastră din starea de păcat.

Tinerii ar trebui să vadă adevărata demnitate a muncii. Arătați-le că Dumnezeu muncește neîncetat. Toate lucrurile din natură își fac lucrarea ce le-a fost încredințată. Activitatea este numitorul comun al întregii Creațiuni și, pentru a ne împlini și noi misiunea, trebuie să fim activi.

În munca noastră, trebuie să fim împreună lucrători cu Dumnezeu. El ne oferă pământul și comorile sale; dar trebuie să le adaptăm pentru folosul și confortul nostru. El face copacii să crească; noi însă pregătim grinzile și construim casa. El a ascuns în pământ aurul și argintul, fierul și cărbunele; nu le putem obține însă

decât prin trudă.

Arătați că, în timp ce Dumnezeu a creat și ține neîncetat toate lucrurile sub control, ne-a înzestrat cu o putere care nu diferă total de puterea Sa. Nouă ne-a fost dat un anumit grad de control asupra forțelor naturii. Așa cum Dumnezeu a chemat pământul din haos la o existență minunată, tot așa și noi putem aduce ordine și frumusețe acolo unde este neorânduială. Și chiar dacă toate lucrurile sunt acum mânjite de păcat, putem simți o bucurie asemănătoare cu a Sa când ne ducem treaba la bun sfârșit, așa cum și El a numit pământul „foarte bun” când l-a privit în frumoasa sa alcătuire.

Ca regulă generală, exercițiul fizic cel mai binefăcător pentru tineri va fi aflat în munca utilă. Copilașul găsește și recreere, și dezvoltare în joacă; iar obiectele sale de amuzament ar trebui să fie de așa natură, încât să favorizeze nu numai creșterea fizică, dar și pe aceea intelectuală și spirituală. Pe măsură ce dobândește tărie și inteligență, va găsi cea mai bună recreere într-una din sferele efortului folositor. Ceea ce dă îndemânare mâinii în direcția a ceea ce este folositor și îi învață pe tineri să-și poarte partea de poveri ale vieții este tot ce poate fi mai eficient pentru asigurarea creșterii minții și a caracterului.

Tinerii trebuie învățați că viața înseamnă muncă serioasă, responsabilitate, purtare de grijă. Ei au nevoie de o pregătire care îi va face oameni practici — bărbați și femei care se pot descurca în stările de urgență. Ar trebui să fie învățați că disciplina unei activități sistematice, bine organizate, este esențială nu numai ca o

apărare împotriva vicisitudinilor vieții, dar și ca un ajutor pentru o dezvoltare de ansamblu.

În ciuda a tot ce s-a spus și s-a scris despre demnitatea muncii, există un simțământ general că ea ar fi degradantă. Tinerii se agită să devină învățători, funcționari, comercianți, medici, avocați sau să ocupe vreo altă poziție care nu pretinde efort fizic. Tinerele disprețuiesc munca în gospodărie și caută o educație în alte ramuri. Aceștia trebuie să afle că nici bărbații, nici femeile nu sunt dezonorați prin muncă cinstită. Ceea ce dezonorează este lenevia și dependența egoistă. Lenevia nutrește cedarea în fața plăcerilor, rezultatul fiind o viață goală și stearpă — un teren care invită creșterea tuturor relelor. „Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el și rodește o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, capătă binecuvântare de la Dumnezeu. Dar dacă aduce spini și măracini, este lepădat și aproape să fie blestemat și sfârșește prin a i se pune foc.” (Evrei 6, 7.8.)

Multe din ramurile de studiu, care consumă timpul studentului, nu sunt esențiale pentru calitatea de a fi folositor sau pentru fericire; dar este esențial ca fiecare tânăr să se întâlnească în mod statornic cu îndatoririle de zi cu zi. Dacă trebuie neapărat, o tânără se poate dispensa de cunoașterea limbii franceze, a algebrei sau chiar a pianului; dar este indispensabil ca ea să învețe să facă pâine bună, să croiască veșminte potrivite și să-și îndeplinească în mod eficient multele datorii care țin de gospodărie.

Nu este nimic mai important pentru sănătatea și fericirea

întregii familii decât priceperea și cunoașterea celei ce gătește. Prin mâncare nehrănitore, necorespunzător preparată, ea poate împiedica și chiar ruina atât calitatea de a fi folositor a adultului, cât și dezvoltarea copilului. Sau, prin pregătirea alimentelor potrivite pentru nevoile trupului, fiind în același timp, apetisante și gustoase, ea poate realiza tot atât de mult în direcția binelui, cât poate realiza și în cea a răului. Astfel, în multe privințe, fericirea în viață este strâns legată de credincioșia în îndatoririle obișnuite.

Întrucât și femeile, și bărbații joacă un rol în gospodărie, și băieții, și fetele ar trebui să dobândească o cunoaștere a îndatoririlor casnice. A-și face patul, a-și face ordine în camera lui, a spăla vasele, a pregăti o masă, a spăla și a-și repara îmbrăcămintea, reprezintă o pregătire care nu ar trebui să pară că scade din bărbăția vreunui băiat; îl vor face mai fericit și mai folositor. Iar dacă fetele, la rândul lor, ar putea învăța să înhame un cal și să-l conducă, să folosească fierăstrăul și ciocanul, grebla și sapa, ar fi mai bine pregătite pentru a înfrunta greutățile neașteptate ale vieții.

Copiii și tinerii să învețe din Biblie cum a onorat Dumnezeu munca celui care trudește în toate zilele lui. Să citească despre „fiii proorocilor” (2 Împărați 6,1-7), studenți aflați la școală care își construiau singuri o casă și pentru care a fost făcută o minune ca să nu se piardă toporul care fusese împrumutat. Să citească despre Isus, tâmplarul, și despre Pavel, cel ce croia corturi, care îmbina truda meșteșugului său cu cea mai înaltă lucrare, unind astfel umanul cu divinul. Să citească despre tânărul ale cărui cinci pâini au fost folosite de Mântuitorul în acea minune a hrănirii mulțimii; despre

croitoreasa Dorca, sculată din morți pentru a putea să facă îmbrăcăminte pentru cei săraci; sau despre femeia înțeleaptă descrisă în cartea Proverbelor, care „face rost de lână și de in, lucrează cu mâini harnice”, care „dă hrană casei sale și împarte lucrul de peste zi slujnicilor sale”, care „sădește o vie” și „își oțelește brațele”; care „își întinde mâna către cel nenorocit” și „veghează asupra celor ce se petrec în casa ei și nu mănâncă pâinea lenevirii.” (Proverbe 31, 13.15.16.17.20.27.)

Despre o asemenea femeie, Dumnezeu spune: „Va fi lăudată. Răsplătiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății.” (Proverbe 31, 30.31.)

Pentru fiecare copil, prima școală de meserii ar trebui să fie căminul. Și, pe cât este posibil, facilitățile pentru o pregătire practică ar trebui să existe în fiecare școală. Într-o mare măsură, o asemenea pregătire ar lua locul sălii de sport și ar adăuga binefacerea unei discipline valoroase.

Pregătirea practică merită o atenție mult mai mare decât cea pe care a primit-o până acum. Ar trebui să se întemeieze școli în care, pe lângă cea mai înaltă cultură mintală și morală, să se ofere cele mai bune posibilități pentru dezvoltare fizică și pregătire practică într-o meserie. Ar trebui să se facă instruirea în agricultură, manufactură — acoperind cât se poate de multe tipuri de meserii — și, de asemenea, în economia familială, arta culinară vegetariană, cusut, croitorie, igienă, tratarea celor bolnavi și alte ramuri înrudite. Ar trebui să se asigure grădini, ateliere și săli de tratament, iar

fiecare gen de activitate să se afle sub îndrumarea unor instructori pricepuți.

Munca trebuie să aibă un țel clar și să fie efectuată cu conștiinciozitate. În vreme ce fiecare om are nevoie de ceva cunoștințe în diferite meserii, este indispensabil să devină foarte priceput în măcar una. Fiecare tânăr, când părăsește școala, trebuie să fi dobândit cunoștințele legate de o meserie sau ocupație anume, prin care, dacă trebuie, să-și câștige traiul.

Obiecția adusă cel mai adesea împotriva pregătirii practice pentru o meserie în școli se leagă de cheltuielile mari pe care le presupune aceasta. Însă obiectul dobândit este vrednic de costul lui. Nici o altă lucrare, care ne-a fost încredințată, nu este atât de importantă ca pregătirea tinerilor, și fiecare sumă cerută pentru atingerea corectă a acestui țel reprezintă mijloace materiale bine cheltuite.

Chiar și din punctul de vedere al rezultatelor financiare, cheltuielile cerute de pregătirea practică se vor dovedi o adevărată economie. Mulți dintre băieții noștri vor fi ținuti în acest fel departe de colțul străzii și de cârciumă; cheltuielile pentru grădini, ateliere și săli de baie vor fi mai mult decât acoperite prin economiile care se vor face în ce privește spitalele și școlile de corecție. Și apoi, tinerii ca persoane: educați în spiritul sânguinței și calificați în ramuri ale muncii productive, folositoare — cine ar putea estima valoarea lor pentru societate și națiune?

Ca relaxare după studiu, oferind un exercițiu pentru întreg corpul, sunt extrem de binefăcătoare ocupațiile practicate în aer liber. Nici o ramură a pregătirii practice nu este mai valoroasă ca agricultura. Ar trebui făcut un efort mai mare pentru a crea și încuraja un interes în inițiativele agricole. Învățătorul să atragă atenția asupra a ceea ce spune Biblia despre agricultură: că a fost planul lui Dumnezeu ca omul să lucreze pământul; că primului om, conducătorul întregii lumi, i s-a dat o grădină pentru a o cultiva; și că mulți dintre cei mai mari conducători ai lumii, cu adevărat floarea nobilimii ei, au fost lucrători ai pământului. Arătați ocaziile pe care le au printr-o asemenea viață. Înțeleptul spune: „Împăratul însuși trage foloase din roadele câmpului”. (Eclesiastul 5, 9, KJV.) Biblia declară despre acela care cultivă pământul: „Dumnezeul lui l-a învățat să facă așa, El i-a dat aceste învățături”. (Isaia 28, 26.) Și iarăși: „Cine îngrijește de un smochin, va mânca din rodul lui”. (Proverbe 27, 18.) Cel care-și câștigă existența prin agricultură scapă de multe ispite și are nenumărate privilegii și binecuvântări de care sunt lipsiți cei a căror muncă se desfășoară în orașele mari. Iar în aceste zile ale trusturilor mamut și ale competiției din viața de afaceri, numai puțini se bucură de o independență atât de reală și de o siguranță atât de mare că vor fi răsplătiți din belșug pentru munca lor, așa cum este cazul celor ce lucrează pământul.

În studiul agriculturii, elevii să nu beneficieze numai de teorie, ci și de practică. În timp ce învață ce are de spus, știința despre natura și pregătirea solului, valoarea diferitelor tipuri de culturi și cele mai bune metode de producție, să-și pună în practică aceste cunoștințe. Învățătorii să împartă munca lor cu studenții și să arate

ce rezultate pot fi atinse printr-un efort plin de îndemânare și pricepere. Poate fi trezit astfel un interes real, o ambiție de a face lucrarea în cea mai bună manieră cu putință. O astfel de ambiție, împreună cu efectul înviorător al exercițiului fizic, al soarelui și aerului curat, va crea o dragoste pentru munca agricolă care în cazul multor tineri se va transforma în alegerea de a îmbrățișa acest gen de ocupație. Pot fi stabilite în felul acesta influențe care vor avea greutate în stăvilirea valului de persoane care migrează acum către marile orașe.

Astfel, și școlile noastre pot ajuta în mod eficient la plasarea maselor de oameni lipsiți de locuri de muncă. Mii de oameni neajutorați și înfometăți, care sporesc zilnic rândurile tuturor categoriilor de delincvenți, ar putea reuși să se întrețină singuri, ducând o viață fericită, sănătoasă și independentă, dacă ar putea fi călăuziți spre o muncă sânguincioasă, pricepută, în cultivarea pământului.

De avantajul muncii fizice au nevoie, de asemenea, oamenii care depun o muncă intelectuală. Cineva poate avea o minte strălucită; poate prinde foarte repede o idee; cunoștințele și pricepera sa îi pot asigura acceptarea în sfera chemării pe care și-a ales-o; cu toate acestea, el poate fi încă departe de pregătirea necesară pentru împlinirea cerințelor ei. O educație formată în general prin intermediul cărților duce la o gândire superficială. Munca practică încurajează observația foarte atentă și gândirea independentă. Dacă este corect aplicată, ea tinde să dezvolte acea înțelepciune practică pe care o numim bun simț. Ea dezvoltă

abilitatea de a planifica și de a executa, întărește curajul și perseverența și reclamă exercitarea tactului și îndemânării.

Medicul care a așezat o temelie pentru cunoștințele sale profesionale lucrând efectiv în camera bolnavului va avea o percepție rapidă, o cunoaștere cu un spectru larg și abilitatea de a presta serviciul de care este nevoie în urgențe — toate acestea fiind calități necesare, pe care numai o pregătire practică le poate forma pe deplin.

Pastorul, misionarul, învățătorul vor descoperi că influența pe care o au asupra oamenilor este mult sporită când se face simțit faptul că au cunoștințele și îndemânarea necesare pentru îndatoririle practice ale vieții de zi cu zi. Și adesea succesul misionarului — poate chiar viața lui — depinde de cunoștințele privitoare la lucrurile practice. Îndemânarea de a pregăti mâncarea, de a face față accidentelor și stărilor de urgență, de a trata bolile, de a construi o casă sau o biserică dacă este necesar — de acestea depinde adesea succesul sau eșecul în lucrarea vieții lui.

În dobândirea unei educații, mulți studenți ar câștiga o pregătire extrem de valoroasă dacă s-ar întreține prin forțele lor proprii. În loc să facă datorii sau să depindă de tăgăduirea de sine a părinților, tinerii și tinerele să depindă de propriile persoane. Vor învăța astfel valoarea banilor, valoarea timpului, a puterii și ocaziilor și se vor afla sub mult mai puține ispite de a-și îngădui obiceiurile leneviei și cheltuielilor inutile. O dată stăpânite în acest fel lecțiile economiei, ale sânguinței, tăgăduirii de sine, ale conducerii practice ale

afacerilor și ale statorniciei în scopul propus, se va dovedi că acest lucru este o parte extrem de importantă în înzestrarea necesară pentru bătaia vieții. Învățată de student, lecția ajutorului pe care și-l dă singur are o bătaie lungă prin faptul că păzește instituțiile de învățământ de povara datoriilor sub care s-au luptat atât de multe școli și care au redus atât de mult utilitatea lor.

Tinerii să fie pătrunși de gândul că educația nu are scopul de a-i învăța cum să scape de sarcinile neplăcute ale vieții și de poverile ei, ci acela de a ușura munca prin predarea unor metode mai bune și a unor idealuri mai înalte. Învățați-i că adevăratul țel al vieții nu este de a-și asigura cel mai mare câștig posibil pentru ei înșiși, ci de a-L onora pe Făcătorul lor, împlinindu-și partea de muncă în lume și dând o mână de ajutor celor mai slabi sau mai neștiutori.

Un motiv important pentru care munca fizică este disprețuită este modul neglijent, necugetat, în care este atât de des împlinită. În aceste cazuri, ea este făcută de nevoie, nu pentru că aceasta este alegerea. Muncitorul nu pune inimă în ce face, nu păstrează nici respectul de sine și nici nu-l câștigă pe al altora. Pregătirea practică ar trebui să îndrepte această greșală, să dezvolte obiceiul de a fi atent și scrupulos. Elevii ar trebui să învețe să aibă tact și să lucreze după un sistem; ar trebui să învețe să folosească bine timpul și să nu facă decât mișcările folositoare. Nu numai că ar trebui să fie învățați cele mai bune metode, dar să li se insufle ambiția de a se perfecționa neîncetat. Țelul lor să fie acela de a-și desăvârși munca, pe cât le este cu putință mâinilor și creierului omenesc.

O asemenea pregătire va face din tineri stăpâni ai muncii, nu robi ai ei. Va ușura viața celui care trudește și va înnobila chiar și cele mai umile ocupații. Cel care consideră că munca nu este decât o corvoadă și se apucă de ea într-o ignoranță în care se complăce, o va găsi cu adevărat o povară. Dar cei care recunosc știința chiar și în cea mai umilă dintre munci, vor vedea în ea noblețea și frumusețea și vor găsi plăcere în împlinirea ei cu credincioșie și eficiență.

Un tânăr care a fost pregătit în felul acesta, oricare ar fi chemarea lui în viață, atâta vreme cât este onest, va face ca poziția sa să fie folositoare și onorată.

Formarea caracterului

„Ia seama, ... să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte.”

Capitolul 25

Educația și caracterul

„Statornicia zilelor tale ... sunt înțelepciunea și priceperea.”

Adevărata educație nu ignoră valoarea cunoașterii științifice sau a valorilor literare; ea pune însă puterea mai presus de informație; deasupra puterii, bunătatea; deasupra culturii intelectuale, caracterul. Lumea nu are o nevoie atât de mare de oameni cu un intelect puternic, cât de oameni cu un caracter nobil. Are nevoie de oameni în care calitățile să se afle sub controlul principiului statornic.

„Iată începutul înțelepciunii: dobândește înțelepciunea.”
„Limba înțelepților dă știință plăcută.” (Proverbe 4, 7; 15, 2.)
Adevărata educație transmite această înțelepciune. Ea ne învață cum să folosim optim nu numai una, ci toate puterile și cunoștințele noastre. Ea acoperă astfel toate tipurile de obligații — față de noi înșine, față de lume și față de Dumnezeu.

Formarea caracterului este cea mai importantă lucrare care a fost vreodată încredințată făpturilor omenești; nu a fost niciodată mai importantă studierea lui cu sârguință, ca acum. Nici o generație din trecut nu a mai fost chemată să facă față unor chestiuni atât de însemnate; niciodată nu au fost confrunțați tinerii și tinerele cu primejdii atât de mari cum sunt cele care îi amenință în aceste zile.

Care este orientarea educației în vremuri ca acestea? Care este motivația la care se face cel mai adesea apel? Egoismul. O mare parte a educației date nu este altceva decât o pervertire a numelui acesteia. În adevărata educație, ambiția egoistă, lăcomia de putere, nesocotirea drepturilor și nevoilor omului — care sunt un blestem pentru lumea noastră — găsesc o împotrivire fermă. Planul lui Dumnezeu pentru viață include fiecare ființă omenească. Fiecare dintre noi are datoria de a-și folosi talanții la maximum; iar credințioșia în acest lucru, fie că darurile sunt multe, fie că sunt mai puține, conferă dreptul la cinste. În planul lui Dumnezeu nu există vreun loc pentru rivalitate egoistă. Cei care se măsoară pe ei înșiși după etalonul propriei persoane și se compară, la fel, cu ei înșiși nu sunt înțelepți. 2 Corinteni 10, 12. Tot ce face o persoană trebuie împlinit „după puterea pe care i-o dă Dumnezeu.” (1 Petru 4, 11.) Acel lucru trebuie făcut „din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.” (Coloseni 3, 23.24.) Prețioasă este slujirea și educația dobândită când se aplică aceste principii! Dar cât de diferită este educația dată acum! Din primii ani de viață ai copilului, se face un apel la întrecere și rivalitate; acestea hrănesc egoismul, rădăcina tuturor relelor.

Se creează astfel o luptă pentru supremație și este încurajat sistemul de „îndopare”, care în atâtea cazuri distruge sănătatea și posibilitatea de a mai face ceva folositor. În cazul multora, întrecerea duce la necinste; iar prin hrănirea ambiției și nemulțumirii viața este cuprinsă de amărăciune și lumea este invadată de acele

spirite turbulente, care sunt o amenințare continuă pentru societate.

Și pericolul nu se află numai în metoda de predare. El se află și în subiectul materiilor studiate.

Care sunt lucrările spre care este îndrumată mintea tinerilor în anii în care omul este cel mai impresionabil? Din ce fântâni sunt învățați tinerii să bea când studiază limba și literatura? Din puțurile păgânismului; din izvoarele infectate cu stricăciunile păgânismului antic. Li se dă să studieze autori despre care se declară, și toți sunt de acord cu acest lucru, că nu au nici un respect față de principiile moralității.

Și despre câți autori moderni nu se poate spune același lucru! Pentru cât de mulți grația și frumusețea limbajului nu reprezintă altceva decât o deghizare a unor principii care l-ar scârbi pe cititor, dacă acesta le-ar putea vedea în adevărata lor diformitate!

Pe lângă aceștia, există o mulțime de scriitori de ficțiune, care ademenesc la visuri plăcute în palate ale tihnei. Se poate ca acești scriitori să nu poată fi acuzați de imoralitate, însă cu toate acestea, lucrarea lor nu este mai puțin încărcată de rele. Ea îi jefuiește pe mii și mii de oameni de timpul, energia și autodisciplina cerută de problemele grave ale vieții.

În studierea științelor, așa cum se desfășoară în general aceasta, există pericole la fel de mari. Evoluționismul și erorile care fac parte din aceeași categorie sunt predate în școlile de orice fel, de la

grădiniță la colegiu. Astfel, studiul științelor, care ar trebui să ofere o cunoaștere a lui Dumnezeu, abundă în speculații și teorii ale oamenilor, astfel încât are tendința de a conduce la necredință.

Chiar studiul Bibliei, după cum este adesea condus în școli, jefuiește lumea de comoara neprețuită a Cuvântului lui Dumnezeu. Lucrarea „înaltei critici” — de disecare, interpretare personală și reconstituire — nimicește credința în Biblie ca fiind descoperire divină; jefuiește Cuvântul lui Dumnezeu de puterea de a controla, înălța și inspira viețile omenești.

Când tânărul iese în lume pentru a întâlni seducția către păcat — pasiunea pentru câștigarea banilor, pentru distracție și îngăduirea propriilor plăceri, pentru etalare ostentativă, lux și extravaganză, înșelăciune, impostură, jaf și ruină — cu ce vor fi înfruntate învățăturile de acolo?

Spiritismul afirmă că oamenii sunt semizei necăzuți; că „fiecare minte se va judeca pe ea însăși”; că „adevărata cunoaștere îi pune pe oameni deasupra oricărei legi”; că „toate păcatele înfăptuite sunt nevinovate”; căci „tot ceea ce există este drept” și „Dumnezeu nu condamnă”. Acesta prezintă cele mai josnice ființe omenești ca fiind în cer, și încă într-o poziție foarte înălțată acolo. În felul acesta, el declară tuturor oamenilor: „Nu contează ce faceți; trăiți cum vă place, cerul este căminul vostru”. Mulțimile sunt astfel făcute să creadă că dorința este cea mai înaltă lege, că desfrâul înseamnă libertate și că omul nu este răspunzător decât în fața propriei lui persoane.

Cu o asemenea învățătură dată chiar la începutul vieții, când impulsurile sunt mai puternice ca oricând și necesitatea purității și stăpânirii de sine este cât se poate de urgentă, unde sunt păzitorii virtuții? Ce va împiedica lumea să devină o a doua Sodomă?

În același timp, anarhia caută să măture cu desăvârșire legile, nu numai pe cele divine, ci și pe cele omenești. Centralizarea bogăției și puterii; alianțele la scară mare pentru îmbogățirea celor puțini pe socoteala celor mulți; asocierile claselor sărace pentru apărarea intereselor și cererilor lor; spiritul de neliniște, de răzmeriță și vărsare de sânge; răspândirea la scară globală a acelorași învățături care au dus la Revoluția franceză — toate acestea au tendința de a aduce toată lumea într-un război similar cu acela care a frământat Franța.

Acestea sunt influențele cărora trebuie să le facă față tinerii de astăzi. Pentru a putea sta neclintiți în mijlocul unor asemenea mișcări, ei trebuie să așeze acum temelia caracterului.

În orice generație și în orice țară, adevărata temelie și adevăratul model pentru formarea caracterului au fost aceleași. Legea divină „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta; ... și pe aproapele tău ca pe tine însuți” (Luca 10, 27), marele principiu manifestat în caracterul și viața Mântuitorului nostru este singura bază sigură și călăuză de încredere.

„Statornicia zilelor tale și tăria fericirii tale vor veni din

înțelepciune și cunoaștere” (Isaia 33, 6, traducerea Leeser) — acea înțelepciune și acea cunoaștere pe care numai Cuvântul lui Dumnezeu le poate da.

Ascultarea de poruncile Sale este la fel de actuală ca și atunci când au fost rostite aceste cuvinte către Israel: „Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor”. (Deuteronom 4, 6.)

În ele găsim singura apărare pentru integritate morală individuală, pentru puritatea căminului, bunăstarea societății sau stabilitatea națiunii. În mijlocul tuturor încurcăturilor, pericolelor și pretențiilor contradictorii ale vieții, singura regulă sigură este de a înfăptui ceea ce spune Dumnezeu. „Orânduirile Domnului sunt fără prihană” și „cel ce se poartă așa nu se clatină niciodată.” (Psalmii 19, 8; 15, 5.)

Capitolul 26

Metode de predare

„Ca să dea celor neîncercați agerime de minte, tânărului cunoștință și chibzuință.”

Veacuri de-a rândul, educația s-a bazat în special pe memorie. Această calitate a fost folosită la maximum, în timp ce alte puteri ale minții nu au fost dezvoltate în mod corespunzător. Studenții și-au petrecut timpul umplându-și sârguincios mintea cu cunoștințe, din care numai o mică parte putea fi folosită. Mintea împovărată în acest fel cu ceea ce nu poate digera și asimila este slăbită; devine incapabilă de efort intens, care generează o sănătoasă încredere în sine, și este mulțumită să depindă de judecata și percepțiile celorlalți.

Văzând neajunsurile acestei metode, unii au trecut în extrema cealaltă. După părerea lor, omul nu are decât să dezvolte ceea ce este în el. O asemenea educație îl duce pe student la o stare de suficiență, izolându-l astfel de izvorul oricărei cunoașteri și puteri.

Educația care constă în antrenarea memoriei, având tendința de a descuraja gândirea independentă, are o consecință morală prea puțin luată în considerare. Sacrificând puterea rațiunii și judecății, studentul devine incapabil de a face deosebirea între adevăr și rătăcire și cade pradă ușoară amăgirii. Este făcut fără greutate să

urmeze tradiția și obiceiul.

Este un lucru în general ignorat, nu fără primejdie însă, că rareori rătăcirea apare drept ceea ce este. Ea este acceptată, pentru că se amestecă sau se lipește de adevăr. Părinții noștri au fost ruinați pentru faptul că au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, iar acceptarea amestecării binelui cu răul constituie ruina bărbaților și a femeilor de astăzi. Este sigur că mintea care depinde de judecata altora va fi condusă greșit mai devreme sau mai târziu.

Putem avea puterea de a face deosebirea între bine și rău numai dacă depindem în mod individual de Dumnezeu. Fiecare trebuie să învețe singur de la El prin Cuvântul Său. Puterea de a gândi ne-a fost dată pentru a o folosi, iar Dumnezeu dorește să facem uz de ea. „Veniți totuși să ne judecăm”, (Isaia 1, 18) ne invită El. Cine se încrede în El poate avea înțelepciunea „să lepede răul și să aleagă binele.” (Isaia 7, 15; Iacov 1, 5.)

În orice învățătură adevărată, elementul personal este esențial. În învățătura Sa, Hristos S-a ocupat de oameni în mod individual; El i-a pregătit pe cei doisprezece prin contact personal și tovărășie. În particular, a dat cea mai prețioasă învățătură, adesea, unui singur ascultător. El a dezvăluit comorile cele mai bogate rabinului celui onorat, vorbindu-i noaptea pe Muntele Măslinilor, vorbind femeii celei disprețuite la fântâna din Sihar; căci în acești ascultători El a sesizat inima neîmpietrită, mintea deschisă, spiritul receptiv. Nici chiar mulțimea care se înghesuia pe urmele Sale nu reprezenta pentru Hristos o masă nediferențiată de făpturi omenești. El vorbea

direct oricărei minți și făcea apel la fiecare inimă. Îi privea în față pe cei ce-L ascultau, încuraja o față care se lumina și o privire fugară de aprobare, lucruri care spuneau că adevărul atinsese sufletul; și acolo, ca răspuns, vibra în inima Sa struna bucuriei pline de compasiune.

Hristos sesiza posibilitățile în fiecare faptură omenească. El nu era respins de un exterior nepromițător sau de condiții nefavorabile. L-a chemat pe Matei din biroul vamal și pe Petru și frații lui din barca de pescuit, ca să învețe de la El.

În lucrarea educativă de astăzi este nevoie de același interes personal, de aceeași atenție acordată dezvoltării individuale. Mulți tineri aparent nepromițători sunt înzestrați din belșug cu talente ce nu sunt folosite deloc. Calitățile lor stau ascunse din pricina lipsei de discernământ a educatorilor pe care-i au. În mulți băieți sau fete, la suprafață la fel de neatrăgători ca și o piatră aspră, neprelucrată, se poate găsi materialul prețios care va trece testul temperaturii ridicate, al furtunii și al presiunii înalte. Adevăratul educator, având înaintea ochilor ce ar putea deveni elevii săi, va recunoaște valoarea materialului pe care îl prelucrează. Va arăta un interes personal față de fiecare elev și va căuta să-i dezvolte toate puterile. Fiecare efort de conformare la principiile corecte va fi încurajat, chiar dacă aceste străduințe sunt departe de a fi desăvârșite.

Fiecare tânăr ar trebui să fie învățat necesitatea și puterea sânguinței. Succesul depinde mai mult de aceasta decât depinde de geniu sau de talent. Fără sânguință, cele mai strălucite talente nu au

decât niște rezultate slabe, în timp ce, printr-un efort bine canalizat, persoane care aveau calități naturale cu nimic ieșite din comun au făcut adevărate minuni. Iar geniul, de ale cărui realizări ne minunăm, este aproape invariabil legat de un efort concentrat, neobosit.

Tinerii ar trebui să fie învățați să aibă ca țintă dezvoltarea tuturor facultăților lor, slabe și tari deopotrivă. În cazul multora, există dispoziția de a-și restrânge studiul la anumite ramuri pentru care au o plăcere naturală. Ar trebui să veghem asupra acestei greșeli. Aptitudinile naturale indică direcția lucrării vieții și, când sunt justificate, ar trebui cultivate cu grijă. În același timp, ar trebui ținut minte că un caracter bine echilibrat și o lucrare eficientă în orice domeniu depind într-o mare măsură de acea dezvoltare simetrică, rezultat al unei pregătiri aprofundate, multilaterale.

Învățătorul ar trebui să țintească în mod constant simplitatea și eficiența. Ar trebui să predea în mare parte prin ilustrații și să aibă grijă chiar în cazul elevilor mai mari să dea fiecare explicație cu simplitate și claritate. Mulți elevi, destul de mari ca vârstă, nu sunt decât niște copii când vine vorba despre pricepere.

Un element important în lucrarea educativă este entuziasmul. Legată de acest punct, există o sugestie folositoare într-o remarcă pe care a făcut-o un actor celebru. Episcopul de Canterbury îl întrebase de ce actorii, într-o piesă, îi impresionează atât de puternic pe spectatori, vorbind despre lucruri imaginare, în timp ce slujitori ai Evangheliei îi impresionează adesea prea puțin, vorbind despre

lucruri reale. „Cu tot respectul pe care-l datorez sfinției voastre”, a răspuns actorul, „îngăduiți-mi să spun că motivul este simplu: el constă în puterea entuziasmului. Noi, pe scenă, vorbim despre lucrurile închipuite ca fiind reale, câtă vreme dumneavoastră vorbiți de la amvon despre lucrurile adevărate ca fiind închipuite.”

În lucrarea sa, învățătorul are de-a face cu lucruri reale și ar trebui să vorbească despre ele cu toată forța și entuziasmul cu care îl poate inspira cunoașterea realității și importanței lor.

Fiecare învățător ar trebui să fie preocupat ca lucrarea sa să ducă la rezultate clare. Înainte de a încerca să predea un subiect ar trebui să aibă în minte un plan distinct și să știe exact ce vrea să realizeze. Nu ar trebui să rămână mulțumit de prezentarea vreunui subiect până când studentul nu înțelege principiul implicat, până nu percepe adevărul acestuia și nu poate spune deslușit ce a învățat.

Atâta vreme cât este avut în vedere marele scop al educației, tinerii ar trebui să fie încurajați să avanseze cât de mult le vor permite înzestrările lor. Însă înainte de a îmbrățișa ramurile superioare de studiu, să le stăpânească foarte bine pe cele comune. Acest lucru este prea adesea neglijat. Chiar și printre studenții de la licee și colegii se manifestă o deficiență în ce privește cunoașterea ramurilor comune ale educației. Mulți studenți își consacră timpul matematicii superioare în timp ce sunt incapabili să se ocupe de niște socoteli de contabilitate simplă. Mulți studiază retorica, având în vedere dobândirea calităților oratoriei, în timp ce sunt incapabili să citească într-o manieră inteligibilă și expresivă. Mulți care au

terminat cursurile de retorică nu reușesc să compună și să ortografieze corect o simplă scrisoare.

O cunoaștere minuțioasă a materiilor esențiale în educație nu ar trebui să fie numai condiția de admitere la un nivel de instruire superioară, ci și un test neîncetat pentru promovare și înaintare. și în fiecare ramură a educației sunt de atins obiective mai importante decât cele pe care le asigură o simplă cunoaștere tehnică. Să luăm studiul limbii, spre exemplu. Mai importantă decât învățarea limbilor străine, actuale sau moarte, este capacitatea cuiva de a scrie și vorbi limba sa nativă cu ușurință și acuratețe; însă nici o pregătire câștigată prin cunoașterea regulilor gramaticale nu se poate compara ca importanță cu studiul limbii dintr-un punct de vedere mai înalt. De acest studiu se leagă într-o mare măsură fericirea sau nenorocirea vieții.

Cerința de căpetenie a vorbirii este aceea de a fi curată, plină de bunătate și adevăr — „expresia exterioară a unui har interior”. Dumnezeu spune: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.” (Filipeni 4, 8.) Iar dacă acestea sunt gândurile, tot așa va fi și exprimarea.

Cea mai bună școală pentru acest studiu al limbii este familia; însă pentru că lucrarea din cămin este atât de frecvent neglijată, rămâne în sarcina învățătorului să-și ajute elevii în formarea unor obiceiuri corecte în vorbire.

Învățătorul poate face mult pentru a descuraja acel obicei rău, care este un blestem pentru localitate, pentru vecini și pentru cămin — obiceiul de a vorbi de rău, bârfa și critica meschină. Nu trebuie cruțat nici un efort în această direcție. Faceți ca studenții să fie pătrunși de faptul că acest obicei dă la iveală o lipsă a culturii, rafinamentului și adevăratei bunătăți a inimii; că el îl exclude pe individ ca fiind nepotrivit pentru societatea celor cu adevărat cultivați și rafinați în această lume și pentru tovărășia cu cei sfinți care aparțin cerului.

Ne gândim cu oroare la canibalul care se bucură de carnea tremurândă și caldă încă a victimei sale; dar sunt rezultatele, chiar și ale unei astfel de practici, mai îngrozitoare decât agonia și ruina provocate de prezentarea într-o lumină greșită a motivației, de stricare a reputației, de disecare a caracterului? Copiii și tinerii deopotrivă să învețe ce spune Dumnezeu despre aceste lucruri:

„Moartea și viața sunt în puterea limbii.” (Proverbe 18, 21.)

În Scriptură, clevetorii sunt ca și „urători de Dumnezeu”, „născocitori de rele”, sunt puși alături de aceia care sunt „fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă”, „plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase”. Și aceasta este „hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte.” (Romani 1, 30.31.29.32.) Dumnezeu îl consideră locuitor al Sionului pe „cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă”; pe cel ce „nu clevetește cu limba lui” „și

nu aruncă ocară asupra aproapelui său.” (Psalmii 15, 2.3.)

Dumnezeu condamnă, de asemenea, și folosirea acelor fraze fără sens și cuvinte de umplură, care se învecinează cu blasfemia. El condamnă complimentele mincinoase, evitarea adevărilor, exagerările, denaturările în comerț — lucruri care sunt curente în societate și în lumea afacerilor. „Felul vostru de vorbire să fie: «Da, da; nu, nu»; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.” (Matei 5, 37.)

„Ca nebunul care aruncă săgeți aprinse și ucigătoare, așa este omul care înșeală pe aproapele său și apoi zice: Am vrut doar să glumesc!” (Proverbe 26, 18.19.)

Foarte apropiată de bârfă este insinuarea mascată, aluzia vicleană prin care cei necurați la inimă caută să strecoare răul pe care nu îndrăznesc să-l exprime cu glas tare. Tinerii ar trebui să fie învățați să se ferească de orice apropiere de acestea, așa cum se feresc de lepră.

În vorbire, probabil că nu există nici o greșeală pe care, vârstnici și tineri deopotrivă, să nu fie dispuși să o treacă mai ușor cu vederea la ei înșiși, ca limbajul pripit, nerăbdător. Ei cred că este o scuză suficient de bună dacă spun: „N-am fost cu băgare de seamă și nu e chiar așa cum am spus”. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu tratează această problemă cu ușurătate. Scripturile spun:

„Dacă vezi un om care vorbește nechibzuit, poți să nădăjduiești

mai mult de la un nebun decât de la el.” (Proverbe 29, 20.)

„Omul care nu este stăpân pe sine este ca o cetate surpată și fără ziduri.” (Proverbe 25, 28.)

Într-o clipă, printr-o limbă pripită, pățimașă, neatentă, poate fi adus un rău pe care nu-l va putea repara nici pocăința de o viață. Oh, inimile frânte, prietenii înstrăinați, viețile ruinate de cuvintele aspre, pripite, ale celor care ar fi putut aduce ajutor și vindecare!

„Cine vorbește în chip ușuratic rănește ca străpungerea unei săbii, dar limba înțelepților aduce vindecare.” (Proverbe 12, 18.)

Una din caracteristicile care ar trebui în mod deosebit cultivate în fiecare copil este acea lipsă de egoism care atribuie vieții un farmec natural. Dintre toate punctele tari ale caracterului, acesta este printre cele mai frumoase, iar pentru fiecare lucrare adevărată a vieții el reprezintă una din virtuțile de căpetenie.

Copiii au nevoie de apreciere, compasiune și încurajare, dar ar trebui să avem grijă să nu hrănim în ei o dragoste pentru laude. Nu este înțelept să le acordăm o atenție deosebită sau să repetăm cu ei de față cuvintele lor înțelepte. Părintele sau învățătorul care ține înaintea sa adevăratul ideal al caracterului și posibilitățile de realizare nu poate nutri sau încuraja spiritul de îngâmfare. El nu va încuraja în tineri dorința sau efortul de etalare a capacităților sau competențelor lor. Cel care privește mai sus de sine însuși va fi umil; cu toate acestea, va avea o demnitate care nu va fi tulburată

sau făcută de rușine de etalări exterioare sau măreție omenească.

Calitățile caracterului nu se dezvoltă prin nici un fel de lege sau regulă arbitrară, ci prin trăirea în atmosfera a ceea ce este curat, nobil și adevărat. Și oriunde există o inimă curată și o noblețe a caracterului, acest lucru se va da pe față prin puritatea și noblețea acțiunilor și vorbirii.

„Cine iubește curăția inimii și are bunăvoința pe buze este prieten cu împăratul.” (Proverbe 22, 11.)

Așa cum este cu vorbirea, așa este și cu oricare alt studiu; poate fi în așa fel condus, încât să ducă la formarea și întărirea caracterului.

Despre nici un studiu nu este mai adevărat acest lucru așa cum este în cazul istoriei. Să o luăm în considerare din punctul divin de vedere.

După cum prea adesea se predă, istoria nu este decât cu puțin mai mult altceva decât un raport al înălțării și căderii împăraților, al intrigilor de la curte, al victoriilor și înfrângerilor armatelor — o istorie a ambiției și lăcomiei, a înșelării, cruzimii și vărsării de sânge. După cum este predată, nu putem avea decât rezultate păgubitoare. Repetarea dureroasă a crimelor și atrocităților, a enormităților și cruzimilor zugrăvite sădesc semințe care aduc în multe vieți o recoltă a răului.

Cu mult mai bine este să învățăm în lumina Cuvântului lui Dumnezeu despre cauzele care guvernează înălțările și căderile împărățiilor. Tinerii să studieze aceste rapoarte și să vadă cum adevărata prosperitate a națiunilor a fost legată de acceptarea principiilor divine. Să studieze istoria marilor mișcări de reformă și să vadă cât de ades principiile de care am vorbit, chiar dacă erau disprețuite și urâte, iar apărătorii lor aduși în temniță și la eșafod, au triumfat chiar prin aceste sacrificii.

Un asemenea studiu va oferi perspective largi, pătrunzătoare asupra vieții. Va ajuta tinerii să înțeleagă ceva din conexiunile ei, cât de minunat suntem legați unii de alții în marea frățietate a societății și a națiunilor și cât de mult oprimarea sau degradarea unui singur membru reprezintă o pierdere pentru toți.

În ce privește studiul legat de calculul cu cifre, lucrarea ar trebui să fie făcută practică. Fiecare tânăr și fiecare copil să fie învățat nu numai să rezolve probleme închipuite, ci să contabilizeze cu acuratețe propriile venituri și cheltuieli. Să învețe corecta folosire a banilor prin mânuirea lor. Fie că banii sunt de la părinți, fie că i-au câștigat prin puterile proprii, băieții și fetele să învețe să selecteze și să-și cumpere singuri îmbrăcăminte, cărți și alte lucruri necesare; iar prin păstrarea unei note de cheltuieli vor învăța, așa cum n-o vor putea face în nici un alt fel, valoarea și folosul banilor. Această pregătire îi va ajuta să facă distincție, între adevărata economie și zgârcenie, pe de-o parte și risipă, pe de altă parte. Dacă este bine condusă, va încuraja obiceiuri ale generozității. Îi va ajuta pe tineri să învețe să dăruiască nu doar dintr-o pornire de moment, când sunt

trezite sentimentele lor, ci în mod regulat și sistematic.

În acest fel, fiecare studiu poate deveni un ajutor în soluționarea celei mai mari probleme existente, pregătirea bărbaților și a femeilor pentru îndeplinirea în modul cel mai bun a responsabilităților vieții.

Capitolul 27

Comportamentul

„Dragostea ... nu se poartă necuviincios.”

Valoarea politeții este prea puțin apreciată. Multora care au o inimă bună le lipsește acea delicatețe a manierelor. Multora care insuflă respect prin sinceritatea și cinstea lor le lipsește — ce trist — amabilitatea. Această deficiență le umbrește propria fericire și scade din valoarea slujirii lor față de alții. Multe din experiențele cele mai dulci și mai utile ale vieții sunt jertfite de către cei nepoliticoși, adesea doar prin neatenție.

Voioșia și amabilitatea ar trebui cultivate mai cu seamă de către părinți și învățători. Toți pot avea o față voioasă, o voce blândă, un comportament atent, acestea fiind elemente care au putere. Copiii sunt atrași de o înfățișare veselă, senină. Arătați-le bunătate și amabilitate, și ei vor manifesta același spirit față de voi și unul față de celălalt.

Adevărata amabilitate nu se învață prin simpla aplicare a regulilor de etichetă. Corectitudinea comportamentului trebuie controlată tot timpul; respectul față de ceilalți ne va face să ne conformăm obiceiurilor acceptate, acolo unde principiul nu este încălcat; însă adevărata politețe nu cere sacrificarea principiului de dragul practicilor stabilite. Nu ține cont de castă. Ea învață respectul

de sine, respectul față de demnitatea omului ca om, considerația față de fiecare membru al marii familii omenești.

Există primejdia de a pune un preț prea mare pe maniere și formă și de a consacra prea mult timp educației în această direcție. Viața de efort intens care se cere fiecărui tânăr, munca grea, adesea neplăcută, de care este nevoie pentru achitarea de îndatoririle obișnuite ale vieții și încă și mai mult pentru ușurarea marilor poveri ale lumii, poveri ale neștiinței și stării de nenorocire în care se află — acestea nu mai lasă decât puțin loc pentru convenționalisme.

Mulți care pun mare accent pe etichetă arată puțin respect pentru orice altceva, oricât de bun ar fi, care nu se conformează standardului lor artificial. Aceasta este o educație falsă. Ea cultivă orgoliul gata de critică și exclusivismul îngust.

Esența adevăratei politeți este respectul față de ceilalți. Educația de bază, trainică, este aceea care răspândește simpatia și încurajează bunătatea față de oricine. Este un eșec așa-numita cultură care nu-l face pe tânăr respectuos față de părinți, cu un spirit de apreciere pentru lucrurile în care aceștia excelează, îndelung răbdători cu defectele lor și gata să-i ajute cu cele ce le sunt de trebuință; care nu-l face atent și delicat, generos și de ajutor celor tineri, celor în vârstă și celor nenorociți, care nu-l face politicos cu toți.

Adevăratul rafinament al gândirii și comportamentului se învață mai bine în școala Învățătorului Divin decât dacă s-ar

respecta orice reguli prestabilite. Iubirea Sa, care cuprinde inima, dă caracterului acele atingeri modelatoare care o schimbă după chipul propriei Sale inimi. Această educație conferă o demnitate de origine cerească și o ținută de bună-cuviință. Ea oferă o personalitate plăcută și o delicatețe a modului de comportare care nu va putea fi niciodată egalată de rafinamentul de suprafață al celor din înalta societate.

Biblia prescrie curtoazia și ne prezintă multe ilustrații legate de acel spirit lipsit de egoism, de buna-cuviință delicată, de purtarea cuceritoare, ce caracterizează adevărata politețe. Acestea nu sunt decât reflecții ale caracterului lui Hristos. Toată blândețea și curtoazia adevărată din lume, chiar și printre aceia care nu recunosc Numele Său, sunt de la El. Iar Domnul dorește ca aceste caracteristici să fie reflectate perfect în copiii Săi. Scopul Său este ca oamenii să privească în noi frumusețea Sa.

Cel mai valoros tratat despre etichetă, care a fost scris vreodată, este învățătura prețioasă, dată de Mântuitorul, așa cum a fost rostită de Duhul Sfânt prin apostolul Pavel — cuvinte care ar trebui să fie întipărite permanent în memoria fiecărei făpturi umane, tânăr sau vârstnic:

„Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” (Ioan 13, 34.)

„Dragostea este îndelung răbdătoare, Este plină de bunătate: Dragostea nu pizmuiește; Dragostea nu se laudă, Nu se umflă de

mândrie, Nu se poartă necuviincios, Nu caută folosul său, Nu se mânie, Nu se gândește la rău, Nu se bucură de nelegiuire, Ci se bucură de adevăr, Acoperă totul, Crede totul, Nădăjduiește totul, Suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată.” (1 Corinteni 13, 4-8.)

O altă calitate prețioasă, care ar trebui cultivată cu grijă, este respectul. Adevăratul respect față de Dumnezeu este inspirat de un simțământ al infinitei Sale măreții și o conștientizare a prezenței Sale. Inima fiecărui copil ar trebui să fie profund impresionată de acest sentiment al prezenței Celui Infinit. Copilul ar trebui să fie învățat să privească ora și locul rugăciunii și serviciul divin public ca fiind sacre, pentru că Dumnezeu este acolo. Iar când respectul se manifestă în atitudine și comportament, simțământul care îl inspiră se va adânci.

Bine ar fi pentru tineri și vârstnici dacă ar studia și cântări și ar repeta adesea acele cuvinte ale Sfintelor Scripturi, care arată cum ar trebui privit acel loc marcat de prezența specială a lui Dumnezeu.

„Scoate-ți încălțăminte din picioare”, i-a poruncit El lui Moise la rugul care ardea; „căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” (Exod 3, 5.)

Iacov, după ce a contemplat priveliștea cu îngerii, a exclamat: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut.... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” (Geneza 28, 16.17.)

„Domnul, însă, este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui.” (Habacuc 2, 20.)

„Căci Domnul este un Dumnezeu mare, Este un Împărat mare, Mai presus de toți dumnezeii... Veniți să ne închinăm și să ne smerim, Să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!”

„Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: Noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui. Intrați cu laude pe porțile Lui, Intrați cu cântări în curțile Lui! Lăudați-L și binecuvântați-I Numele.” (Psalmii 95, 3-6; 100, 3.4.)

Și față de Numele lui Dumnezeu trebuie să se arate respect. Nu ar trebui niciodată ca acest Nume să fie rostit în mod necugetat sau ușuratic. Chiar și în rugăciune ar trebui evitată repetarea lui frecventă și inutilă. „Numele Lui este sfânt și copleșitor.” (Psalmii 111, 9.) Când Îl rostesc, îngerii își acoperă fețele. Atunci, noi, care suntem căzuți și păcătoși, cu cât respect ar trebui să-L avem pe buze!

Ar trebui să avem respect față de Cuvântul lui Dumnezeu. Față de volumul tipărit ar trebui să arătăm respect, nefolosindu-l niciodată la lucruri de rând sau mânuindu-l în mod neglijent. Iar Scriptura nu ar trebui niciodată citată într-o glumă sau parafrasată pentru a scoate o vorbă de duh. „Orice cuvânt al lui Dumnezeu este încercat”; ca „un argint lămurit în cuptor de pământ și curățit de șapte ori.” (Proverbe 30, 5; Psalmii 12, 6.)

Mai presus de toate, copiii să fie învățați că adevăratul respect este arătat prin ascultare. Dumnezeu nu a poruncit nimic care să nu fie esențial și nu există nici un alt mod de a manifesta respectul, care este atât de plăcut înaintea Sa, decât prin ascultarea de ceea ce a spus El.

Ar trebui să se arate respect față de reprezentanții lui Dumnezeu — față de pastori, învățători și părinții care sunt chemați să vorbească și să acționeze în locul Său. El este onorat prin respectul arătat acestora.

Și Dumnezeu a poruncit să se arate un respect plin de gingășie față de cei vârstnici. El spune: „Perii albi sunt o cunună de cinste, ea se găsește pe calea neprihănirii.” (Proverbe 16, 31.) Această cunună vorbește despre bătăliile purtate și victoriile dobândite; despre poverile duse și ispitele cărora li s-a ținut piept. Vorbește despre picioarele obosele, care se apropie de odihna lor, despre locuri care vor rămâne curând vacante. Ajutați-i pe copii să se gândească la aceasta, iar ei vor netezi cărarea celor vârstnici prin politețea și respectul lor și vor aduce farmec și frumusețe în viețile lor tinere când ascultă de porunca: „Să te scoli înaintea perilor albi și să cinstești pe bătrân.” (Leviticul 19, 32.)

Tatăii, mamele și învățătorii trebuie să aprecieze mai mult responsabilitatea și cinstea pe care a pus-o Dumnezeu asupra lor, făcându-i, față de copil, reprezentanți ai Săi. Caracterul dat pe față în legăturile de zi cu zi, pe care le au cu acesta, vor traduce copilului,

pentru bine sau pentru rău, aceste cuvinte ale lui Dumnezeu:

„Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.” (Psalmii 103, 13.) „Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu.” (Isaia 66, 13.)

Ferice de copilul în care asemenea cuvinte trezesc iubire, recunoștință și încredere; de copilul pentru care tandrețea, dreptatea și îndelunga răbdare a tatălui, a mamei și a învățătorului oferă o pildă a iubirii, dreptății și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu; de copilul care, prin încredere, supunere și respect față de protectorii săi pământești, învață să aibă încredere, să se supună și să-L respecte pe Dumnezeul lui. Cel care transmite un asemenea dar copilului sau elevului său, l-a înzestrat cu o comoară mai prețioasă decât bogăția tuturor veacurilor, o comoară care este la fel de trainică precum veșnicia.

Capitolul 28

Legătura îmbrăcăminteii cu educația

„Îmbrăcate în chip cuviincios.” „Fata împăratului este plină de strălucire înlăuntrul casei împărătești.”

Nici o educație nu poate fi completă, dacă nu învață principiile adevărate în privința îmbrăcăminteii. Fără o asemenea învățatură, lucrarea educativă este adesea întârziată și pervertită. Iubirea hainelor și devotamentul față de modă se numără printre cei mai teribili rivali ai învățătorului și printre cele mai eficiente piedici.

Moda este o stăpână care conduce cu o mână de fier. În foarte multe cămine, tăria, timpul și atenția părinților și copiilor sunt absorbite de satisfacerea pretențiilor ei. Cei bogați se ambiționează să se întrecă unul pe altul în conformarea cu stilurile ei mereu schimbătoare; clasele de mijloc și cele sărace se străduiesc să se apropie de standardul stabilit de cei despre care se presupune că le sunt superiori. Acolo unde mijloacele materiale sau puterile sunt limitate și ambiția de a fi la modă este mare, povara devine aproape insuportabilă.

În cazul multora, nu contează cât de bine le stă ceva sau cât de frumos ar fi acel ceva; dacă moda s-a schimbat, totul trebuie refăcut sau aruncat. Membrii familiei sunt condamnați la o trudă neîncetată. Nu există timp pentru educarea copiilor, pentru rugăciune sau studiu

biblic, nu există timp pentru a-i ajuta pe cei mici să se familiarizeze cu Dumnezeu prin lucrările Sale.

Nu există bani sau timp pentru lucrări de binefacere. Și adesea, masa familiei este sărăcăcioasă. Hrana este aleasă prost și pregătită în grabă, iar necesitățile organismului nu sunt satisfăcute decât în parte. Rezultatul constă în obiceiuri alimentare greșite, care provoacă boala sau duc la necumpătare.

Dragostea de etalare produce extravaganță și distruge în mulți tineri aspirația către o viață nobilă. În loc să caute să-și facă o educație, ei își găsesc de timpuriu o ocupație pentru a câștiga banii care le vor permite să-și satisfacă patima pentru îmbrăcăminte. Iar prin această patimă multe tinere sunt ademenite spre ruină.

În multe cămine, resursele familiei sunt suprasolicitate. Tatăl, incapabil de a face față cererilor mamei și ale copiilor, este adesea ispitit la fapte necinstite, iar rezultatul, iarăși, este dezonoarea și ruina.

Nici măcar Sabatul și serviciile de închinare nu sunt scutite de dominația modei. Aceste momente sunt mai degrabă o nouă ocazie de etalare mai mare a puterii ei. Biserica este transformată într-un loc al paradei, iar îmbrăcăminte la modă este studiată mai mult decât predica. Cei săraci, incapabili de a satisface cerințele uzanțelor, se feresc să mai calce pe la biserică. Ziua de odihnă este petrecută în lenevie sau adesea, de către tineri, într-o companie demoralizatoare.

La școală, prin îmbrăcămintea nepotrivită și incomodă, fetele nu sunt capabile nici de studiu, nici de recreere. Minteă lor este preocupată, iar învățătorul are greaua sarcină de a le trezi interesul.

Adesea, pentru a rupe vraja modei, învățătorul nu poate găsi un mijloc mai eficient decât contactul cu natura. Elevii să guste din deliciale care pot fi găsite lângă râu, lac sau mare; să urce pe dealuri, să privească splendoarea unui apus de soare, să exploreze bogățiile pădurii sau câmpiei; să cunoască plăcerea de a cultiva plante și flori; iar importanța unei panglici în plus sau a unui volănaș va deveni ne semnificativă.

Aduceți-i pe tineri în punctul în care să vadă că în îmbrăcămintea, ca și în alimentație, traiul simplu este indispensabil pentru asigurarea unei gândiri înalte. Îndrumați-i să vadă cât de multe sunt de învățat și de făcut; cât de prețioase sunt zilele celor tineri în pregătirea pentru lucrarea vieții lor. Ajutați-i să vadă ce comori sunt în Cuvântul lui Dumnezeu, în cartea naturii și în rapoartele privitoare la viețile nobile.

Minteă lor să fie dirijată să vadă suferința pe care ar putea-o alina. Ajutați-i să vadă că prin fiecare dolar risipit pentru etalare ostentativă cheltuitorul este privat de mijloacele necesare hrănirii celor înfomețați, îmbrăcării celor goi și mângâierii celor întristați.

Ei nu-și pot permite să rateze ocaziile glorioase ale vieții, să-și pipernicească mintea, să-și ruineze sănătatea și să-și distrugă

fericirea de dragul ascultării de dispozițiile ce nu-și găsesc nici un temei în rațiune, confort sau frumusețe.

În același timp, tinerii ar trebui să fie învățați să recunoască lecția naturii: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui”. Eclesiastul 3, 11. În îmbrăcăminte, ca și în orice altceva, avem privilegiul de a-L onora pe Creatorul nostru. El dorește nu numai ca hainele noastre să fie curate și sănătoase, ci și de bun gust și potrivite.

Caracterul unei persoane se judecă după stilul în care se îmbracă. Un gust rafinat, o minte cultivată se va descoperi prin alegerea unei vestimentații simple și adecvate. Când este unită cu modestia comportamentului, simplitatea decentă în îmbrăcăminte va avea un mare efect, învăluind o tânără în acea atmosferă de reținere sfântă, care va constitui pentru ea un scut ce o va feri de o mie de primejdii.

Fetele să fie învățate că arta de a se îmbrăca bine include și calitatea de a-și face propriile haine. Aceasta este o ambiție pe care ar trebui s-o cultive fiecare tânără. Va fi un mijloc prin care va putea fi de folos și o sursă de independență pe care nu-și poate permite să n-o aibă.

Este un lucru drept să iubești frumusețea și să o dorești; însă Dumnezeu vrea ca noi să iubim și să căutăm mai întâi cea mai înaltă frumusețe — aceea care este nepieritoare. Cele mai reprezentative creații ale îndemânării omenești nu au o frumusețe care să suporte

comparația cu acea frumusețe de caracter care este „de mare preț înaintea Sa”.

Tinerii și copilașii să fie învățați să aleagă pentru ei înșiși acea haină regală făurită în războiul de țesut al cerului, acel „în subțire, strălucitor și curat” (Apocalipsa 19, 8) pe care îl vor purta toți cei sfinți de pe pământ. Această haină, caracterul nepătat al lui Hristos, este oferită fără plată oricărei făpturi omenești. Dar toți aceia care vor s-o primească, o vor primi și purta aici.

Copiii să fie învățați că, pe măsură ce își deschid mintea spre gânduri curate și pline de iubire și înfăptuiesc lucruri de ajutorare și dragoste, ei pun asupra lor veșmântul frumos al caracterului Său. Această haină îi va face frumoși și iubiți aici și va constitui în viitor dovada pe baza căreia vor fi primiți în palatul Împăratului. Făgăduința Sa este:

„Ei vor umbla împreună cu Mine îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici.” (Apocalipsa 3, 4.)

Capitolul 29

Sabatul

„Ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru!”

Valoarea Sabatului ca mijloc educativ este mai presus de orice apreciere. Orice ar cere Dumnezeu de la noi, ne dă înapoi îmbogățit și transformat de propria Sa slavă. Zecimea pe care a pretins-o de la Israel a fost folosită pentru păstrarea printre oameni, în frumusețea sa slăvită, a modelului Templului Său din ceruri, dovada prezenței Sale pe pământ. Tot așa, timpul pe care-l pretinde de la noi ni-l dă înapoi, purtând de data aceasta Numele și sigiliul Său. „Acesta va fi între Mine și voi”, spune El, „un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul”; „căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o”. (Exod 31, 13; 20, 11.) Sabatul este un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare; el arată către Dumnezeu, ca izvor al vieții și cunoașterii; aduce aminte de slava de la început a omului și dă astfel mărturie despre scopul lui Dumnezeu de a recrea în noi propriul Său chip.

Atât Sabatul, cât și familia au fost instituite în Eden, iar în planul lui Dumnezeu ele sunt în mod indisolubil legate. În această zi, mai mult ca în oricare alta, ne este cu putință să trăim viața din

Eden. Planul lui Dumnezeu era ca membrii familiei să se unească în muncă și studiu, în închinare și recreere; tatăl ca preot al casei lui, iar mama și tata deopotrivă ca învățători și tovarăși ai copiilor lor. Însă rezultatele păcatului, schimbând condițiile de trai, au împiedicat într-o mare măsură strângerea lor laolaltă. Adesea, tatăl abia dacă vede fețele copiilor săi în cursul săptămânii. El este aproape complet lipsit de ocazia de a a-și educa sau însoți măcar copiii. Dar dragostea lui Dumnezeu a pus o limită cerințelor trudei. El Își pune mâna milostivă asupra Sabatului. În ziua Sa, El păstrează pentru familie ocazia comuniunii cu El, cu natura, a fiecăruia cu ceilalți.

Întrucât Sabatul este memorialul puterii creatoare, el este ziua mai presus de oricare alta, în care ar trebui să ne familiarizăm cu Dumnezeu prin lucrările Sale. În mintea copiilor, chiar noțiunea de Sabat ar trebui să fie legată de frumusețea lucrurilor naturale. Fericită este familia care poate să se ducă în Sabat la locul de închinare, așa cum Isus și discipolii Săi mergeau la sinagogă — peste câmpuri, de-a lungul malurilor lacului sau prin dumbrăvi. Fericiți sunt tatăl și mama care-și pot învăța copiii Cuvântul scris al lui Dumnezeu, cu ilustrații din paginile deschise ale cărții naturii; care se pot aduna sub copacii verzi, în aerul proaspăt, curat, pentru a studia Cuvântul și a înălța cântări de laudă Tatălui de sus.

Prin astfel de străngeri laolaltă, părinții îi pot lega pe copii de inimile lor și astfel de Dumnezeu, prin legături care nu pot fi rupte niciodată.

Ca mijloc de pregătire intelectuală, ocaziile Sabatului sunt de

neprețuit. Lecția de la școala de Sabat să fie învățată nu printr-o privire fugară asupra lecțiunii în Sabat dimineața, ci printr-un studiu atent după-amiaza în Sabat pentru săptămâna viitoare, revăzând zilnic studiul sau aducând ilustrații noi în cursul săptămânii. În felul acesta, lecția se va fixa în memorie ca o comoară care nu poate fi niciodată cu totul pierdută.

Când ascultă predica, părinții și copiii să noteze textul și versetele citate și, pe cât se poate, linia raționamentului, pentru a și le putea repeta unul altuia acasă. Acest lucru va rezolva foarte bine oboseala cu care copiii ascultă adesea o predică și va cultiva în toți obiceiul de a fi atent și de a gândi coerent.

Meditația asupra temelor astfel sugerate vor deschide pentru student comori la care nici nu a visat. El va dovedi în propria sa viață experiența descrisă în versetul:

„Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele.” (Ieremia 15, 16.)

„Vreau să mă gândesc adânc la orânduirile Tale.” „Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat.... Robul Tău primește și el învățătură de la ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare.” (Psalmii 119, 48; 19, 10.11.)

Capitolul 30

Credința și rugăciunea

„Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite.”
„Să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”

Credința înseamnă să nu te îndoiești de Dumnezeu — să crezi că ne iubește și știe cel mai bine ce este pentru binele nostru. Astfel, ea ne conduce să alegem calea Sa, în loc s-o alegem pe a noastră. În locul neștiinței noastre, ea acceptă înțelepciunea Sa; în locul slăbiciunii noastre, tăria Sa; în locul păcătoșeniei noastre, neprihănirea Sa. Viețile noastre, noi înșine suntem deja ai Lui; credința recunoaște faptul că-i aparținem și acceptă binecuvântarea Sa. Adevărul, puritatea, integritatea de caracter au fost indicate ca secrete ale succesului vieții. Credința ne pune în posesia acestor principii.

Fiecare impuls sau aspirație bună reprezintă un dar de la Dumnezeu; credința primește de la Dumnezeu singurul fel de viață care poate produce o adevărată creștere și eficiență.

Modul de exercitare a credinței ar trebui să fie făcut foarte clar. Fiecare făgăduință a lui Dumnezeu are condiții. Dacă suntem dispuși să împlinim voia Sa, toată tăria Lui este a noastră. Orice dar ar promite, se află în promisiunea însăși. „Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu.” (Luca 8, 11.) La fel de sigur precum stejarul se află în

ghindă, și darul lui Dumnezeu se află în făgăduința Sa. Dacă primim făgăduința, avem darul.

Credința care ne face în stare să primim darurile lui Dumnezeu este ea însăși un dar oferit fiecărei făpturi omenești într-o măsură mai mică sau mai mare. Ea crește pe măsură ce este folosită la însușirea Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru a ne întări credința, trebuie să o aducem adesea în legătură cu Cuvântul.

În studiul Bibliei, studentul ar trebui să fie îndrumat să vadă puterea Cuvântului lui Dumnezeu. La Creațiune, „El zice, și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă”. El „cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi.” (Psalmii 33, 9; Romani 4, 17); căci atunci când le cheamă, ele sunt.

Cât de adesea, cei care s-au încrezut în Cuvântul lui Dumnezeu, deși total neajutorați ei înșiși, au făcut față puterii lumii întregi — Enoh, cu o inimă curată, cu o viață sfântă, ținându-și strâns credința în triumful neprihănirii împotriva unei generații stricate și batjocoritoare; Noe și familia sa împotriva oamenilor din vremea lui, oameni cu cea mai mare putere fizică și intelectuală, dar complet imorali; copiii lui Israel la Marea Roșie, o mulțime de robi neajutorați, îngroziți, împotriva celei mai puternice armate a celei mai tari națiuni de pe glob; David, un păstorăș care avea făgăduința lui Dumnezeu că va urca pe tron, împotriva lui Saul, monarhul ales care era hotărât să nu dea drumul din mână puterii sale; șadrac și tovarășii lui în foc și Nebucadnețar pe tron; Daniel printre lei, iar vrăjmașii lui în locurile înalte ale împărăției; Isus pe cruce, iar

preoții și conducătorii iudei forțându-l chiar și pe guvernatorul roman să le împlinească voia; Pavel în lanțuri, împins către o moarte ce se cuvenea unui criminal, iar Nero ca despot al unui imperiu mondial.

Asemenea exemple nu se găsesc numai în Biblie. Ele abundă în orice raport al dezvoltării umanității. Valdenzii și hughenoții, Wycliffe și Hus, Ieronim și Luther, Tyndale și Knox, Zinzendorf și Wesley, alături de mulți, mulți alții, au dat mărturie despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu împotriva puterii și politicii omenești, care sprijină răul. Aceasta este adevărata nobilime a lumii. Aceasta este linia sa princiară. În această linie sunt chemați să-și ocupe locurile tinerii de astăzi.

De credință este nevoie în problemele mărunte ale vieții tot atât de mult ca și în cele mari. În interesele și activitățile noastre de fiecare zi, puterea lui Dumnezeu care ne susține devine un lucru real pentru noi, printr-o încredere neabătută.

Privită din perspectiva ei umană, viața este pentru toți o cărare neîncercată. O cărare pe care, în ce privește experiența noastră profundă, fiecare merge singur. Nici o altă ființă omenească nu poate intra pe deplin în viața noastră interioară. Când copilașul pornește în acea călătorie în care, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-și aleagă propriul drum, hotărând singur pentru veșnicie care va fi destinul vieții sale, cât de serios ar trebui să fie efortul de a-i îndrepta încrederea către Ajutorul și Călăuza cea sigură!

Ca scut împotriva ispitei și inspirație către puritate și adevăr, nici o altă influență nu poate egala sentimentul prezenței lui Dumnezeu. „Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face.” „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea!” (Evrei 4, 13; Habacuc 1, 13.) Acest gând a fost scutul lui Iosif când se afla în mijlocul stricăciunii din Egipt. În fața ispitelor, răspunsul său a fost ferm: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39, 9.) Dacă este cultivată, credința va aduce un astfel de scut fiecărui suflet.

Numai simțământul prezenței lui Dumnezeu poate alunga teama care i-ar face viața o povară copilului timid. El să-și fixeze în memorie făgăduința: „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie.” (Psalmii 34, 7.) Să citească acea povestire minunată a lui Elisei, aflat în cetatea de pe munte, cum între el și oștirile de vrăjmași înarmați se afla un brâu puternic de îngeri cerești. Să citească despre cum i s-a arătat îngerul lui Petru care era întemnițat și condamnat la moarte; cum l-a condus în siguranță îngerul pe slujitorul lui Dumnezeu trecând de gărzile înarmate, de ușile masive și de marea poartă de fier, cu toți drugii și zăvoarele lor. Să citească despre acea scenă de pe mare, când Pavel, obosit de muncă, veghere și post îndelungat, a rostit aceste mărețe cuvinte de încurajare și nădejde pentru soldații și marinarii aruncați încoace și încolo de furtună: „Acum, vă sfătuiesc să fiți cu voie bună, pentru că nici unul din voi nu va pieri.... Un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu și căruia îi slujesc mi s-a arătat azi noapte și mi-a zis: «Nu te teme, Pavele; tu trebuie să stai înaintea

Cezarului; și iată că Dumnezeu ți-a dăruit pe toți cei ce merg cu corabia împreună cu tine»”. În credința promisiunii sale, Pavel și-a asigurat tovarășii de drum: „Nu vi se va pierde nici un păr din cap”. Așa s-a și întâmplat. Pentru că în corabia aceea exista un om prin care Dumnezeu putea lucra, toți cei de la bord, soldați păgâni și marinari, au fost cruțați. „Au ajuns toți teferi la uscat.” (Faptele Apostolilor 27, 22-24.34.44.)

Aceste lucruri nu au fost scrise doar ca să le citim și să ne minunăm, ci pentru ca aceeași credință care a lucrat în slujitorii din vechime ai lui Dumnezeu să poată lucra și în noi. El va lucra astăzi într-un mod special, ca și atunci, oriunde se vor afla inimi ale credinței care să fie canale ale puterii Sale.

Cei care nu au încredere în ei înșiși, a căror lipsă de încredere în forțele proprii îi face să evite grijile și responsabilitățile, să fie învățați să se încreadă în Dumnezeu. Astfel, mulți care altminteri nu ar fi decât un nimeni în lume, poate doar o povară neajutorată, vor putea spune alături de apostolul Pavel: „Pot totul în Hristos, care mă întărește”. (Filipeni 4, 13.)

De asemenea, credința are lecții prețioase pentru copilul care nu poate suferi nedreptățile. Înclinația de a se împotrivi răului sau de a se răzbuna pentru ceea ce este rău este adesea activată de un simțământ ascuțit al dreptății și un spirit activ, plin de energie. Un asemenea copil să fie învățat că Dumnezeu este Garantul etern al dreptății. El poartă de grijă cu gingășie fapturilor pe care le-a iubit atât de mult, încât să-L dea pe iubitul Său Fiu pentru a le salva. El

Se va ocupa de fiecare nelegiuit.

„Căci cel ce se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor Lui.”
(Zaharia 2, 8.)

„Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra.... Va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca soarele la amiază.” (Psalmii 36, 5.6.)

„Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz. Cei ce cunosc Numele Tău se încred în Tine, căci Tu nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne!” (Psalmii 9, 9.10.)

Dumnezeu ne îndeamnă să arătăm și noi altora compasiunea pe care o manifestă El față noi. Cei impulsivi, cei mândri, cei răzbunători să privească la Cel care este blând și smerit cu inima, dus asemenea unui miel la tăiere, lipsit de gândul răzbunării, precum o oaie care nu scoate nici un sunet înaintea celor ce o tund. Să privească la Acela care a fost străpuns de păcatele noastre și împovărat de întristările noastre, și vor învăța să rabde, să suporte îndelung și să ierte.

Prin credința în Hristos, orice deficiență a caracterului poate fi reparată, fiecare întinare curățită, fiecare greșeală corectată, fiecare lucru în care excelăm dezvoltat.

„Voi aveți totul deplin în El.” (Coloseni 2, 10.)

Rugăciunea și credința sunt strâns legate și trebuie să fie studiate împreună. În rugăciunea credinței există știință divină; o știință pe care trebuie s-o înțeleagă orice om care vrea să facă din viața sa un succes. Hristos spune: „De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea.” (Marcu 11, 24.) El face clar faptul că ceea ce cerem trebuie să fie conform voinței lui Dumnezeu; trebuie să cerem lucrurile pe care ni le-a făgăduit, și orice primim trebuie să fie folosit pentru a împlini voia Sa. Nu trebuie să ne îndoim de făgăduință atunci când sunt împlinite condițiile.

Putem cere iertarea păcatului, Duhul Sfânt, un temperament creștin, înțelepciune și tărie pentru a face lucrarea Sa, orice dar pe care l-a făgăduit; urmează apoi să credem că vom primi ceea ce am cerut și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru primirea acelui lucru.

Nu avem nevoie să căutăm vreo dovadă exterioară a binecuvântării. Darul se află în făgăduință și putem merge la lucrarea noastră asigurați că Dumnezeu poate împlini ceea ce a promis și că darul, care se află deja în posesia noastră, îl vom primi când vom avea cel mai mult nevoie de el.

A trăi în acest fel după Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă să-I predăm Lui toată viața noastră. Vom simți un continuu sentiment de nevoie și dependență, o atracție a inimii către Dumnezeu. Rugăciunea este o necesitate; căci ea este viața sufletului. Rugăciunea familială, rugăciunea publică, amândouă își au locul lor; însă comuniunea în taină cu Dumnezeu este cea care susține viața

sufletului.

Pe munte cu Dumnezeu a văzut Moise modelul acelei construcții minunate, care urma să fie locul slavei Sale. Pe munte cu Dumnezeu — într-un loc secret, de comuniune — urmează să contemplăm idealul Său glorios pentru neamul omenesc. Vom ajunge în stare să ne ducem la bun sfârșit zidirea caracterului, astfel încât să se poată împlini pentru noi făgăduința: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu”. (2 Corinteni 6, 16.)

În orele de rugăciune solitară, Isus a primit în timpul vieții Sale pământești înțelepciune și putere. Tinerii să urmeze exemplul Său și să găsească dimineața și la apus un timp liniștit pentru comuniune cu Tatăl lor din ceruri. Iar în cursul întregii zile să-și înalțe inimile către Dumnezeu. La fiecare pas pe care-l facem pe calea noastră, El spune: „Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!” (Isaia 41, 13.) Dacă ar putea învăța copiii noștri aceste lecții în zorii anilor lor, ce prospețime și putere, ce bucurie și gingășie ar fi aduse în viețile lor!

Acestea sunt lecții pe care nu le poate preda decât cel care le-a învățat el însuși. Învățătura Scripturii nu are un efect mai mare asupra tinerilor tocmai pentru că atât de mulți părinți și învățători mărturisesc credința în Cuvântul lui Dumnezeu în vreme ce viețile lor îi tăgăduiesc puterea. Când și când, tinerii sunt aduși în situații în care simt puterea Cuvântului. Ei văd cât de prețioasă este dragostea

lui Hristos. Văd frumusețea caracterului Său, posibilitățile unei vieți în slujba Sa. Ei văd în schimb viața celor care mărturisesc că au respect pentru preceptele lui Dumnezeu. Despre cât de mulți sunt adevărate cuvintele rostite către prorocul Ezechiel:

„Fiul omului! Copiii poporului tău vorbesc de tine pe lângă ziduri și pe la ușile caselor și zic unul altuia, fiecare fratelui său: «Veniți dar și ascultați care este cuvântul ieșit de la Domnul!» și vin cu grămada la tine, stau înaintea ta ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc, căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă tot după poftele lor. Iată că tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, cu un glas frumos și iscusit la cântare pe coarde. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc.” (Ezechiel 33, 30-32.)

Una este să tratăm Biblia ca fiind o carte de învățături morale, pe care să le ascultăm atâta vreme cât se potrivesc cu spiritul timpurilor pe care le trăim și cu poziția pe care o avem în lume, și cu totul altceva e să o privim ca fiind exact ceea ce este de fapt — Cuvântul Dumnezeului celui viu, Cuvântul care este viața noastră, Cuvântul care trebuie să ne modeleze acțiunile, vorbele și gândurile. A aborda Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind orice mai puțin de atât înseamnă a-l respinge. Și această respingere din partea celor ce mărturisesc credința în el este cauza principală a scepticismului și a necredinței tinerilor.

O agitație cum n-a mai fost văzută vreodată până acum pune stăpânire pe lume. În distracții, câștigul de bani, întrecerea pentru

putere, în chiar lupta pentru existență există o forță teribilă, care absoarbe și trupul, și mintea, și sufletul. În mijlocul acestei goane înnebunitoare, Dumnezeu vorbește. „Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu.” (Psalmii 46, 10.)

Mulți, chiar în clipele lor de închinare, nu reușesc să primească binecuvântarea unei adevărate comuniuni cu Dumnezeu. Sunt într-o grabă prea mare. Cu pași grăbiți, încearcă să intre în cercul prezenței iubitoare a lui Hristos, zăbovind poate o clipă în atmosfera sacră, neașteptând însă să primească sfat. Nu pot rămâne cu Învățătorul divin din lipsă de timp. Cu poverile lor, se întorc la muncă.

Acești oameni muncitori nu vor putea dobândi niciodată cel mai înalt succes până nu învață care este secretul puterii. Trebuie să-și facă timp pentru a gândi, a se ruga, a aștepta ca Dumnezeu să le reînnoiască puterea fizică, mintală și spirituală. Ei au nevoie de influența înălțătoare a Duhului Său. Primind acestea, ei vor fi înviorați printr-o viață înnoită. Constituția ostenită și creierul obosit vor fi împrăpătate și inima împovărată va fi ușurată.

Nevoia noastră nu este aceea de a ne opri o clipă în prezența Sa, ci de avea un contact personal cu Hristos, de a ne așeza și a fi în tovărășia Sa. Mare fericire se va revărsa peste copiii din casele noastre și peste studenții din școlile noastre când părinții și profesorii vor învăța în propriile lor vieți experiența prețioasă, zugerăvită în aceste cuvinte din Cântarea Cântărilor:

„Ca un măr între copacii pădurii, Așa este prea iubitul meu

între tineri. Cu așa drag stau la umbra lui, Și rodul lui este dulce pentru cerul gurii mele. El m-a dus în casa de ospăț, Și dragostea era steagul fluturat peste mine.” (Cântarea Cântărilor 2, 3.4.)

Capitolul 31

Lucrarea vieții

„Dar fac un singur lucru.”

În orice ramură, succesul cere un scop hotărât. Cel care vrea să atingă un adevărat succes în viață trebuie să păstreze în fața sa, în mod constant, țelul vrednic de străduința sa. Un astfel de țel este pus înaintea tinerilor de astăzi. Țelul dat de cer, de a duce Evanghelia lumii în această generație, este cel mai nobil care poate face apel la vreo faptură omenească. El deschide un câmp de lucru pentru orice om a cărui inimă a fost atinsă de Hristos.

Scopul pe care-l are în vedere Dumnezeu pentru copiii care cresc lângă focul nostru din cămin este mai larg, mai adânc și mai înalt decât a perceput vederea noastră limitată. Din păturile cele mai umile, în vremurile din trecut, cei pe care El i-a văzut credincioși au fost chemați să mărturisească pentru El în locurile cele mai înalte ale lumii. Și mulți dintre tinerii de astăzi, crescând asemenea lui Daniel în căminul său din Iudeea, studiind Cuvântul lui Dumnezeu și lucrările Sale și deprinzând lecțiile slujirii pline de credincioșie, se vor mai ridica încă în adunările legislative, în sălile de judecată sau în curțile regale ca martori ai Împăratului împăraților. Mulțimi de oameni vor fi chemați la o lucrare mai largă. Întreaga lume se deschide pentru Evanghelie. Etiopia își întinde mâinile către Dumnezeu. Din Japonia, India și China, din teritoriile încă

întunecate ale propriului nostru continent, din fiecare zonă a acestei lumi a noastre răzbate strigătul inimilor lovite de păcat, cu dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu iubirii. Milioane și milioane de oameni nici măcar nu au auzit de Dumnezeu sau de dragostea Sa, descoperită în Hristos. Este dreptul lor să primească această cunoaștere. Sunt în aceeași măsură ca și noi pretendenți la îndurarea Mântuitorului. Și nouă ne revine datoria de a răspunde acelui strigăt, nouă, care am primit cunoașterea, copiilor noștri cărora le-o putem împărtăși. Fiecărei familii și fiecărei școli, fiecărui părinte, învățător și copil asupra căruia a strălucit lumina Evangheliei i se pune în această criză întrebarea ce i-a fost adresată Esterei, regina, în acele momente de criză gravă din istoria lui Israel: „Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Eстера 4, 14.)

Cei ce se gândesc la rezultatul grăbirii sau împiedicării răspândirii Evangheliei o fac raportând-o la ei înșiși și la lume. Puțini se gândesc la legătura pe care o are acest lucru cu Dumnezeu. Puțini stau să cugete asupra suferinței pe care a provocat-o Creatorului nostru păcatul. Tot cerul a suferit în agonia lui Hristos; însă acea suferință nu a început și nici nu s-a sfârșit o dată cu manifestarea Sa în trup de om. Crucea este o descoperire pentru simțurile noastre tocite a suferinței pe care păcatul, chiar de la nașterea lui, a adus-o în inima lui Dumnezeu. Orice îndepărtare de la ceea ce este drept, fiecare faptă de cruzime, fiecare eșec al omului de a atinge idealul Său Îi provoacă durere. Când au venit asupra lui Israel calamitățile care erau rezultatul clar al despărțirii lor de Dumnezeu — subjugarea lor de către dușmani, actele de cruzime și moartea — s-a spus că „El S-a îndurat de suferințele lui Israel.” „În

toate necazurile lor n-au fost fără ajutor ... și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.” (Judecători 10, 16; Isaia 63, 9.)

Duhul Său „mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Pentru că „toată firea suspină și suferă durerile nașterii” (Romani 8, 26.22), inima Tatălui ceresc se frânge din compasiune. Lumea noastră este o imensă leprozerie, scena unei mizerii asupra căreia nu îndrăznim să zăbovim nici măcar cu gândul. Dacă am vedea-o așa cum este, povara ne-ar fi îngrozitoare. Cu toate acestea, Dumnezeu simte totul. Pentru a distruge păcatul și rezultatele lui, El L-a dat pe Preaiubitul Său și a făcut cu putință să stea în puterea noastră, prin cooperarea cu El, să punem capăt acestei scene a nenorocirii. „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24, 14.)

„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16, 15), aceasta este porunca lui Hristos dată urmașilor Săi. Desigur, că nu toți vor fi chemați să fie pastori sau misionari, în sensul obișnuit al termenului; însă toți pot fi lucrători împreună cu El, în a da „vestea cea bună” semenilor lor. Porunca este dată tuturor, mici sau mari, învățați sau neștiutori, tineri sau vârstnici.

Având înaintea noastră această poruncă, putem noi să ne educăm fiii și fiicele pentru o viață de convenționalism „respectabil”, o viață căreia îi spunem creștină, dar căreia îi lipsește jertfirea de sine, o viață pentru care verdictul venit de la Acela care

este adevăr trebuie să fie „nu te cunosc”?

Mii de oameni fac acest lucru. Ei se gândesc să asigure pentru copiii lor binefacerile Evangheliei, în timp ce îi tăgăduiesc spiritul. Dar aceasta nu trebuie să se întâmple. Cei care resping privilegiul tovarășiei cu Hristos în lucrare resping singura pregătire care îi face vrednici să aibă părtășie cu El la slava Sa. Ei resping pregătirea care oferă putere și noblețe de caracter în această viață. Mulți tați și mame, lipsindu-i pe copiii lor de crucea lui Hristos, au învățat prea târziu că îi dădeau în felul acesta în mâinile vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Ei le-au pecetluit ruina, nu numai pentru viața viitoare, ci și pentru cea de acum. Ispitele i-au biruit. Au crescut ca un blestem pentru lume, ca durere și rușine pentru cei ce le-au dat viață.

Chiar în străduința de a se pregăti pentru lucrarea lui Dumnezeu, mulți sunt îndepărtați prin metode greșite de educație. Viața este privită de mai toată lumea ca fiind compusă din perioade distincte, perioada de învățare și perioada de aplicare a lucrurilor învățate — de pregătire și de realizare. În pregătirea pentru o viață de slujire, tinerii sunt trimiși la școală pentru a dobândi cunoștințe prin studierea cărților. Despărțiți de responsabilitățile vieții de zi cu zi, ei sunt absorbiți de studiu și pierd adesea din vedere care este scopul acestuia. Zelul consacrării lor timpurii se stinge și mult prea mulți sunt cuprinși de o ambiție personală, egoistă. La absolvire, mii descoperă că nu au nici un contact cu viața. S-au ocupat atât de mult timp cu abstractul și teoreticul, încât în clipa în care întreaga faptură trebuie mobilizată pentru a face față examenelor severe ale vieții

reale, ei sunt nepregătiți. În locul acelei nobile lucrări pe care și-o propuseseră, energia lor se scurge doar într-o luptă pentru supraviețuire. După dezamăgiri repetate, disperați chiar și în încercarea de a-și câștiga în mod cinstit traiul, mulți alunecă pe panta practicilor îndoielnice sau ilegale. Lumea este jefuită de slujirea de care ar fi putut să se bucure; iar Dumnezeu este jefuit de sufletele pe care și-a dorit cu pasiune să le înalțe, să le înobileze și să le onoreze ca reprezentanți ai Săi.

Mulți părinți greșesc făcând discriminare între copiii lor în ce privește educația. Fac aproape orice sacrificiu pentru a-i asigura cele mai mari avantaje unuia care este strălucit și capabil. Dar ei nu cred că aceste avantaje sunt necesare pentru cei ce sunt mai puțin promițători. Ei consideră că acestora din urmă nu le este necesară decât puțină educație pentru a-și putea împlini îndatoririle obișnuite ale vieții.

Dar cine este în stare să selecteze dintr-o familie pe acei copii cărora le vor reveni cele mai importante responsabilități? De câte ori s-a dovedit judecata omenească greșită în această privință! Amintiți-vă experiența lui Samuel, când a fost trimis să-l ungă ca împărat peste Israel pe unul din fiii lui Isai. Prin fața lui au trecut șapte tineri cu o înfățișare nobilă. Privindu-l pe primul, cu trăsături atrăgătoare, bine dezvoltat la trup și cu o ținută princiară, profetul a exclamat: „Negreșit, unsul Domnului este aici înaintea Lui”. Dar Dumnezeu a spus: „Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu Se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă”. Astfel, pentru toți cei

șapte, mărturia a fost: „Domnul n-a ales pe nici unul din ei.” (1 Samuel 16, 6.7.10.) Iar profetului nu i s-a permis să-și ducă la bun sfârșit misiunea până când David nu a fost chemat de la turmă.

Frații mai mari, dintre care ar fi ales Samuel, nu aveau calitățile pe care Dumnezeu le-a văzut ca fiind esențiale la un conducător al poporului Său. Mândri, independenți, încrezători doar în ei înșiși, au fost lepădați în favoarea celui pe care-l priveau fără prețuire, unul care își păstrase simplitatea și sinceritatea tinereții și care, atâta vreme cât avea să fie mărunț în propriii lui ochi, putea fi pregătit de Dumnezeu pentru responsabilitățile împărăției. Așa este și astăzi când, în mulți copii pe care părinții lor i-ar trece cu vederea, Dumnezeu vede valori cu mult deasupra celor date pe față de alții, despre care se crede că sunt foarte promițători.

Iar în ceea ce privește posibilitățile oferite de viață, cine este capabil să decidă care este mare și care este mărunț? Câți lucrători aflați în locurile umile ale vieții, punând pe picioare agenți pentru binecuvântarea lumii, nu au atins rezultate pe care le-ar invidia și împărații?

Prin urmare, fiecare copil trebuie să primească o educație în vederea celei mai înalte slujiri. „Dimineața, seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune.” (Eclesiastul 11, 6.)

Locul specific, care ne-a fost hotărât în viață, este determinat

de calitățile noastre. Nu toți ajung la același nivel de dezvoltare, nu toți fac aceeași lucrare cu tot atâta eficiență. Dumnezeu nu Se așteaptă ca isopul să atingă dimensiunile cedrului sau ca măslinul să se înalțe tot atât de sus ca palmierul cel maiestuos. Însă fiecare ar trebui să țintească tot atât de sus pe cât o face cu putință pentru el uniunea dintre uman și puterea divină.

Mulți nu devin ceea ce ar putea deveni, pentru că nu descătușează puterea care este în ei. Nu se prind de tăria divină așa cum ar putea s-o facă. Mulți se abat de la linia în care ar putea obține un succes deplin. Căutând o onoare mai mare sau o sarcină mai plăcută, ei încearcă ceva pentru care nu sunt pregătiți. Mulți oameni, ale căror talente sunt menite unei alte chemări, se ambiționează să îmbrățișeze o profesiune; iar persoana care ar fi avut succes ca fermier, meșteșugar sau infirmieră ocupă în mod nepotrivit funcția de pastor, avocat sau medic. Și iarăși, sunt alții care ar fi putut ocupa o poziție de răspundere, dar care, din lipsa energiei, dăruirii sau perseverenței, se mulțumesc cu un loc mai ușor.

Trebuie să urmăm mai îndeaproape planul de viață făcut de Dumnezeu. Să facem tot ce putem mai bine în lucrarea care ne este cea mai la îndemână, să încredințăm lui Dumnezeu căile noastre și să fim atenți la indicațiile providenței Sale — acestea sunt regulile care ne permit o călăuzire sigură în alegerea unei ocupații.

Cel care a venit din ceruri pentru a fi exemplul nostru a petrecut aproape treizeci de ani în muncă obișnuită, fizică. În acest

timp însă, El studia Cuvântul și lucrările lui Dumnezeu și îi ajută și învața pe toți cei aflați în sfera Sa de influență. Când a început lucrarea Sa publică de slujire, a umblat să-i vindece pe cei bolnavi, să-i mângâie pe cei întristați și să predice celor săraci Evanghelia. Aceasta este lucrarea tuturor urmașilor Săi.

„Cel mai mare dintre voi”, a spus Domnul, „să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește.... Și Eu ... sunt în mijlocul vostru, ca Cel ce slujește la masă.” (Luca 22, 26.27.)

Dragostea și loialitatea față de Hristos sunt resortul întregii slujiri adevărate. În inima atinsă de iubirea Sa se naște o dorință de a lucra pentru El. Această dorință să fie încurajată și călăuzită în mod corect. Fie că suntem în cămin, printre vecini sau la școală, prezența celor săraci, a celor loviți, neștiutori sau nenorociți nu ar trebui privită ca un ghinion, ci ca o ocazie prețioasă pentru slujire.

În această lucrare, ca în oricare alta, se câștigă îndemânare chiar în timpul desfășurării ei. Eficiența este asigurată achitându-ne de îndatoririle obișnuite ale vieții și slujindu-i pe nevoiași și pe suferinzi. Fără aceasta, eforturile susținute, pornite din intenții bune sunt adesea inutile și chiar vătămătoare. În apă învață oamenii să înoate, nu pe uscat.

O altă obligație, prea adesea trecută ușor cu vederea — o obligație care trebuie să fie prezentată fără echivoc înaintea tinerilor care au fost conștientizați în ce privește cerințele pe care le are Hristos — este aceea față de legătura cu biserica.

Legătura dintre Hristos și biserica Sa este foarte strânsă și sfântă — El fiind Mirele, iar biserica, mireasa; El, Capul, iar biserica, trupul. Legătura cu Hristos, prin urmare, presupune legătura cu biserica Sa.

Biserica este organizată pentru slujire; iar într-o viață în care Îi slujim lui Hristos, legătura cu biserica este unul din primii pași. Loialitatea față de Hristos pretinde împlinirea cu credincioșie a îndatoririlor din biserică. Aceasta este o parte importantă din pregătirea unei persoane; iar într-o biserică inspirată de viața Stăpânului, ea va determina în mod direct efortul pentru lumea din afară.

Există multe ramuri în care tinerii pot găsi ocazii de a lucra cu folos. Să se organizeze în grupuri de slujire creștină, iar cooperarea se va dovedi un ajutor și o încurajare. Arătându-și interesul față de lucrarea celor tineri, părinții și învățătorii vor avea ocazia să le ofere avantajul experienței lor mai mari și pot ajuta ca eforturile acestora să fie eficiente pentru facerea de bine.

Cunoașterea este ceea ce trezește compasiunea, iar compasiunea este resortul slujirii eficiente. Pentru a trezi compasiunea în tineri și copii și spiritul de sacrificiu pentru milioanele de oameni care suferă „în ținuturile care sunt dincolo”, ei trebuie să se familiarizeze cu aceste țări și cu popoarele lor. În această direcție se pot face multe în școlile noastre. În loc să se insiste asupra faptelor de vitejie ale Alexandrilor și Napoleonilor din

istorie, elevii să studieze viețile unor oameni ca apostolul Pavel și Martin Luther, Moffat, Livingstone, Carey și istoria actuală a desfășurării de zi cu zi a eforturilor misionare. În loc să li se împovăreze memoriile cu o groază de nume și teorii care nu au nici un folos pentru viața lor și cu care, o dată ce au ieșit din sala de clasă, rareori își mai bat capul, să studieze toate țările în lumina efortului misionar și să cunoască popoarele și nevoile lor.

În această lucrare finală de răspândire a Evangheliei trebuie acoperit un câmp enorm; și, mai mult ca oricând până acum, lucrarea trebuie să recruteze ajutoare din rândurile oamenilor simpli. Atât tinerii, cât și cei mai în vârstă vor fi chemați de la câmp, din vie și din atelier și trimiși de către Stăpân să dea solia Sa. Mulți dintre aceștia nu au prea avut ocazia de a-și face o educație; dar Hristos vede în ei calitățile care îi va face capabili să-I împlinească scopul. Dacă își pun inima în lucrare și nu încetează să învețe, El îi va face destoinici să lucreze pentru El.

Acela care cunoaște cotele mizeriei și disperării lumii știe în ce fel poate aduce ușurare. Vede la orice pas suflete aflate în întuneric, aplecate sub povara păcatului, tristeții și durerii. Dar El vede și posibilitățile pe care le au; vede ce înălțimi pot atinge aceste suflete. Deși ființele omenești și-au bătut joc de binecuvântările lor, și-au irosit talentele și și-au pierdut demnitatea unei bărbății pline de evlavie, Creatorul urmează să fie slăvit prin răscumpărarea lor.

Hristos pune povara lucrării pentru acești nevoiași aflați în ținuturile aspre ale pământului asupra celor care sunt alături cu

inima de cei neștiutori și de cei care s-au abătut de pe cale. El va fi prezent pentru aceia ale căror inimi simt milă, măcar că mâinile lor pot fi aspre și neîndemânatică. El va lucra prin aceia care pot vedea milă în nenorocire și câștig în pierdere. Când Lumina lumii trece pe lângă noi, vom vedea că greutățile sunt de fapt un privilegiu, că există ordine în încurcături, succes în eșecul aparent. Calamitățile vor fi văzute ca binecuvântări deghizate; nenorocirile, ca acte de îndurare. Lucrători veniți din rândurile oamenilor simpli, împărtășind durerile semenilor lor așa cum Stăpânul lor a împărtășit durerile întregului neam omenesc, Îl vor vedea prin credință lucrând cu ei.

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare!” (Țefania 1, 14.) Și avem o lume întreagă de avertizat.

Cu pregătirea pe care o pot astfel dobândi, mii și mii de tineri și cei vârstnici ar trebui să se dăruiască acestei lucrări. Deja multe inimi răspund chemării Marelui Lucrător, iar numărul lor va crește. Fiecare educator creștin să ofere simpatie și cooperare unor asemenea lucrători. Să-i încurajeze și să-i sprijine pe tinerii pe care-i are în grijă pentru ca aceștia să primească pregătirea prin care să poată intra în rândurile celorlalți lucrători.

Nu există nici o ramură a lucrării în care tinerilor să le fie cu putință să primească binecuvântări mai mari. Toți cei care se angajează în slujire sunt mâinile care Îl ajută pe Dumnezeu. Ei sunt împreună lucrători cu îngerii; sau, mai degrabă, ei sunt agenții

umani prin care își îndeplinesc îngerii misiunea. Îngerii vorbesc prin glasurile lor și lucrează prin mâinile lor. Iar lucrătorii umani, cooperând cu agenții cerești, se bucură de avantajul educației și experienței acestora. Ca mijloc de educație, ce „curs universitar” poate egala acest lucru?

Cu o asemenea armată de lucrători, care ar putea fi formată din tinerii noștri, pregătiți cum se cuvine, cât de curând ar putea fi dusă întregii lumi solia despre un Mântuitor răstignit, înviat și care va reveni în curând! Cât de curând ar putea veni sfârșitul — sfârșitul suferinței, al durerilor și păcatului! Cât de curând ar putea primi copiii noștri, în locul unei proprietăți aici — stricate de păcat și durere, — moștenirea lor, unde „cei neprihăniți vor stăpâni țara și vor locui în ea pe vecie”. Unde „nici un locuitor nu zice: Sunt bolnav!” Și „nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plânsurilor, nici glasul țipetelor.” (Psalmii 37, 29; Isaia 33, 24; 65, 19.)

Pedagogul

„Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”

Capitolul 32

Pregătirea

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat.”

Primul învățător al copilului este mama. În perioada în care este cel mai impresionabil și se dezvoltă în cel mai rapid ritm, educația lui se află într-o mare măsură în mâinile ei. Ea este prima care are ocazia de a-i modela caracterul pentru bine sau pentru rău. Ea ar trebui să înțeleagă valoarea șansei pe care o are și, mai presus de oricare alt profesor, ar trebui să fie pricepută să o folosească pentru cel mai înalt folos. Cu toate acestea, educației ei i se acordă mai puțină atenție decât pregătirii oricărui alt învățător. Cea a cărei influență în educație este cea mai puternică și mai bogată în consecințe este persoana pentru al cărei ajutor se depune cel mai mic efort sistematic.

Cei în grija cărora este încredințat copilașul sunt prea adesea neștiutori în ce privește nevoile sale fizice; ei știu prea puțin despre legile sănătății sau despre principiile dezvoltării. Și nu sunt mai bine pregătiți nici pentru a-l îngriji în vederea creșterii sale mintale și spirituale. Se poate ca aceștia să aibă calitățile necesare conducerii unor afaceri sau de a străluci în societate; se poate să fie autorii unor realizări demne de laudă pe tărâm literar sau științific; dar despre educația unui copil au puține cunoștințe. În principal, din cauza

acestei lipse și mai ales din aceea a neglijării de timpuriu a dezvoltării fizice, rasa umană are o rată atât de mare a mortalității infantile; iar dintre cei care ajung la maturitate sunt atât de mulți pentru care viața nu este decât o povară.

Taților și, de asemenea, mamelor le revine responsabilitatea pentru educarea timpurie a copilului ca și pentru cea de mai târziu, iar cerința pregătirii aprofundate a ambilor părinți este de extremă urgență. Înainte să-și asume statutul de tată și mamă, bărbații și femeile ar trebui să se familiarizeze cu legile dezvoltării fizice — cu fiziologia și igiena, cu consecințele influențelor prenatale, cu legile eredității, îmbrăcămintea, exercițiul fizic și tratarea bolilor; ei ar trebui, de asemenea, să înțeleagă legile dezvoltării intelectuale și ale educației morale.

Cel Infinit a considerat că această lucrare a educației este atât de importantă, încât au fost trimiși mesageri de la tronul Său la o femeie care avea să devină mamă pentru a răspunde la întrebarea „ce va trebui să păzim cu privire la copil și ce va fi de făcut?” (Judecători 13, 12) și pentru a instrui un tată în legătură cu educația unui fiu ce fusese făgăduit.

Educația nu va împlini niciodată ceea ce ar putea și ar trebui până când nu este recunoscută pe deplin importanța lucrării părinților și până când aceștia nu dobândesc o pregătire pentru responsabilitățile ei sacre.

Necesitatea unor cursuri pregătitoare pentru învățător este

universal recunoscută; puțini recunosc însă care este pregătirea cea mai importantă. Cel care apreciază responsabilitatea pe care o presupune educarea tineretului își va da seama că numai instruirea în sfera științifică și literară nu poate fi de ajuns. Învățătorul ar trebui să aibă o educație mai cuprinzătoare, decât cea care poate fi câștigată prin studierea cărților. Ar trebui să aibă nu numai o minte puternică, dar și un orizont larg; ar trebui să fie sincer, deschis, dar să aibă și un suflet mare.

Numai Acela care a creat mintea și i-a stabilit legile îi poate înțelege perfect nevoile sau dirija dezvoltarea. Principiile de educație, pe care le-a dat El, sunt singurul ghid sigur. O însușire esențială pentru fiecare învățător este cunoașterea acestor principii și o asemenea acceptare a lor, încât acestea să devină o putere stăpânitoare în propria sa viață.

Experiența în viața practică este indispensabilă. Calitățile esențiale sunt ordinea, meticulozitatea, punctualitatea, stăpânirea de sine, un temperament senin, o constanță a dispoziției, jertfirea de sine, integritatea caracterului și politețea.

Pentru că pretutindeni în jurul tinerilor sunt caractere de joasă speță și multe falsuri, se face simțită o mare nevoie ca vorbele învățătorului, atitudinea și comportamentul său să-l reprezinte pe cel elevat și adevărat. Copiii percep cu rapiditate când este vorba doar de paradă sau de orice altă slăbiciune ori defect. Învățătorul nu poate câștiga respectul elevilor săi în nici un alt fel decât prin descoperirea în propriul său caracter a principiilor pe care caută să-i învețe.

Numai făcând acest lucru în contactul zilnic pe care-l are cu ei poate avea o influență trainică pentru bine asupra lor.

Pentru aproape orice calitate care contribuie la succesul său, învățătorul este într-o mare măsură dependent de vigoarea fizică. Cu cât îi este mai bună sănătatea, cu atât mai bună va fi lucrarea sa.

Responsabilitățile sale sunt atât de obositoare, încât se cere un efort deosebit din partea sa pentru a-și păstra puterea și prospețimea. Adesea, îi obosește și inima, și mintea, aceasta având ca efect tendința către depresie, răceală sau iritabilitate. Datoria sa nu este doar de a ține piept unor astfel de stări, ci și de a evita cauza producerii lor. El trebuie să-și păstreze inima curată, plină de gingășie, încredere și compasiune. Pentru a putea fi întotdeauna ferm, calm și voios, trebuie să-și păstreze tăria creierului și a nervilor.

De vreme ce în lucrarea sa calitatea este cu mult mai importantă decât cantitatea, el ar trebui să se păzească de munca în exces — de faptul de a încerca să facă prea mult în sfera datoriei sale; de acceptarea altor responsabilități care l-ar împiedica să-și mai împlinească lucrarea și de angajarea în distracții și plăceri sociale, care sunt mai degrabă epuizante decât regeneratoare.

Exercițiul fizic în aer liber, mai ales prin muncă folositoare, este unul dintre cele mai bune mijloace de recreere a trupului și a minții; iar exemplul învățătorului va stârni în elevii săi interesul și respectul pentru munca manuală.

Învățătorul ar trebui să respecte cu scrupulozitate, în orice domeniu, principiile sănătății. El ar trebui să facă acest lucru, având în vedere nu numai influența lor asupra propriei sale utilități, dar și din pricina înrâuririi pe care o au acestea asupra elevilor săi. Ar trebui să fie cumpătat în toate lucrurile și un exemplu în alimentație, îmbrăcăminte, muncă și recreere.

Sănătatea fizică și integritatea caracterului ar trebui să fie combinate cu o mare destoinicie literară. Cu cât învățătorul are mai multe cunoștințe adevărate, cu atât mai bună va fi lucrarea sa. Sala de clasă nu este un loc pentru o muncă de suprafață. Nici un învățător care este mulțumit cu o cunoaștere superficială nu va atinge un grad înalt de eficiență.

Însă utilitatea învățătorului nu depinde atât de mult de cantitatea efectivă a informațiilor pe care le deține, cât de standardul la care aspiră. Adevăratul dascăl nu este mulțumit cu o gândire ștearsă, cu o minte leneșă sau o memorie slabă. El caută neîncetat realizări mai înalte și metode mai bune. Viața sa este marcată de o creștere continuă. În lucrarea unui astfel de învățător există o prospețime și o putere înviorătoare care îi trezește și îi inspiră pe elevii săi.

Învățătorul trebuie să fie competent pentru munca sa. Trebuie să posede înțelepciunea și tactul pe care-l pretinde lucrul cu mintea altora. Oricât de înalte ar fi cunoștințele sale științifice, oricât de bune înzestrările sale în alte domenii, dacă nu dobândește respectul

și încrederea elevilor săi, eforturile lui se vor dovedi inutile.

Este nevoie de învățători care să vadă cu rapiditate și să se folosească de orice prilej pentru a înfăptui binele; care să îmbine entuziasmul cu demnitatea adevărată, care să fie stăpâni pe situație și „în stare să-i învețe pe toți”, care să inspire idei, să descătușeze energia și să insufle curaj și viață.

Se poate ca avantajele de care a dispus un învățător să fi fost limitate, astfel încât să nu aibă o destoinicie literară la nivelul celei vrednice de dorit; chiar și așa, dacă are o adevărată cunoaștere a naturii umane, o adevărată dragoste pentru munca sa și dacă apreciază în mod corect importanța ei; dacă este hotărât să se perfecționeze și dispus să muncească în mod hotărât și perseverent, va înțelege care sunt nevoile elevilor săi și, prin spiritul lui progresist și plin de înțelegere, îi va inspira să-l urmeze în timp ce el caută să-i conducă înainte și în sus.

Copiii și tinerii aflați în grija învățătorului se deosebesc foarte mult în privința dispoziției, obiceiurilor și educației. Unii nu au țeluri hotărâte sau principii stabilite. Au nevoie să fie treziți ca să-și vadă responsabilitățile și posibilitățile. Puțini copii au fost educați corect în cămin. Unii au fost răsfățații familiei. Întreaga lor pregătire a fost superficială. Întrucât li s-a îngăduit să-și urmeze înclinațiile firești și să evite responsabilitățile și poverile, le lipsește stabilitatea, perseverența și tăgăduirea de sine. Aceștia privesc adesea orice act de disciplină ca fiind o constrângere inutilă. Alții au fost criticați și descurajați. Restricțiile arbitrare și asprimea au dezvoltat în ei

spiritul de încăpățănare și sfidare. Lucrarea de remodelare a acestor caractere deformate trebuie să fie împlinită în cele mai multe cazuri de către învățător. Pentru a face aceasta cu succes, el trebuie să aibă compasiunea și înțelegerea care îl vor ajuta să descopere cauza defectelor și greșelilor care se manifestă la elevii săi. Trebuie să posede, de asemenea, tactul și îndemânarea, răbdarea și fermitatea care îl vor face în stare să dea fiecăruia ajutorul de care este nevoie — celui șovăitor și iubitor de tihnă, o asemenea încurajare și sprijin, încât să-l stimuleze la străduințe personale; celui demoralizat, compasiunea și aprecierea care îi vor da încredere și îl vor inspira astfel să depună eforturi.

Adesea, învățătorii nu reușesc să fie suficient de sociabili cu elevii lor. Ei manifestă prea puțină compasiune și gingășie și prea mult din demnitatea judecătorului neînduplecat. Câtă vreme este adevărat că învățătorul trebuie să fie ferm, hotărât, el nu trebuie să fie critic sau dictatorial. A fi aspru și muștrător, a sta izolat de elevii săi sau a-i trata cu indiferență înseamnă să închidă căile prin care îi poate influența pentru bine.

Învățătorul să nu dea pe față, în nici un fel de împrejurări, un tratament preferențial. A-l favoriza pe elevul cuceritor și atrăgător și a fi critic, nerăbdător, cu cel care are cea mai mare nevoie de încurajare și ajutor înseamnă a dovedi o concepție total greșită în privința lucrării învățătorului. Prin modul în care îi tratează pe cei greșiți și dificili este pus la încercare caracterul și se dovedește dacă învățătorul este cu adevărat apt pentru poziția pe care o ocupă.

Mare este responsabilitatea acelor care își asumă călăuzirea unui suflet omenesc. Tatăl și mama adevărată consideră că li s-a încredințat o răspundere de care nu pot fi niciodată cu totul eliberați. Viața copilului, din prima până în ultima zi, simte puterea acelei legături care îl leagă de inima părintelui; faptele, cuvintele, însăși privirea părintelui continuă să modeleze copilul pentru bine sau pentru rău. Învățătorul este și el părtaș la această responsabilitate și are nevoie să-și dea seama neîncetat de sfințenia ei și să nu piardă din vedere scopul lucrării sale. El nu are doar datoria de a se achita de sarcinile zilnice, de a le face pe plac șefilor lui sau de a menține bunul nume al școlii; el trebuie să aibă în vedere binele cel mai înalt al fiecăruia dintre elevii săi, îndatoririle pe care viața le va pune asupra lor, slujirea de care este nevoie și pregătirea cerută. Lucrarea pe care o înfăptuiește zi de zi va răsfrânge asupra elevilor săi, și prin ei asupra altora, o influență care nu va înceta să se extindă și să se întărească până la sfârșitul timpului. El trebuie să fie confruntat cu roadele lucrării sale în acea zi măreață în care fiecare cuvânt sau faptă va fi descoperită înaintea lui Dumnezeu.

Învățătorul care își dă seama de acest lucru nu va simți că munca lui este completă când termină rutina zilnică a examinărilor și elevii nu mai sunt, pentru un timp, sub grija lui directă. Îi va purta în inima sa pe acești copii și tineri. Preocuparea și efortul său constant va fi acela de a descoperi cum să le asigure standardul cel mai nobil de perfecționare.

Cel care își dă seama de ocaziile și privilegiile lucrării sale nu va îngădui ca vreun lucru să stea în calea străduinței hotărâte de

autoperfecționare. Nu va cruța nici un efort pentru a atinge standardul cel mai înalt de profesionalism. El se va strădui să fie tot ceea ce dorește ca elevii săi să devină.

Cu cât sentimentul responsabilității este mai adânc și cu cât efortul de autoperfecționare este mai hotărât, cu atât învățătorul va percepe mai clar și va regreta mai profund defectele care împiedică utilitatea sa. Contemplând însemnătatea lucrării sale, dificultățile și posibilitățile ei, inima lui va striga adesea: „Cine este de-ajuns pentru aceste lucruri?”.

Dragă învățătorule, în timp ce te gândești la nevoia ta de tărie și călăuzire — nevoie pe care nu o poate satisface nici o sursă omenească — te rog, cugetă la făgăduințele Celui care este Sfetnicul minunat.

„Iată”, spune El, „ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide.” (Apocalipsa 3, 8.)

„Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde.” „Te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta.” (Ieremia 33, 3; Psalmii 32, 8.)

„Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28, 20.)

În scopul celei mai înalte pregătiri pentru lucrarea ta, îți supun atenției cuvintele, viața și metodele Prințului învățătorilor. Te

îndemn să nu-L pierzi din vedere. În El se află adevăratul tău ideal. Contemplă-l și zăbovește asupra lui până când Duhul Învățătorului divin va pune stăpânire pe inima și viața ta.

Privind „cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului”, ești schimbat „în același chip al Lui.” (2 Corinteni 3, 18.)

Acesta este secretul puterii tale asupra elevilor tăi. Reflectă-L pe El.

Capitolul 33

Conlucrarea

„Suntem mădulare unii altora.”

În formarea caracterului, nici o altă influență nu contează atât de mult ca aceea a căminului. Lucrarea învățătorului ar trebui să suplimenteze pe aceea a părinților, dar nu are menirea de a-i lua locul. Tot ceea ce privește bunăstarea copilului ar trebui să-și găsească materializarea în efortul de cooperare dintre părinți și învățători.

Lucrarea de cooperare ar trebui să înceapă chiar cu tatăl și mama, în viața de familie. În educarea copiilor lor, ei au o responsabilitate comună, iar faptul de a acționa împreună ar trebui să constituie strădania lor neîntreruptă. Să se predea lui Dumnezeu, căutând ajutor de la El pentru a se sprijini reciproc. Să-și învețe copiii să fie credincioși lui Dumnezeu, credincioși principiilor și credincioși astfel față de ei înșiși și față de toți cei cu care au legături. Cu o asemenea pregătire, nu vor fi un motiv de tulburare sau neliniște când sunt trimiși la școală. Vor fi un sprijin pentru învățătorii lor și un exemplu și o încurajare pentru colegi.

Este puțin probabil ca părinții care dau o asemenea educație să se numere printre aceia care sunt surprinși, criticându-l pe învățător. Ei simt că atât interesul copiilor lor, cât și dreptatea cuvenită școlii

cer ca, pe cât posibil, să-l sprijine și să-l cinstească pe acela cu care își împart responsabilitatea.

Mulți părinți greșesc aici. Prin critica lor pripită, nefondată, influența învățătorului credincios, caracterizat prin jertfire de sine, este adesea aproape distrusă. Mulți părinți ai căror copii au fost stricați prin satisfacerea tuturor poftelor, lasă în seama învățătorului sarcina neplăcută de a le repara neglijența; prin calea pe care o urmează apoi, ei fac misiunea lui aproape lipsită de speranță. Critica și atacul asupra conducerii școlii încurajează spiritul de nesupunere în copii și le statornicește obiceiurile greșite.

În cazul în care critica sau sugestiile privind lucrarea învățătorului devin necesare, acestea trebuie făcute lui, în particular. Dacă acest lucru se dovedește inefficient, problema trebuie să fie înaintată celor care răspund de conducerea școlii. Nu trebuie spus sau făcut nimic pentru a slăbi respectul copiilor față de cel de care depinde într-o măsură atât de mare bunăstarea lor.

I-ar fi de ajutor învățătorului, dacă părinții i-ar împărtăși ceea ce cunosc foarte bine despre caracterul copiilor și despre particularitățile lor fizice sau anumite neputințe. Este regretabil că mulți nu reușesc să-și dea seama de acest lucru. Cei mai mulți părinți manifestă un interes scăzut, fie în ce privește destoinicia învățătorului, fie legat de cooperarea cu el în lucrarea sa.

De vreme ce părinții caută atât de rar să comunice cu învățătorul, este cu atât mai important ca învățătorul să caute să

comunica cu părinții. El ar trebui să viziteze familiile elevilor săi și să se informeze cu privire la influențele și mediul în care trăiesc aceștia. Venind personal în contact cu familiile și viețile lor, el poate întări legăturile cu elevii săi și poate descoperi cum să se raporteze cu mai mult succes la diferitele lor temperamente și dispoziții.

Interesându-se de educația din cămin, învățătorul le oferă o binecuvântare dublă. Mulți părinți, absorbiți de muncă și griji, pierd din vedere ocaziile de a influența în bine viețile copiilor lor. Învățătorul poate face mult pentru conștientizarea acestor părinți în privința posibilităților și privilegiilor pe care le au. Va găsi pe alții pentru care simțământul responsabilității este o mare povară, deoarece își doresc atât de mult să-și vadă copiii devenind bărbați și femei buni și folositori. Adesea, învățătorul îi poate sprijini pe acești părinți purtându-le povara și, sfătuindu-se împreună, atât învățătorul, cât și părinții vor fi încurajați și întăriți.

În educarea tinerilor în cămin, principiul cooperării este de neprețuit. Din primii lor ani, copiii ar trebui călăuziți în așa fel, încât să simtă că fac parte și ei din echipa familiei. Chiar și copilașii ar trebui să fie pregătiți să participe la muncile de zi cu zi și să simtă că este nevoie de ajutorul lor, și că acesta este apreciat. Copiii mai mari ar trebui să fie asistenții părinților, fiind prezenți la planurile lor și preluând de la ei responsabilități și poveri. Tații și mamele să-și facă timp să-și învețe copiii, să le arate că pun preț pe ajutorul primit de la ei, își doresc încrederea și se bucură de tovarășia lor, iar reacția copiilor nu se va lăsa așteptată. Nu numai că povara părinților va fi ușurată și copiii vor primi o instruire practică de o valoare

inestimabilă, dar va exista o întărire a legăturilor din cămin și o adâncire a însăși temeliei caracterului.

Cooperarea ar trebui să fie spiritul care animă sala de clasă, legea existenței ei. Învățătorul care câștigă cooperarea elevilor își asigură un ajutor neprețuit în menținerea ordinii. Mulți băieți al căror neastâmpăr duce la dezordine și nesupunere vor găsi, prin slujirea în sala de clasă, o cale de a-și consuma energia care le prisosește. Cei mari să-i ajute pe cei mici, cei puternici, pe cei slabi; și, pe cât este cu putință, fiecăruia să i se dea de făcut un lucru pentru care este foarte priceput. Aceasta va încuraja respectul de sine și dorința de a fi de folos.

Ar fi util pentru tineri și, de asemenea, pentru părinți și educatori să studieze lecția cooperării așa cum este ea predată în Scripturi. Printre multele ei ilustrații, observați construirea cortului întâlnirii — acea lecție a zidirii caracterului — care a unit întregul popor, pe „toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință.” (Exod 35, 21.) Citiți cum a fost reconstruit zidul Ierusalimului de către cei reveniți din robie, în mijlocul sărăciei, dificultăților și primejdiei, marea sarcină fiind dusă la bun sfârșit cu succes pentru că „poporul lucra cu inimă.” (Neemia 4, 6.) Observați rolul jucat de ucenici în miracolul hrănirii mulțimii. Mâncarea s-a înmulțit în mâinile lui Hristos, însă ucenicii au luat pâinea și peștii și le-au dat mulțimii care aștepta.

„Suntem mădulare unii altora.” Prin urmare, „după darul pe care l-a primit”, „fiecare din voi să slujească altora”, „ca niște buni

ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu.” (Efeseni 4, 25; 1 Petru 4, 10.)

Cuvintele scrise despre cei ce înălțau idoli în vechime ar putea fi foarte bine adoptate — pentru un scop mai vrednic — ca moto al celor ce zidesc astăzi caracterul:

„Se ajută unul pe altul și fiecare zice fratelui său: Fii cu inimă!”
(Isaia 41, 6.)

Capitolul 34

Disciplina

„Învățați-i, mustrați-i, încurajați-i, fiți îndelung răbdători.”

Una din primele lecții pe care trebuie să le învețe un copil este aceea a supunerii. El poate fi învățat să fie ascultător înainte de a fi suficient de mare pentru a gândi abstract. Obiceiul ar trebui întipărit prin eforturi perseverente, pline de blândețe. Pot fi prevenite astfel într-o mare măsură conflictele de mai târziu dintre voința proprie și autoritate, conflicte care au un aport substanțial în crearea unei înstrăinări și ostilități față de părinți și educatori și, adesea, a unei împotriviri față de orice autoritate, omenească sau divină.

Obiectivul disciplinei este formarea copilului pentru autonomie. El ar trebui să fie învățat încrederea de sine și autocontrolul. De aceea, de îndată ce este capabil să priceapă, rațiunea sa ar trebui să fie îndreptată către supunere. Ori de câte ori tratăm cu el, să o facem în așa fel încât să arătăm că supunerea este un lucru corect și rezonabil. Ajutați-l să vadă că fiecare lucru este guvernat de câte o lege și că nesupunerea duce în cele din urmă la dezastru și suferință. Când Dumnezeu spune: „Să nu”, ne atrage atenția din iubire asupra consecințelor nesupunerii, pentru a ne scuti de vătămări și pierderi.

Ajutați-l pe copil să vadă că părinții și învățătorii sunt

reprezentanții lui Dumnezeu și că, atâta vreme cât ei acționează în armonie cu El, legile pe care le fac aceștia în familie și în școală sunt și ale Sale. După cum se așteaptă de la copil să dea ascultare părinților și educatorilor, și ei au datoria, la rândul lor, să asculte de Dumnezeu.

Atât părintele, cât și educatorul ar trebui să caute să supravegheze dezvoltarea copilului fără a o împiedica printr-un control excesiv. Când nu le dăm suficientă libertate este la fel de rău ca atunci când ne ocupăm prea puțin de ei. Efortul de a „frânge voința” unui copil este o greșeală îngrozitoare. Fiecare minte are o constituție diferită; în vreme ce folosirea forței poate asigura o supunere exterioară, rezultatul obținut în cazul multor copii va fi acela al unei răzvrățiri mai ferme a inimii. Chiar dacă părintele sau educatorul ar reuși să obțină controlul pe care-l dorește, efectul nu va fi mai puțin vătămător pentru copil. Disciplinarea unei ființe omenești care a atins anii în care poate raționa liber nu ar trebui să se asemene cu cea folosită în cazul unui animal necuvântător. Animalul nu este învățat decât să se supună stăpânului său. Pentru acel dobitoc, stăpânul reprezintă mintea, judecata și voința. Această metodă, folosită uneori în educarea copiilor, face din ei ceva doar cu puțin diferit de niște mașini automate. Mintea, voința și conștiința se află sub controlul altuia. Scopul lui Dumnezeu nu este ca vreo minte să fie dominată în felul acesta. Cei care slăbesc sau distrug individualitatea își asumă o responsabilitate care nu poate avea decât efecte negative. Atâta vreme cât se află sub autoritate, copiii pot da impresia unor soldați bine instruiți; când însă controlul încetează, se va descoperi că duc lipsă de tărie și fermitate a caracterului. Pentru

că nu a fost învățat niciodată să se conducă singur, tânărul nu discerne nici o limită în afara cerințelor impuse de părinți sau educatori. Când autoritatea acestora nu mai acționează, el nu știe cum să-și folosească libertatea și se dedă adesea la plăceri care îi vor constitui ruina.

De vreme ce supunerea voinței este mult mai dificilă pentru unii elevi decât pentru alții, învățătorul ar trebui să facă ascultarea față de cerințele sale cât mai ușoară cu putință. Voința ar trebui să fie călăuzită și modelată, nu ignorată sau zdrobită. Cruțați-le tăria voinței; vor avea nevoie de ea în bătălia vieții.

Fiecare copil ar trebui să înțeleagă adevărata forță a voinței. El ar trebui să fie călăuzit să vadă cât de mare este responsabilitatea implicată în acest dar. Voința este puterea stăpânitoare în natura omului, puterea de decizie sau de alegere. Fiecare ființă umană înzestrată cu rațiune are puterea de a alege binele. În fiecare experiență a vieții, cuvântul lui Dumnezeu pentru noi este: „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” (Iosua 24, 15.) Fiecare își poate pune voința de partea voinței lui Dumnezeu, poate alege să se supună Lui și, unindu-se astfel cu puterea divină, poate rămâne pe un teren unde nimic nu-l poate forța să facă ceea ce este rău. În fiecare tânăr sau copil există, prin ajutorul lui Dumnezeu, puterea de a-și forma un caracter integru și de a duce o viață folositoare.

Părintele sau educatorul care îl învață pe copil autocontrolul printr-o asemenea instruire va fi de cel mai mare folos și va avea mereu succes. Se poate ca persoanei care privește cu superficialitate

să nu i se pară că munca acestuia prezintă cele mai mari avantaje; se poate să nu fie prețuită atât de mult ca munca celui care ține mintea și voința copilului în stăpânire absolută; după mai mulți ani însă se vor vedea rezultatele celei mai bune metode de educare.

În abordarea elevului său, educatorul înțelept va căuta să încurajeze încrederea și să întărească sentimentul onoarei. Copiii și tinerii au de câștigat, dacă li se acordă încredere. Mulți, chiar și dintre cei mici, au un simțământ puternic al onoarei, toți doresc să fie tratați cu încredere și respect, iar acesta este un drept al lor. Ei nu ar trebui făcuți să simtă că nu pot face un pas fără a fi supravegheați. Suspiciunea demoralizează, producând tocmai relele pe care caută să le împiedice. În loc să stea tot timpul cu ochii pe ei, ca și cum i-ar bănuși de ceva rău, învățătorii care își cunosc elevii vor descoperi lucrările unei minți neastâmpărate și vor acționa prin influențe ce vor contracara răul. Faceți-i pe tineri să simtă că li se acordă încredere și veți vedea că nu vor fi decât puțini aceia care nu vor căuta să se dovedească vrednici de această încredere.

Urmând același principiu, este mai bine să cereți decât să porunciți; cel căruiă vă adresați în felul acesta are ocazia de a dovedi că este credincios principiilor corecte. Dacă se supune, acesta va fi rezultatul alegerii lui, nu al constrângerii.

Regulile care guvernează sala de clasă ar trebui să reprezinte, pe cât posibil, vocea întregii școli. Fiecare principiu implicat în ele ar trebui pus înaintea elevului în așa fel încât să poată fi convins de justețea lui. Astfel, va simți responsabilitatea de a veghea asupra

respectării regulilor la a căror formulare a ajutat el însuși.

Regulile ar trebui să fie puține și bine concepute; și ar trebui aplicate de îndată ce au fost făcute. Minte învață să recunoască și să se adapteze la tot ceea ce se dovedește cu neputință de schimbat; însă posibilitatea compromisului provoacă dorința, speranța și nesiguranța, iar rezultatele sunt agitația, iritabilitatea și nesupunerea.

Ar trebui să se clarifice din capul locului că modul de guvernare al lui Dumnezeu nu cunoaște nici un compromis cu răul. Neascultarea nu ar trebui tolerată nici în cămin, nici în școală. Nici un părinte sau educator, care are pe inimă bunăstarea celor care se află în grija sa, nu va face compromisuri cu independența încăpățânată, care sfidează autoritatea sau recurge la subterfugii sau la manevre de evitare a datoriei de a se supune. Nu dragoste, ci sentimentalism este numele atitudinii de a sta la tocmeală cu ceea ce este rău, de a căuta să înduplece sau să mituiască pentru a obține acordul și de a accepta, în final, un înlocuitor al lucrului cerut inițial.

„Cei nesocotiți glumesc cu păcatul.” (Proverbe 14, 9.) Ar trebui să ne ferim să tratăm păcatul ca fiind un lucru neînsemnat. Îngrozitoare este puterea lui asupra aceluia care îl face. „Cel rău este prins în înseși nelegiuirile lui și este apucat de legăturile păcatului lui.” (Proverbe 5, 22.) Cel mai mare rău pe care-l putem face unui tânăr este acela de a-l lăsa să rămână prins în robia obiceiului rău.

Tinerii au o dragoste înnăscută de libertate; ei au nevoie să priceapă că de aceste binecuvântări inestimabile se pot bucura

numai în supunerea față de Legea lui Dumnezeu. Această Lege este garantul adevăratei libertăți. Ea descoperă și interzice acele lucruri care degradează și înrobesc și îl protejează în acest fel pe cel ascultător de puterea răului.

Psalmistul spune: „Voi umbla în loc larg, căci caut poruncile Tale”. „Învățăturile Tale sunt desfătarea mea și sfătuitoarii mei.” (Psalmii 119, 45.24.)

În eforturile noastre de a îndrepta răul, ar trebui să ne ferim de tendința de a cicăli sau critica. Mustrarea neîncetată tulbură, dar nu reformează. Pentru multe minți, și adesea chiar acelea care sunt cele mai impresionabile, atmosfera de critică lipsită de compasiune zădărnicește toate eforturile depuse. Florile nu se deschid sub biciul unui vânt aspru.

Un copil certat în mod frecvent pentru o greșeală anume ajunge să privească acea greșeală ca pe o trăsătură definitorie a sa, ca pe un lucru împotriva căruia este zadarnic să lupte. Așa se ajunge la descurajare și deznădejde, adesea ascunse sub masca indiferenței sau bravadei.

Adevăratul obiectiv al mustrării este atins numai când cel greșit este condus să-și vadă singur greșeala și se decide să-și folosească voința pentru a o îndrepta. Când se întâmplă aceasta, îndrumați-l către Izvorul iertării și puterii. Căutați să-i păstrați intact respectul de sine și să-i insuflați curaj și speranță.

Această lucrare este cea mai frumoasă și cea mai dificilă care a fost vreodată încredințată făpturilor omenești. Ea reclamă un tact de cea mai mare delicatețe, o sensibilitate deosebită, o cunoaștere a firii omenești, o credință și o răbdare de origine cerească, dispusă de a lucra, a veghea și aștepta. Este o lucrare mai importantă decât orice altceva.

Cei care doresc să-i controleze pe alții trebuie să se stăpânească mai întâi pe ei înșiși. Purtarea pătimașă cu un copil sau un tânăr nu va face decât să nască în el resentimente. Când un părinte sau un educator devine nerăbdător și se află în pericolul de a vorbi fără înțelepciune, mai bine să tacă. Există o putere minunată în tăcere.

Educatorul trebuie să se aștepte să întâlnească comportamente îndărătnice și, de asemenea, inimi încăpățânate. Confruntat cu acestea însă, el nu ar trebui să uite niciodată că și el a fost odată copil, că și el a avut nevoie de disciplină; că și acum, cu toate avantajele vârstei, educației și experienței, greșește adesea și are nevoie de milă și răbdare. Când le dă educație celor tineri, ar trebui să aibă în vedere că are de-a face cu unii care au înclinații spre rău, asemănătoare cu ale sale. Să ia în considerație că aceștia au de învățat aproape totul și că unora le este mai greu să învețe decât altora. Cu un elev slab ar trebui să se poarte cu răbdare, fără a-i critica neștiința, ci folosindu-se de orice prilej pentru a-l încuraja. Cu elevii sensibili, neliniștiți, el ar trebui să se poarte cu foarte multă gingășie. Simțământul propriilor lui nedesăvârșiri ar trebui să-l determine neîncetat să manifeste compasiune și îndelungă răbdare față de cei care se luptă cu dificultățile.

Regula Mântuitorului — „Ce vreți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Luca 6, 31) — ar trebui să fie regula tuturor celor care își asumă răspunderea educației copiilor și a tinerilor. Ei sunt membrii mai puțin vârstnici ai familiei Domnului, moștenitori împreună cu noi ai darului vieții. Regula lui Hristos ar trebui păzită cu sfințenie față de cei mai leneși, cei mai tineri, cei mai nepricepuți și chiar față de cei mai greșiți și răzvrățiți.

Această regulă îl va face pe învățător să evite, pe cât este cu putință, să descopere în public vina sau greșelile unui elev. El va căuta să evite muștrările sau pedepsele date în prezența altora. Nu va exmatricula un student până nu s-au depus toate eforturile pentru îndreptarea lui. Când devine evident însă că îngăduința nu-i este de nici un folos studentului însuși, în timp ce sfidarea pe care o afișează acesta sau nesocotirea autorității tinde să aducă prejudicii conducerii școlii, iar influența sa îi contaminează pe alții, atunci exmatricularea lui se impune ca fiind necesară. Cu toate acestea, pentru mulți, rușinea expulzării publice ar duce la îmbrățișarea unei atitudini de indiferență totală și la ruină. În cele mai multe cazuri, când exmatricularea nu poate fi evitată, nu este necesar ca acest lucru să fie făcut public. Sfătuindu-se și cooperând cu părinții, învățătorul să aranjeze retragerea cu discreție a studentului.

În aceste timpuri de primejdie deosebită pentru cei tineri, ispitele îi înconjoară din toate părțile; cel mai ușor este să plutești în derivă, și tocmai de aceea este nevoie de efortul cel mai hotărât pentru a înainta împotriva curentului. Fiecare școală ar trebui să fie

o „cetate de scăpare” pentru tineretul asaltat de ispite, un loc în care rătăcirile lor să fie abordate cu răbdare și înțelepciune. Învățătorii care înțeleg ce responsabilități au vor scoate din viețile și inimile lor tot ceea ce i-ar împiedica să lucreze cu succes cu cei încăpățânați și neascultători. Legea care va stăpâni vorbirea lor va fi în orice clipă dragostea și gingășia, răbdarea și stăpânirea de sine. Îndurarea și compasiunea se vor îngemăna cu dreptatea. Când va fi necesar să mustre, cuvintele lor nu vor fi exagerate, ci umile. Ei vor pune cu blândețe înaintea celui greșit erorile sale și îl vor ajuta să își revină. Fiecare învățător adevărat va simți că, dacă s-ar întâmpla totuși să greșească, ar fi mai bine să greșească de partea îndurării decât de partea severității.

Mulți tineri despre care se crede că sunt incorigibili nu au o inimă atât de dură precum pare. Mulți care sunt priviți ca fiind cazuri lipsite de speranță pot fi recuperați printr-o disciplină înțeleaptă. Ei sunt adesea aceia care cedează cel mai ușor dacă sunt tratați cu bunătate. Învățătorul să capete încrederea celui ispitit și, recunoscând și dezvoltând binele din caracterul acestuia, va putea în multe cazuri să îndrepte răul fără să atragă atenția asupra lui.

Învățătorul divin îi suportă pe cei greșiți în toată stricăciunea lor. Dragostea Lui nu se răcește; eforturile Sale de a-i salva nu încetează. Stă neîncetat cu brațele întinse în întâmpinarea celor greșiți, celor răzvrățiți și chiar a celor apostaziați. Inima Sa este mișcată de neajutorarea copilașului supus unui tratament brutal. Strigătul suferinței omenești nu ajunge niciodată în zadar la urechea Sa. Deși toți sunt prețioși înaintea Lui, purtările aspre, posace,

încăpățâdate Îi solicită cel mai mult compasiunea și iubirea; căci El abordează lucrurile de la cauză la efect. Cel care este ispitit cu cea mai mare ușurință și are cea mai puternică înclinație de a greși constituie obiectul deosebit al grijii Sale.

Fiecare părinte și fiecare învățător ar trebui să cultive atributele Celui care consideră cauza celor năpăstuiți, suferinzi și ispitiți ca fiind propria Sa cauză. Ar trebui să fie un om care „poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune.” (Evrei 5, 2.) Isus ne tratează cu mult mai bine decât merităm; și, după cum ne-a tratat El pe noi, tot așa urmează să ne purtăm și noi cu alții. Calea urmată de vreun părinte sau educator nu este deloc admisibilă dacă se deosebește de cea pe care ar urma-o Mântuitorul în împrejurări similare.

A face față disciplinei vieții

În afară de disciplina din familie și de la școală, toți trebuie să întâlnească disciplina severă a vieții. Cum să o întâmpinăm cu înțelepciune reprezintă o lecție care ar trebui expusă cu claritate fiecărui copil și fiecărui tânăr. Este adevărat că Dumnezeu ne iubește, că lucrează pentru fericirea noastră și că, dacă Legea Sa ar fi fost întotdeauna respectată, nu ar fi trebuit să cunoaștem vreodată suferința; și nu este mai puțin adevărat că în această lume, ca urmare a păcatului, fiecare viață este asaltată de suferință, necazuri și poveri. Putem să le facem copiilor și tinerilor un bine care să dureze toată viața, învățându-i cum să întâmpine curajos aceste necazuri și poveri. În vreme ce este de datoria noastră să le arătăm compasiune,

nu trebuie să facem însă acest lucru niciodată în așa fel încât să-i încurajăm să-și plângă singuri de milă. Ei au nevoie de ceea ce stimulează și întărește mai degrabă decât de ceea ce slăbește.

Ei ar trebui să fie învățați că această lume nu este un loc de paradă, ci un câmp de bătaie. Toți sunt chemați să suporte duritățile, ca niște soldați buni. Ei trebuie să fie puternici, să se poarte ca niște bărbați. Să fie învățați că adevăratul test al caracterului se găsește în dispoziția de a purta poveri, de a ocupa un loc greu, de a face lucrarea ce trebuie îndeplinită, chiar dacă acest lucru nu va aduce nici o răsplată sau recunoaștere pământească.

Modul corect de a înfrunța încercarea nu este căutând să scăpăm, ci să ne folosim de ea. Acest lucru se aplică oricărei discipline, și cea timpurie, și cea de mai târziu. Neglijarea educației copilului pe când e mic și întărirea în timp a tendințelor greșite fac mult mai dificilă educarea sa de mai târziu și, de asemenea, ca disciplinarea lui să fie mult prea adesea un proces dureros. Și într-adevăr este dureros pentru natura inferioară, căci i se refuză dorințele și înclinațiile firești; durerea însă trebuie trecută cu vederea, având în perspectivă o bucurie mai mare.

Copilul și tânărul să fie învățați că fiecare greșală, fiecare defect și dificultate pe care o biruie devine o piatră pe care calcă pentru a ajunge la lucruri mai bune și mai înalte. Prin astfel de experiențe au dobândit succes toți aceia care au reușit, într-adevăr, să facă viața vrednică de trăit.

„Oamenii mari nu s-au trezit de-odat pe creastă, De nimeni nu au fost acolo puși, Ci s-au sculat în miez de noapte să trudească În timp ce-ai lor tovarăși dormeau duși.

Au fost mereu mai nalți prin ce-au pus sub picioare, Mai sus prin ce au stăpânit și-nfrânt, S-au pus și patimi, și orgolii să doboare, Deșarte mituri și vânări de vânt.

Urcăm în liniște, încet și fără urme, Prin tot ce e comun ne-avântăm; Și ne mai facem loc prin bucurii spre culme. Noi chiar prin neplăceri înaintăm.”

Trebuie să „nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4, 18.) Noi facem un schimb prin tăgăduirea dorințelor și înclinațiilor egoiste — renunțăm la ceea ce este fără valoare și trecător pentru a dobândi ceea ce este prețios și etern. Acesta nu este un sacrificiu, ci un câștig infinit.

„Ceva mai bun” este lozinca educației, legea întregii viețuiri corecte. În locul fiecărui lucru la care ne cere să renunțăm, Hristos ne oferă ceva mai bun. Deseori, tinerii îndrăgesc obiecte, țeluri și plăceri care pot să nu pară rele, dar care nu au cum să realizeze cel mai înalt bine. Acestea abat viața de la cel mai înalt scop al Său. Măsurile arbitrare sau învinuirea directă pot să nu reușească să-i facă pe acești tineri să renunțe la lucrurile pe care le agreează. Ei trebuie îndrumați către ceva mai bun decât etalarea ostentativă, ambiția sau satisfacerea plăcerilor proprii. Aduceți-i în contact cu

adevărata frumusețe, cu principii superioare și cu vieți mai nobile. Călăuziți-i să privească la Hristos, căci „toată ființa lui este plină de farmec”. O dată ce privirea le este fixată asupra Lui, viața își găsește centrul de greutate. Entuziasmul, devotamentul generos și pasiunea înfocată a tinerilor își găsesc în El adevăratul obiect. Datoria devine o încântare, iar sacrificiul o plăcere. Cea mai înaltă ambiție a vieții și cea mai mare bucurie a ei este acum aceea de a-L onora pe Hristos, de a deveni ca El, de a lucra pentru El.

„Căci dragostea lui Hristos ne strânge.” (2 Corinteni 5, 14.)

Cursurile superioare

„Niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se, și cum nici nu a văzut ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în El.”

Capitolul 35

Școala din lumea cea nouă

„Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor.”

Cerul este o școală; câmpul ei de studiu, universul; învățătorul ei, Cel Infinit. O filială a acestei școli a fost stabilită în Eden; iar la împlinirea planului de răscumpărare, educația va fi reluată în școala din Eden.

„Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Corinteni 2, 9.) O cunoaștere a acestor lucruri nu poate fi dobândită decât prin Cuvântul Său; și nici acest lucru nu oferă decât o descoperire parțială.

Profetul de pe Patmos descrie astfel locul școlii din lumea viitoare:

„Apoi, am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră.... Și eu, Ioan, am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei.” (Apocalipsa 21, 1.2.)

„Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o

lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul.” (Apocalipsa 21, 23.)

Între școala întemeiată în Eden, la început, și școala din lumea viitoare se întinde perioada întregii istorii a acestei lumi — istoria căderii în păcat și a suferinței omului, a jertfei divine și a biruinței asupra morții și a păcatului. În școala din viața viitoare nu se vor găsi toate condițiile acelei prime școli din Eden. Nu va mai exista un pom al cunoștinței binelui și răului, care să dea ocazia la ispită. Nu mai există nici un ispititor acolo, nici o ocazie pentru rău. Fiecare caracter a trecut proba impusă de păcat și nu mai este nimeni supus puterii sale.

„Celui ce va birui,” spune Hristos, „îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 2, 7.) Darul pomului vieții a fost condiționat în Eden și a fost în cele din urmă retras. Însă darurile vieții viitoare sunt absolute și veșnice.

Profetul privește „un râu cu apa vieții, limpede ca și cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului”. „Pe cele două maluri ale râului, era pomul vieții.” „Moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” (Apocalipsa 22, 1.2; 21, 4.)

„Nu vor mai fi decât oameni neprihăniți în poporul tău: Ei vor stăpâni țara pe vecie, Ca o odraslă sădită de Mine, Lucrarea mâinilor Mele, Ca să slujească spre slava Mea.” (Isaia 60, 21.)

Readus în prezența Sa, omul va fi din nou, ca la început, învățat de Dumnezeu: „Poporul Meu va cunoaște Numele Meu, ... va ști, în ziua aceea, că Eu vorbesc și zic: Iată-Mă!” (Isaia 52, 6.)

„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” (Apocalipsa 21, 3.)

„Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui... Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete, nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții.” (Apocalipsa 7, 14-17.)

„Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.” (1 Corinteni 13, 12.)

„Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.” (Apocalipsa 22, 4.)

Acolo, când va fi îndepărtat vălul care ne întunecă privirea, iar ochii noștri vor contempla acea lume a frumuseții din care nu surprindem acum decât câte un licăr fugar; când vom privi splendorile cerurilor, acum scrutate de departe prin telescop; când,

la îndepărtarea ciumei păcatului, întregul pământ va apărea în „bunăvoința Domnului, Dumnezeului nostru”, ce câmp ni se va deschide spre studiu! Acolo, studentul în științe poate citi rapoartele creației fără a descoperi ceva care să amintească de legea păcatului. Poate asculta muzica vocilor naturii fără a sesiza vreo notă de plâns sau vreo nuanță slabă de tristețe. Pe toate lucrurile create va putea deosebi o singură semnătură, în universul necuprins va vedea „scris mare, Numele Lui sfânt” și nici o urmă a răului nu va mai exista pe pământ, în mare sau pe cer.

Acolo, vom trăi viața edenică, viața în grădină și pe câmp. „Vor zidi case și le vor locui, vor sădi vii și le vor mânca rodul. Nu vor zidi case ca altul să locuiască în ele, nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul, căci zilele poporului Meu vor fi ca zilele copacilor și aleșii Mei se vor bucura de lucrul mâinilor lor.” (Isaia 65, 21.22.)

„Nici un rău, nici o vătămare nu se va face pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul.” (Isaia 65, 25.) Acolo, omul va fi repus în dreptul său pierdut, acela de stăpân, iar făpturile inferioare vor recunoaște iarăși autoritatea sa; cele feroce vor deveni blânde, iar cele temătoare, încrezătoare.

Înainte studentului se va deschide o istorie cu un orizont nesfârșit și de o bogăție de nedescris. Aici, de pe terenul avantajos al Cuvântului lui Dumnezeu, studentului i se acordă perspectiva câmpului vast al istoriei și poate dobândi cunoștințe legate de principiile care guvernează desfășurarea evenimentelor omenești.

Însă privirea lui este încă încețoșată, iar cunoașterea sa incompletă. El nu va vedea toate lucrurile cu claritate până nu va sta în lumina veșniciei.

Atunci se va deschide înaintea lui manualul marelui conflict, a cărui naștere a avut loc înainte de începutul timpului și a cărei studiere se va isprăvi numai când timpul va înceta. Istoria apariției păcatului; a minciunii sale fatale cu lucrarea sa perfidă; a adevărului care, fără a se îndepărta de linia sa dreaptă, a înfruntat și a biruit eroarea — toate vor fi descoperite. Vălul care se interpune între lumea văzută și cea invizibilă va fi dat la o parte și vor fi scoase la iveală lucruri minunate.

Nu vom înțelege cât datorăm grijii și intervenției îngerilor Săi până nu vom vedea actele providenței lui Dumnezeu în lumina veșniciei. Făpturile cerești au jucat un rol activ în istoria oamenilor. S-au arătat în veșminte care străluceau ca fulgerul; au venit în chip de oameni, îmbrăcați ca drumeți. Au primit ospitalitatea căminelor omenești; au jucat rolul de călăuze pentru călătorii surprinși pe drum la căderea nopții. Au zădărnicit planul tâlharului și au abătut lovitura nimicitorului.

Conducătorii acestei lumi nu știu, dar în ședințele lor de consfătuire au participat îngeri ca purtători de cuvânt. Ochii omenești i-au văzut. Apelurile lor au ajuns la urechile oamenilor. Soli cerești au pledat în sălile de consiliu și în curțile de judecată cauza celor prigoniți și apăsați. Au dejucat planuri și au oprit rele care ar fi adus nedreptate și suferință copiilor lui Dumnezeu. Toate

acestea vor fi descoperite înaintea studenților din școala cerească.

Fiecare persoană răscumpărată va înțelege slujirea îngerilor în propria sa viață. Îngerul care a fost păzitorul lui de la început; îngerul care i-a vegheat pașii și i-a acoperit capul în ziua primejdiei; îngerul care a fost cu el în valea umbrei morții, care a însemnat locul său de odihnă și care a fost primul care l-a întâmpinat în dimineața învierii — cum va fi să întrețină o conversație cu el și să afle despre istoria intervenției divine în viața sa, a cooperării cerești în fiecare lucrare în folosul omului!

Toate lucrurile neclare ale experienței vieții vor fi atunci clarificate. Acolo unde pentru noi nu exista decât încurcătură și dezamăgire, țeluri spulberate și planuri zădărnicate se va vedea un scop grandios, de neoprit, victorios, o armonie divină.

Acolo, toți aceia care au lucrat într-un spirit lipsit de egoism vor vedea rodul străduințelor lor. Se va vedea efectul fiecărui principiu corect și fapte nobile. Vedem ceva din toate acestea aici. Dar cât de puțin din rezultatele celei mai nobile lucrări din lume poate vedea înfăptuitorul ei în această viață! Cât de mulți trudesesc în mod altruist și neobosit pentru unii îndepărtați și necunoscuți! Părinți și învățători se întind pentru ultimul lor somn și se pare că au muncit degeaba toată viața; ei nu știu că prin credințioșia lor s-au eliberat râuri de binecuvântare care nu vor seca niciodată; numai prin credință îi pot vedea pe copiii educați de ei devenind o binecuvântare și o inspirație pentru semenii lor, iar influența aceasta răspândindu-se de o mie de ori. Mulți lucrători transmit în lume solii

de putere, speranță și curaj, cuvinte care duc binecuvântare către inimile din fiecare țară; în truda sa neștiută și însingurată, el știe însă prea puțin despre efecte. Așa sunt oferite daruri, așa sunt purtate poveri, așa se face lucrare. Unii sădesc sămânța de pe urma căreia, deasupra mormintelor lor, alții culeg recolte binecuvântate. Ei plantează pomi, pentru ca alții să le mănânce rodul. Sunt mulțumiți aici să știe că au pus în mișcare forțe pentru bine. În lumea cea nouă se vor vedea munca și rezultatele tuturor acestora.

Există în ceruri un raport pentru fiecare dar oferit de Dumnezeu — pentru orice dar care i-a împins pe oameni la eforturi altruiste. Urmărirea acestora în amploarea liniilor lor complicate, contemplarea acelor care au fost înălțați și înnobilați prin eforturile noastre, cercetarea, în istoria lor, a efectelor lucrării principiilor corecte — acesta va fi unul din studiile și răsplățile școlii cerești.

Acolo vom cunoaște deplin, așa cum și noi am fost cunoscuți pe deplin. Acolo, iubirile și simpatiile pe care Dumnezeu ni le-a sădit în suflet își vor găsi cea mai adevărată și mai dulce manifestare. Comuniunea curată cu ființe sfinte, viața socială armonioasă cu îngerii binecuvântați și cu cei credincioși din toate veacurile, părtășia sacră ce unește „orice familie, în ceruri și pe pământ” — toate acestea se numără printre experiențele vieții de apoi.

Acolo va fi muzică și cântare, o astfel de muzică și asemenea cântări cum nici o ureche omenească nu a mai auzit, cum nici o minte nu a conceput — afară doar de cele din viziunile primite de la

Dumnezeu.

„Și cântăreții, și cei ce cântă la instrumente vor fi acolo.” (Psalmii 87, 7, KJV.) „Își vor înălța glasurile, vor cânta pentru măreția Domnului.” (Isaia 24, 14, KJV.)

„Tot așa are Domnul milă de Sion și mângâie toate dărâmăturile lui. El va face pustia lui ca un rai și pământul lui uscat ca o grădină a Domnului. Bucuria și veselia vor fi în mijlocul lui, mulțumiri și cântări de laudă.” (Isaia 51, 3.)

Acolo va fi dezvoltată fiecare putere și sporită fiecare destoinicie. Vor fi împlinite cele mai mari inițiative și vor fi îndeplinite cele mai mari ambiții. Cu toate acestea, se vor ivi noi înălțimi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de pătruns, alte și alte obiective care să solicite puterile trupului, minții și sufletului.

Toate comorile universului vor fi deschise pentru studiul copiilor lui Dumnezeu. Cu o încântare mai presus de cuvinte vom pătrunde în bucuria și înțelepciunea fapturilor necăzute în păcat. Vom împărtăși comorile câștigate în veacuri și veacuri de contemplare a lucrărilor mâinilor lui Dumnezeu. Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor continua să aducă alte descoperiri glorioase. „Nespus mai mult decât cerem sau gândim noi” (Efeseni 3, 20) va însemna, în veci de veci, însușirea darurilor lui Dumnezeu.

„Robii Lui Îi vor sluji.” (Apocalipsa 22, 3.) Viața de pe pământ

este începutul vieții din cer; educația de pe pământ reprezintă o inițiere în principiile cerului; lucrarea vieții de aici este o pregătire pentru lucrarea vieții de acolo. Ceea ce suntem acum în caracter și slujire sfântă este reflecția sigură a ceea ce vom fi.

„Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească.” (Matei 20, 28.) Lucrarea lui Hristos de pe pământ este lucrarea Sa de sus, iar răsplata noastră pentru faptul că am lucrat împreună cu El în această lume va fi o putere mai mare și un privilegiu mai larg, acela de lucra cu El în lumea viitoare.

„Voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu.” (Isaia 43, 12.) Aceasta vom fi și în veșnicie.

De ce s-a îngăduit ca marea luptă să continue veacuri și veacuri de-a rândul? De ce nu a fost curmată existența lui Satana de la începutul răzvrătirii lui? Pentru ca universul să poată fi convins de dreptatea lui Dumnezeu în confruntarea Sa cu răul; pentru ca păcatul să poată fi condamnat pentru veșnicie. În planul de răscumpărare, există înălțimi și adâncimi pe care nici eternitatea nu le poate epuiza, minuni la care îngerii doresc să privească. Dintre toate ființele create, numai cei răscumparați au cunoscut din propria lor experiență conflictul efectiv cu păcatul; ei au lucrat împreună cu Hristos și, lucru imposibil chiar și îngerilor, au fost părtași la suferințele Sale; să nu aibă ei oare nici o mărturie legată de știința răscumpărării — nimic care să le fie de folos ființelor necăzute?

Chiar în acest moment „domniile și stăpânirile din locurile

cerești” cunosc „prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu.” „El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești ... ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.” (Efeseni 3, 10; 2, 6.7.)

„În locașul Lui totul strigă: Slavă!” (Psalmii 29, 9), iar cântarea pe care o vor înălța toți cei răscumpărați — cântecul propriei lor experiențe — va vorbi despre slava lui Dumnezeu: „Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt.” (Apocalipsa 15, 3.4.)

În viața noastră de aici, așa cum este ea, pământească și limitată de păcat, descoperim cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație în slujire. Iar în condiția viitoare, neîncătușați de limitările impuse de firea omenească supusă păcatului, tot în slujire vom afla cea mai mare bucurie și cea mai înaltă educație — dând mărturie și învățând iarăși, în timp ce mărturisim că „bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri” este „Hristos în voi, nădejdea slavei.” (Coloseni 1, 27.)

„Ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (1 Ioan 3, 2.)

Hristos va privi apoi răsplata muncii Sale în rezultatele ei. În

acea mulțime pe care nimeni n-o va putea număra, în cei „înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24), El, al cărui sânge ne-a răscumpărat și a cărui viață ne-a învățat, „va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora.” (Isaia 53, 11.)